

Lục Tử Hề

Contents

Lục Tử Hề	1
1. Chương 1: Đến Trước Cửa Chùa	2
2. Chương 2: Cứu Người Bị Hại	5
3. Chương 3: Đến Kinh Thành	10
4. Chương 4: Trong Phủ Thượng Thư	14
5. Chương 5: Nhân Duyên Của Lục Bạch	18
6. Chương 6: Thọ Yến Sơ Ngộ	22
7. Chương 7: Tổng Cáp Tướng Quân Mời	26
8. Chương 8: Tướng Quân Tặng Áo	30
9. Chương 9: Ngọc Trâm Xanh Nhặt	34
10. Chương 10: Tú Cầu Chọn Rể	38
11. Chương 11: Chỉ Là Tâm Phật	43
12. Chương 12: Xe Kiệu Bị Cướp	47
13. Chương 13: Hiểu Lâm Mà Thôi	50
14. Chương 14: Tình Cũng Vĩnh Hằng	54
15. Chương 15: Nguyệt Hạ Thâm Lâm	58
16. Chương 16: Rơi Xuống Vách Núi	62
17. Chương 17: Miệng Ngọc Yên Chi	66
18. Chương 18: Một Chữ Tình	71
19. Chương 19: Ta Thích Người	75
20. Chương 20: Yêu Thì Thành Ma	79
21. Chương 21: Hôn Lén	82
22. Chương 22: Về Phủ An Toàn	87
23. Chương 23: Đầu Sỏ Gây Tội	91
24. Chương 24: Giải Đáp Thắc Mắc Trong Lòng	95
25. Chương 25: Đưa Tặng Sách Cổ	99
26. Chương 26: Mê Màng Suy Nghĩ	103
27. Chương 27: Khiến Người Nổi Điên	108
28. Chương 28: Tướng Quân Leo Núi	111
29. Chương 29: Ngắm Tuyết Cùng Người	115
30. Chương 30: Ốt Hoàn Thánh	120
31. Chương 31: Dần Dần Thành Ma	123
32. Chương 32: Tâm Ý Sáng Tổ	127
33. Chương 33: [chương Kết] Làm Bạn	132

Lục Tử Hề

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ tiểu thuyết, 1x1, cổ trang, tướng quân công x thư sinh thụ, HE. Biên tập: Phùng DiệpTình trạng bản

1. Chương 1: Đến Trước Cửa Chùa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lời dẫn:

Con trai của Thái thú Giang Nam Linh Châu Lục Bạch được tên bạn chơi thân từ nhỏ tên là Nguyễn Trú yêu, Nguyễn Trú si mê thành nghiện, kê đơn với ý đồ gạo nấu thành cơm. Nào biết Nguyễn Trú dùng thuốc gì mà có cả tiên sơn đoạn trường thảo*, Lục Bạch bởi vậy mà trúng độc hôn mê bất tỉnh, sau khi được Tiên sơn được Tiên yễn toan thương hoàn giải độc cho, Lục Bạch đại triệt đãi ngộ, vị hôn thê gia đình chỉ định cho y cũng đã từ hôn vì y mang trên mình bệnh tật, thế là y quyết định lên chùa tu hành.

Tình tiết trước đó có trong bộ “Vi Nhị Tẫn Cuồng” cùng hệ liệt.

*đoạn trường thảo: lá ngón, ba lá chết một mạng người.

Chính văn như sau:

Trong phòng, Lục Bạch mặt mũi tát nhọt mà vẫn nở nụ cười, lẳng lặng chờ Nguyễn Trú.

Lục Bạch thấy anh ta tiến vào thì mỉm cười, tựa như gió nhẹ thổi qua chào: “Đã lâu không gặp, Nguyễn Trú.”

Nguyễn Trú cũng cười: “Đã lâu không gặp.”

Hai người ngồi đối diện nhau một hồi lâu, cuối cùng là Lục Bạch đánh vỡ cục diện, y nói: “Cha tôi đã nói cho tôi cả rồi, Nguyễn Trú, anh nên biết giữa chúng ta không có khả năng đâu.”

“Tôi biết.”

“Vậy anh?”

“Tôi đã quyết định, chờ cậu thành thân, rồi Lạc Tầm Vân thành thân xong thì tôi sẽ đi.”

Lục Bạch hỏi: “Lạc Tầm Vân là ai?”

“Bạn tôi mới quen.”

“Thì ra là vậy.”

Nguyễn Trú nhớ đến ngày ấy chứng kiến hai người họ bên nhau không màng thế tục thì nhin không được lại cười: “Bọn họ rất tốt.”

Lục Bạch cũng chẳng nề nà chuyện này với anh ta, đột nhiên nói: “Tôi sẽ không thành thân.”

Nguyễn Trú kinh ngạc: “Vì sao?”

“Trong mấy ngày hôn mê, thật ra tôi vẫn có ý thức, tôi vẫn nghĩ nhân sinh tại thế, cầu là cái gì. Cả đời tôi chưa từng theo đuổi công danh, con người lại nhàm chán, tôi nghĩ, tôi như vậy sợ rằng sẽ rất khó ở chung với người ta. Tôi định, lên chùa tu hành.”

Nguyễn Trú thật sự mê mang, “Cậu không cần phải làm như vậy đâu, sau này tôi sẽ không quản cậu nữa.”

“Không phải như anh nghĩ đâu.” Lục Bạch mỉm cười, “Tôi thật sự mệt mỏi quá, muốn tĩnh tâm, nếu có thể bỏ được sự cầu nệ* khắp người tôi thì tương lai, có lẽ còn có thể làm ra một phen sự nghiệp.”

*Nguyên văn: - là một Hán ngữ, chỉ những người có lời nói hành động cầu nệ những chế độ, luật lệ, lễ nghĩa cũ.

“Như vậy a.....”

“Như vậy mới không phụ nhiều năm dạy bảo của cha.”

Lục Bạch đã nói đến nước này rồi thì Nguyễn Trú càng không còn lời nào để nói nữa, anh ta gật gật đầu: “Tôi đây, cung chúc cậu thuận buồm xuôi gió.”

Lục Bạch cười gật đầu.

Lại nói: “Nghe nói, lần này khi anh đi tìm giải được thì có tìm thấy một người.”

Nguyễn Trú hơi sững sốt, sau đó mới sáng tỏ, anh ta chưa từng nói với ai rằng mình có quan hệ với Thương Hoàn, nói vậy đây là Lục bá phụ nói với Lục Bạch rồi.

Anh ta gật gật đầu.

Lục Bạch nói: “Nguyễn Trú, anh rất tốt, những lời này trong lòng tôi chưa bao giờ phai mờ, tôi chúc phúc cho hai người.”

Nguyễn Trú ngây ngốc: “....Cảm ơn cậu.”

Bên ngoài có một cơn gió lạnh thổi tới, Lục Bạch cúi người ho vài tiếng, nắm chặt đệm chăn, xấu hổ cười nói: “Xem xem tôi này, sức khỏe càng ngày càng kém.”

“Cậu sẽ khá lên thôi.” Nguyễn Trú vô cùng áy náy.

“Ừ, nhận lấy cát ngôn của anh.”

“Nguyễn Trú.”

“Hử?”

“Tôi mệt rồi.”

“....Ừ.”

Nói rồi Nguyễn Trú nhẹ tay nhẹ chân rón rén đóng cửa lại, Lục Bạch vẫn mỉm cười trông anh ta rời đi, cho đến khi khuất bóng mới phát ra một tiếng cười khẽ.

Mấy ngày sau, Lục Bạch một mình đến quận An Nhạc.

Quận An Nhạc nằm ở phía bắc Linh Châu, ở giữa là quận Nhất Châu cách đó khá xa. Ngoại ô có một ngôi chùa, tên là Phu già tự. Là ngôi chùa nổi danh nhất của nước Trần, hàng năm người đến bài phật cầu nguyện nhiều không sao đếm xuể, thậm chí không thiếu quý nhân tai to mặt lớn trong kinh thành cũng không quản đường xa đến lễ bái.

Mấy năm trước, Lục Bạch đã từng tới Phu già tự, có quen biết với trụ trì ngôi chùa, đến nay, y lại tìm đến chùa, chỉ vì muốn tu hành tĩnh tâm.

Ngoài cửa Phu già tự có chín chín tám mươi mốt bậc thang. Cơ thể Lục Bạch yếu đuối, bình thường lại không rèn luyện, mới đi được mấy bước đã thở hồng hộc, ấy vậy mà y cũng chẳng ngừng lại nghỉ, cứ thở phì phò mà đi.

Tèo lên đến nơi đã mệt muốn chết, y tựa vào gốc cây bên cạnh nghỉ một hồi lâu rồi mới chậm rãi đi tiếp.

Trong mấy năm nay trong chùa cũng chẳng có biến hóa gì lớn, vừa vào tới cửa đã thấy một tiểu hòa thượng tới chào.

“Chào thí chủ, xin hỏi là đến bài phật hay là cầu kinh?”

Lục Bạch mỉm cười, hai tay chấp lại nói với y rằng: “Tục gia Lục Tử Hề, tiến đến quý tự xin gặp Không trần đại sư.”

[Chú thích: Lục Bạch tự Tử Hề.]

*minh họa

Tiểu hòa thượng bưng tỉnh đại ngộ, nói thẳng: “Nguyên lai là Lục thí chủ, trụ trì đã biết hôm nay thí chủ sẽ tới rồi, đang ở sau viện chờ cậu đấy. Thí chủ, mời.”

Lục Bạch chấp hai tay thành hình chữ thập*: “Đa tạ sư phó.”

Lục Bạch chậm rãi đi theo tiểu hòa thượng đến sau viện, chỉ thấy trong viện hoa cỏ phồn úc, rất nhiều hồ nhỏ, rung động râm ran, nhìn rất bắt mắt. Trong viện có một cái đình nhỏ, Lục Bạch ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một tầng nhân tóc trắng đang ngồi một mình ở đó.

Tiểu hòa thượng nói: “Trụ trì đang chờ trong đình, mời thí chủ tự qua.” Nói rồi, tiểu hòa thượng cúi đầu một cái với Không Trần đại sư và Lục Bạch, đoạn xoay người rời đi.

Lục Bạch đi vào trong đình.

Không Trần đại sư nhìn vị công tử nho nhã tiến đến trước mặt mình thì cười nói: “Lục thí chủ, nhiều năm rồi không gặp.”

“Đại sư mạnh khỏe.”

Không Trần đại sư đứng lên, tỉ mỉ nhìn ngắm Lục Bạch một hồi, sau đó mới lộ ra một nụ cười thoảng thốt: “Lúc trước gặp thí chủ thì chỉ thấy thanh tú nho nhã, nay gặp lại, xem ra bộ dáng đã khác rồi.”

Lục Bạch hơi hơi kinh ngạc, cung kính hỏi: “Đại Sư giải thích xem nào?”

“Trong lồng ngực có một khe rãnh*, khuôn trang lạnh nhạt đi đôi phần, trong mắt có mong đợi nên trong lòng có hồ nghi.”

*Nguyên văn lấy từ câu - hung hữu câu hác - chỉ những người có kiến thức rộng rãi

Lục Bạch nghe vậy thì đáp: “Một lời của đại sư nói đúng suy nghĩ trong lòng tôi rồi. Lần này đến quý tự chỉ mong được mượn linh khí trong trẻo trong chùa để rửa nửa đời dơ bẩn của tôi.”

Lục Bạch nói xong thì dùng vẻ mặt mê mang nhìn về phía Không Trần đại sư, nhưng Không Trần chỉ lắc đầu, tiến về phía trước vài bước để ngắm nhìn phong cảnh ngoài đình.

Rồi sau đó quay đầu, chỉ vào đám mây trắng trên bầu trời: “Thí chủ tựa như đám mây trên bầu trời kia, lúc đầu không nhìn thấy vạn vật nên mới tự mình bước ra nhìn ngắm. Sau này khi biết được sự đời, tâm như tấm gương sáng, thuần khiết như mây, tự do phiêu đảng trên bầu trời.”

Lục Bạch có chút mê hoặc, mở to hai mắt nhìn đám mây, cau mày nói: “Lời của đại sư, rốt cuộc là có ý gì?”

Dừng một chút, y lại hỏi: “Tôi đây nên làm gì đây?”

Không Trần đại sư nói: “Cho nên việc thí chủ nên làm lúc này là tự ngẫm lại bản thân, mài rũa lại cái tâm tinh thuần nhất của mình, lấy tư thái thái dương hướng hồng trần để tĩnh tâm tĩnh khí.”

“Lão nạp hồi trước có nói với thí chủ một câu, giờ thí chủ đã minh bạch rồi, chỉ cần một chút thời gian bị thế tục quán thân thôi là sẽ đánh mất bản thân ngay. Thí chủ nên biết, không nên quá câu nệ câu chữ trong sách vở, như vậy sẽ khó tránh khỏi rơi vào khuôn sáo cũ.”

Lục Bạch hỏi: “Cho nên đại sư muốn tôi quên đi sở học?”

“Cũng không phải, không phải quên đi mà là lưu nó lại thế gian, còn hiện tại tâm của cậu nên chỉ chú tâm vào tình của cậu thôi, đừng để khát vọng của cậu bị sở học áp chế, để chúng thoát ra.”

Lục Bạch bưng tỉnh đại ngộ.

Từ nhỏ y đã đọc tứ thư ngũ kinh, đến đạo Khổng Mạnh cũng nhất mực thờ phụng trong lòng, làm chuyện gì cũng đều dựa theo sách vở, tuy rằng làm sư phó trong Thanh Vân thư viện lâu như vậy rồi mà sự cố hủ trong lòng vẫn chưa hề thay đổi.

Thật ra cũng có rất nhiều nói như vậy rồi, gọi y là tú tài cổ hủ.

Lần này trải qua chuyện của Nguyễn Trú, y nhìn Nguyễn Trú sống dựa theo tâm tính, vô ưu vô lưu, tự do tự tại, tuy rằng không chịu quần giáo ước thúc nhưng cũng thoải mái vô cùng.

Y hiểu ra đôi chút, vì sao phụ thân dạy bảo y đã nhiều năm như vậy mà mỗi lần nhìn thấy y lại bất đắc dĩ thở dài.

Hiếu vì sao Nguyễn Trú lưu luyến si mê y nhiều năm như thế mà trong vồn vện một tháng đã buông tay hoàn toàn.

Thật ra, tất cả mọi chuyện đều do con người y.

Phụ thân chỉ bảo y là hi vọng y trở thành rường cột nước nhà, có được siêu nhiên tình hoài, lấy bản tâm làm việc làm người. Cho nên khi ông phát hiện y vẫn cổ hủ cố chấp như trước, ông mới thấy bất đắc dĩ.

Nguyễn Trú thích y nhưng lại buông tay, chỉ sợ cũng là do anh ta bị mình làm tổn thương.

Kỳ thật sống ở trên đời, suy cho cùng cũng đều gói trong một chữ tình!

Không Trần đại sư thấy y suy tư không nói, đoạn nói thêm: “Lục thí chủ đã sáng tỏ rồi thì lão nạp không cần nhiều lời nữa. Phòng đã chuẩn bị xong, mời thí chủ vào ở.”

Lục Bạch trầm mặc thật lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn bộ dạng hung hữu câu hác* của Không Trần thì khóe miệng dần nhếch lên.

*Nguyên văn: - chỉ những người có kiến thức rộng rãi

“Đa tạ đại sư.”

Không Trần khẽ gật đầu, thấy y rời đi, trong miệng chậm rãi nói: “Nhất niệm cải, nhất thể duyên. Đợi đến khi duyên tới mới là lúc thông suốt.”

2. Chương 2: Cứu Người Bị Hại

Lục Bạch ôm sách chậm rãi đi về phía chùa, lúc đi đến cửa viện đột nhiên lại nhớ đến sáng nay y có nhặt được một chú chó hoang dưới chân núi, nó hãy còn đang bị y nhốt sau chùa.

Con chó phổng chừng đã đói bụng lắm rồi, y nghĩ một hồi rồi quyết định đi tìm nó, sau đó đưa nó trở về hảo hảo dạy bảo một phen mới được. Nghĩ như vậy, y bèn đi về phía sau núi.

“Chó con, mau ra đây, chó con...A!”

Y kinh ngạc kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng bịt miệng mình lại, ánh mắt mở lớn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Năm sáu người mặc áo đen vây quanh một phu nhân mặc hoa phục, trời ơi, cướp bóc hả?!

Y vừa thấy thế thì ngay cả chó cũng không muốn quản, ý tưởng đầu tiên chính là xông lên phía trước, chó cũng dứt dậu lại quên mất bản thân bắt quả chỉ là một thư sinh trói gà không chặt.

Đợi đến khi phản ứng lại, y đã tiến đến trước mặt phu nhân nọ, hai tay giang rộng ngăn đám người mặc áo đen lại.

“Ngươi, các ngươi là ai, Phật môn trọng địa thế mà vẫn dám cướp bóc!”

Tuy rằng y nói đến là hùng hồn nhưng vẫn gắt gao che chở phu nhân sau lưng mình. Tổng phu nhân nhìn vị công tử cả thân toát ra sự nho nhã không biết tới từ đâu nọ, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, đám mặc đồ đen đã nói trước.

“Mày là đứa nào! Mau chút ngay, bọn tao muốn bà ta, mày không liên quan thì mau tránh ra!”

“Không được, nếu tôi đã thấy thì không cho phép các người giở trò cướp bóc giữa ban ngày ban mặt.”

“Một khi đã vậy thì bắt hết cả đi, các huynh đệ, lên!”

Dứt lời, đám áo đen vọt lên, Lục Bạch làm quái gì có võ công ấy vậy mà thấy bọn họ xông lên cũng chẳng lùi bước, nghênh đón chính diện, đánh đến loạn thất bát tao với cả một đám người. Hơn nữa còn dẫn Tổng phu nhân lùi về phía sau.

Tổng phu nhân thấy thư sinh này có vẻ thật sự không biết võ công, thế nhưng lại có tâm vững chắc, đối mặt với tặc nhân cũng không sợ hãi, nhìn là biết tuyệt đối không phải tặc nhân. Mà cậu ta diện mạo thanh tú, vừa nhìn đã khiến người ta vui vẻ, phu nhân cứ như vậy nghĩ lái sang thẳng con sao vẫn không khiến mình bất lo, vì thế càng cảm thấy người này sao phi phàm quá.

Đang nghĩ, bên Lục Bạch lại không thể ngăn cản được nữa.

“Công tử cẩn thận!”

Tổng phu nhân mắt thấy một thanh kiếm muốn đâm về phía ngực Lục Bạch thì bối rối hô to, Lục Bạch nghe thế thì giật mình, mạo hiểm né kiếm, quay đầu muốn nói lời cảm tạ với phụ nhân thì đã thấy nguyên lai thanh kiếm nọ đã quay đầu dừng phía sau lưng phụ nhân.

Lục Bạch đại kinh thất sắc, chạy vài bước đến phía sau bà ngăn đón, chỉ nghe **“Phụt”** một tiếng, quần áo bị kiếm xé ra một vết, Lục Bạch theo bản năng hừ thành tiếng, chỉ thấy cánh tay phải của mình đã bị mũi kiếm nhọn đâm trúng.

Lục Bạch dùng tay trái che đi tay phải của mình, cái mảy nhíu chặt. Tổng phu nhân thấy thế thì vội vàng đỡ lấy Lục Bạch, “Tiểu công tử, cậu không sao chứ.”

Lục Bạch lắc đầu, lại tận lực yểm hộ phụ nhân, cũng may lúc này đám thị vệ ở bên ngoài nóng ruột chạy vào, vừa thấy sự vụ là lập tức giơ đao dẹp loạn.

Trong đó có một người hô hoán **“Phụ nhân”** rồi bỏ lại một người đối phó với thích khách áo đen, còn mình thì chạy tới bên cạnh phụ nhân và Lục Bạch xem xét tình hình.

Thị vệ nâng Tổng phu nhân dậy: “Phụ nhân, bà có bị thương không?”

Tổng phu nhân lắc đầu, đỡ Lục Bạch rồi nói: “Nhờ có vị công tử này cứu ta, các người mau nhìn xem cậu ta bị thương thế nào.”

Sắc mặt Lục Bạch có chút tái nhợt, suy yếu nói: “Tôi không sao.”

Tổng phu nhân nhìn Lục Bạch đã suy yếu đến thế, lại nhớ tới một vị thư sinh rõ ràng yếu nhược đến nhường này mà lại ra tay cứu giúp mình, bà lại càng bội phục hơn, bên kia, đám áo đen nhìn thấy có người tới, cơ hội mất rồi thì cũng đành bỏ chạy thoát thân.

Một đám thị vệ chạy tới quỳ rạp xuống đất: “Thuộc hạ đến chậm, xin phụ nhân trách phạt!”

“Mau đứng lên đỡ công tử vào chùa trị thương, mau!” Tổng phu nhân nói.

Tổng phu nhân thấy Lục Bạch tuy rằng một bộ thư sinh nho nhã nhưng lại mặc tăng y của Phụ già tự, nghĩ rằng có lẽ là người tu hành trong chùa.

Thị vệ nhanh chóng nâng Lục Bạch đã choáng váng hết cả đầu về phía chùa, Tổng phu nhân theo sát phía sau.

Nhân lúc hoàng hôn, trong chùa đã vắng người hành hương bái phật, đoàn người vội vã đi vào trong chùa, có tiểu hòa thượng đang vẩy nước quét nhà nhìn theo, mắt thấy cái người được nâng lên ở giữa thì hết hoảng.

“Lục sư huynh, Lục sư huynh sao lại bị thương thế kia?!” Tiểu hòa thượng chạy tới, dẫn bọn họ đến trước phòng của trụ trì.

Trụ trì y thuật cao minh, thấy cả đoàn tiền vào thì chỉ nhỏ giọng nói ra một câu: “Nhân duyên tế hội.”

Sau đó bắt đầu trị thương tay cho Lục Bạch.

Tổng phu nhân lo lắng Lục Bạch, cũng chẳng chịu về nhà mà ở luôn trong phòng khách của nhà chùa, muốn đợi đến khi Lục Bạch nghỉ ngơi cho tốt rồi nói lời cảm tạ cho ra nhẽ.

Hôm sau.

Lục Bạch hỗn loạn tỉnh lại, giật giật thân mình lại áp đúng cánh tay, y kêu “**A**” một tiếng, sau đó chợt nghe thấy bên người vang lên một chất giọng dịu dàng như thể mẫu thân.

“Công tử Lục, cậu tỉnh rồi à?”

Lục Bạch hãy còn đang mơ mơ màng màng, động đậy thân mình nằm trên giường, “Phu nhân?”

Sau đó y giật mình một cái, lúc này mới nhớ tới sự tình xảy ra ngày hôm qua, nhanh chóng hỏi thăm: “Phu nhân, hôm qua bà không bị thương đó chứ?”

Tổng phu nhân từ ái lắc đầu, “Ta không sao, hôm qua ít nhiều cũng thấy được công tử hăng hái làm việc nghĩa.”

Sau khi nói xong, Tổng phu nhân đứng trước giường, hơi hơi cúi người như thể muốn khom mình hành lễ với Lục Bạch, Lục Bạch nào chịu nổi điều này, vội vàng ngồi dậy.

Nói: “Phu nhân, đại trượng phu tồn hậu thế là lẽ tự nhiên, tôi tuy rằng chỉ là một thư sinh, nhưng bình sinh xem trọng nhất là trừ bạo giúp kẻ yếu, có hùng tâm trả thù, là một người tận tâm tận lực vì nước vì dân, phu nhân không cần đa lễ.”

Tổng phu nhân cười nói: “Lục công tử có ý chí như thế, trái lại cực giống với thằng con bất hiếu nhà ta, phải chi hai người có quen biết, nhất định có thể trở thành bằng hữu tốt của nhau.”

Lục Bạch gật đầu xác nhận.

Vốn là không hề có quen biết nhưng nay Lục Bạch cứu Tổng phu nhân một mạng nên đương nhiên bà sẽ chăm sóc y, Tổng phu nhân cũng rất vừa ý với cậu tiểu thư sinh này.

Sau hai ngày ở chung, bà càng cảm thấy thích Lục Bạch hơn gấp trăm so với thằng con ngang bướng không chịu nghe lời của mình, thiếu điều nhận y làm con nuôi.

Cơ thể Lục Bạch khá hơn, cánh tay phải cũng bớt sưng đi nhiều lắm, chỉ cần không làm ra động tác gì lớn là ổn cả, cơ thể y vừa tốt hơn là Tổng phu nhân cũng phải trở về.

Trong mấy ngày này, hai người tuy rằng giao hảo nhưng y cũng chỉ biết Tổng phu nhân là vợ cả quả quý nhân tai to mặt lớn trong kinh thành, nay phu nhân muốn hồi kinh, y đương nhiên cũng đến đưa tiễn.

Tổng phu nhân hiển nhiên là đã xem y như con của mình, liên tục mời y đến kinh thành chơi, Lục Bạch ngày thường đâu chịu nổi “*ân cần*” như vậy, vô cùng cảm động, nhưng lại niệm tự thân tu hành không có kết quả không thể rời đi, đành phải đưa tiễn đến cửa chùa.

Đợi đến khi đoàn người Tổng phu nhân rời khỏi đó, Lục Bạch trở lại chùa, đã thấy Không Trần đại sư đang chuyện trò với một người khác.

Lục Bạch lại gần xem, thì ra là quản sự nhà mình.

Lục phủ quản gia thấy Lục Bạch thì vội vàng hô: “Công tử, phu nhân bị bệnh, lão gia mời cậu trở về.”

Lục Bạch hoảng sợ, hỏi vội: “Bị bệnh, nương bà ấy không sao chứ, bị bệnh gì, giờ sao rồi?”

Quản sự nói: “Bệnh tình ra sao lão nô cũng không biết rõ, lão gia mời công tử về gấp.”

Lục Bạch lúc này cũng không hỏi thêm, mẫu thân y vốn rất dễ thụ hàn, lần này bị bệnh chắc hẳn là vô cùng nghiêm trọng, bằng không phụ thân sẽ không gọi y về gấp như vậy.

Y quay đầu nhìn về phía Không Trần đại sư, nói: “Trụ trì, con nghĩ...”

Như thế là đã biết y muốn nói gì, Không Trần đại sư nói: “Cậu mau trở về đi, chuyện ở Phật môn cậu đã làm xong cả rồi, chuyến này trở về cậu sẽ gặp nhân duyên của mình, sau này không cần vào chùa tu hành nữa.”

Lục Bạch kinh ngạc: “Nhân duyên thế nào? Trụ trì có thể nói cho con biết được không.”

“Thiên cơ bất khả lộ.”

Lục Bạch hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu bái Không Trần đại sư: “Đa tạ trụ trì, đồ nhi này liền cáo từ.”

3. Chương 3: Đến Kinh Thành

Lục Bạch nôn nóng trở về nhà, vừa đẩy cửa ra là thấy mẫu thân suy yếu nằm trên giường còn phụ thân thì đang ngồi một bên chăm sóc bà.

“Phụ thân, nương, hài nhi đã về.”

Mẹ Lục nghe thấy tiếng con thì khẽ cử động cơ thể kêu y vào, “Tử Hề, mau vào đây.”

Lục Bạch đến gần, quỳ bên giường nhìn mẹ Lục: “Nương, hài nhi bất hiếu, đến giờ mới trở về. Nương đây là làm sao thế, bị bệnh gì?”

Cha Lục thở dài nói: “Thân thể nương con vốn đã yếu, đều là do ta cả, lần trước bị sự tình quan phủ triển thân lại để nương con đứng dưới trời mưa đợi ta rõ là lâu, sau rồi bị cảm lạnh nên suy yếu nằm trên giường mãi.”

Mẹ Lục lắc đầu, đôi mắt hàm chứa sự ái mộ nhìn thoáng qua cha Lục, nói với Lục Bạch rằng: “Tử Hề, đừng trách phụ thân con, cơ thể ta vốn đã không tốt, cứ nghỉ dưỡng tốt là sẽ khá lên thôi.”

Lục Bạch cầm tay mẹ Lục, dịu dàng nói: “Nương, nương cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Hài nhi không lên chùa nữa, hài nhi ở nhà bồi nương.”

Mẹ Lục chậm rãi lắc đầu, cha Lục nói tiếp: “Tử Hề, gọi con trở về còn bởi một chuyện khác.”

Lục Bạch hỏi.

Cha Lục đáp: “Đại ca của cha, cũng chính là bá phụ của con nửa tháng sau mở tiệc mừng thọ năm mươi, nhiều năm như vậy con cũng chưa vào kinh thành lần nào nên lần này chúng ta định cho con đi chúc thọ.”

Lục Bạch: “Nhưng, nương bà ấy...”

Cha Lục nói: “Nương con bệnh nghiêm trọng, ta không yên lòng, cho nên ở nhà chăm sóc, đợi đến lúc bà ấy đỡ hơn một chút thì ta sẽ dẫn mẫu thân con đi đến nơi có non xanh nước biếc để hảo hảo điều dưỡng.”

“Con đã ở trong núi suốt hai năm trời thì giờ nên hảo hảo ra ngoài học tập một phen, con lâu rồi không đến kinh thành, xem như đi thăm thú luôn cả thể. Nương con ta sẽ chăm sóc tốt, đừng lo lắng.”

Mẹ Lục cũng cầm tay và nói với y rằng: “Đúng thế, lần này nghe nói đại bá con còn định cả hôn sự cho nhi tử nữa, con cứ chơi đùa cho thoải mái. Không cần nặng nề quá, Tử Hề con biết chưa?”

Lục Bạch biết cha mẹ hẳn còn lo lắng cái bản tính câu nệ nặng nề của mình sẽ chọc người ta không thích, nhưng mấy năm nay y đã sửa bản tính được đôi chút rồi, tự nhiên sẽ khiến cha mẹ yên tâm.

“Nương, cha, con hiểu rồi, hai người cứ hảo hảo tĩnh dưỡng, đợi đến khi con rời khỏi kinh thành sẽ đi tìm hai người.”

Mẹ Lục dịu dàng cười: “Ừ, nương chờ con.”

Lục Bạch vừa trở về phòng thì thét lớn một tiếng, ngồi trên giường kéo ống tay áo mình ra, quả nhiên băng vải bên trong đã nhiễm máu, có một chút máu vẫn còn đang chảy ra.

Y chịu đựng đau đớn hít sâu một hơi, gọi tiểu tư trong viện đến.

Tiểu tư vừa tiến vào đã thấy cánh tay của thiếu gia nhà mình bị thương, nó kinh ngạc hô to: **“Thiếu gia, cậu bị thương sao?!”**

Lục Bạch nói: “Đừng kinh hoảng, trước đừng làm ồn, giúp cậu mang hòm thuốc đến đây.”

Tiểu tư gật đầu xác nhận vội vàng chạy tới hiệu thuốc, vừa tới cửa lại bị Lục Bạch gọi giật lại.

“Thiếu gia, còn chuyện gì nữa?”

“Chuyện cậu bị thương, trăm ngàn lần đừng nói cho lão gia với phu nhân biết, nhất là phu nhân, cậu không muốn nghe thấy bất cứ lời đàm tiếu nào trong phủ.”

Tiểu tư cúi đầu: “Dạ, con đi lấy hòm thuốc.”

Lục Bạch một lần nữa băng lại miệng vết thương rồi ngồi trong phòng nghĩ về những điều hôm nay cha mẹ mình nói.

Kinh thành?

Đã bao lâu rồi y chưa vào kinh thành, mơ hồ chỉ nhớ rằng mười mấy năm trước y có từng đến đó một lần, lúc đó y vẫn còn nhỏ, được cha mẹ dắt đi, cũng là đến làm khách nhà bá phụ.

Bá phụ y tên là Lục Thành, là quan to tam phẩm đương triều, nhậm Lễ bộ Thượng thư, là người làm quan

lớn nhất trong bộ tộc Linh Châu Lục thị nhà y. Hàng năm cư ngụ trong kinh thành, chỉ khi gia tộc có sự kiện trọng đại gì mới trở về Linh Châu.

Lục gia tôn trọng một chồng một vợ, tộc quy quy định mỗi một người con của Lục gia chỉ có thể cưới một người vợ, Lục Thanh sinh được một trai một gái, trưởng tử tên là Lục Tử Tấn, bằng tuổi Lục Bạch, ấu nữ tên là Lục Nguyệt nhỏ hơn họ sáu tuổi, năm nay mới mười bảy.

Phủ Thượng thư nằm ở phố Trưởng Lan trong Kinh thành cửu long, một tuần sau, Lục Bạch một mình đi đến đó.

Lục Bạch luôn luôn không thích ra ngoài mà nô bộc bầu xung quanh, cho nên mỗi khi y ra ngoài chỉ có lẽ loi một thân một mình, ngồi trong xe ngựa nhanh chóng xuyên qua cửa thành, vòng qua mấy cái ngã tư là tới Trưởng Lan phố nơi có phủ Thượng thư.

Xe ngựa dừng lại, một người hô: “Công tử, đến rồi.”

Lục Bạch xốc liềm mặc lên, lộ ra dung nhan ôn hòa nho nhã, y mặc một cái áo choàng dài màu xanh đậm, chậm rãi bước ra từ cỗ kiệu, nói với xa phu rằng: “Cảm ơn”, rồi sau đó đưa cho ông ta một tấm ngân phiếu.

Xa phu tiếp nhận, vui tươi hơn hớn giả xe ngựa đi.

Lục Bạch mỉm cười. Lúc này chính là ngày trăng tròn mùa thu, trời có chút mát mẻ, gió trong kinh thành có hơi lớn, thổi khiến cho thân thể đơn bạc của Lục Bạch run lên, mặc quá ít rồi.

Ban đầu y có mang theo hậu y, chỉ là khi đến ngoại ô kinh thành y lại gặp rất nhiều ăn may sinh bệnh do bị cái rét lạnh nơi kinh thành hành hạ, y chỉ xem qua nhưng vẫn đưa áo bông tùy thân cho một lão ăn may.

Cũng may y cũng đứng được trước cửa phủ Thượng thư rồi, thế mà vẫn bị gió thổi khiến ho khan.

Che miệng khụ vài tiếng mới hết, thân thể y yếu đuối, độc của đoạn trường thảo tuy rằng đã giải nhưng lưu lại ít hàn khí, mới khụ vài cái mà khuôn mặt tái nhợt của y đã hồng hết cả lên.

Sau khi y ho xong, khẽ cười một cái, lau lau khóe mắt rồi đi lên bậc thang, nghiêng người nhìn phía sau mình có một người tóc dài đứng giữa gió mây, phía sau người nọ có một cỗ kiệu công chính đang được vén rèm lên, vừa thấy y người tóc dài nọ vội vàng che đi khuôn mặt mình.

Lúm đồng tiền như hoa.

Là cậu ta sao?

Tổng Cáp ngồi vào trong cỗ kiệu, bên người hần là An Tề Viễn, bộ hạ tương giao với hần nhiều năm, An Tề Viễn thấy tướng quân nhà mình như vậy thì không khỏi nhìn ra ngoài rồi hỏi: “Tướng quân, ngài nhìn cái gì thế?”

Tổng Cáp mi nhãn thâm thúy, nhếch miệng lên, buông liêm mạc ra rồi quay đầu nói với anh ta rằng: “Một ân nhân cứu mạng.”

An Tề Viễn ngẩn người, sau đó phản ứng lại: “Là vị tiểu thư sinh cứu phu nhân đấy à? Cậu ta cũng đến kinh thành?”

Tổng Cáp gật đầu nói: “Sau khi nương trở về thì ta đã phái người tra xét tung tích của người nọ rồi, cậu ta là công tử nhà Thái thú Giang Nam Linh Châu, không lâu trước có đi về phía kinh thành, ta vốn vẫn nghi hoặc, vừa vặn Văn Nhân nhắc mới nhớ không lâu nữa là đến sinh thần Thượng Thư, xem ra là cùng bộ tộc.”

“Cho nên, ban nãy ngài vừa thấy cậu ta trước cửa phủ Thượng thư à?”

Tổng Cáp có chút bất đắc dĩ, thở dài bóp trán nói: “Nương vẫn bảo ta đi Phu giả tự làm lễ cảm tạ cậu ta mãi, ta biết cậu ta vào kinh thì định tìm ngày đến bái phỏng, kết quả nương cứ tưởng rằng ta không muốn, cả ngày nháo trong phủ ta.”

An Tề Viễn trêu chọc hần: “Tiểu thư sinh này nhất định là được phu nhân yêu thích rồi, hiện tại phu nhân đang muốn ngài học tập người ta đấy.”

Mắt phượng của anh ta híp lại, thấy trên khuôn mặt lãnh ngạnh của Tổng Cáp lộ ra một nụ cười khổ, nhin không được lại cười nói: “Thư sinh a, sao có thể sánh bằng giáo thực vũ phu chứ, phu nhân vẫn luôn mong ngài cưới vợ nối dõi tông đường, ngài xem ngài lớn đến chừng này rồi mà vẫn không để ý đến chuyện đó, khó trách phu nhân lải nhải cả ngày với ngài.”

An Tề Viễn vốn là là một hoa hoa công tử có tiếng nhưng sau một lần gặp gỡ nữ tử lại rơi vào bể tình của người ta, hoàn toàn không để ý đến hoa hoa thảo thảo xung quanh nữa mà chỉ toàn tâm toàn ý đối đãi với người nọ, một năm trước cũng đã thành thân rồi, từ nay về sau kinh thành bớt đi một con hồ điệp hút mắt hoa.

Tổng Cáp nói: “Không động tâm thì thành thân kiểu gì?”

An Tề Viễn lắc đầu: “Nhưng ngài vẫn phải thử xem đã, cả năm ở quân doanh rồi mà đến khi phu nhân mở tiệc ngắm hoa yến cho ngài mà ngài vẫn chẳng màng, thế thì làm sao tìm được người khiến ngài động tâm được.”

Tổng Cáp tùy ý nằm ở trong kiệu, nhắm chặt mắt, che khuất đôi con ngươi đen sâu thẳm, khuôn mặt cường tráng hiện lên một chút mong chờ, hần nói: “Rồi cũng sẽ đợi được thôi.”

4. Chương 4: Trong Phủ Thượng Thư

Lục Bạch chỉnh trang lại xiêm y, đi lên bậc thang, gõ cửa.

Sau vài tiếng vang, cửa được một tiểu tư mở ra, tiểu tư thấy ngoài cửa là một công tử xa lạ thì nghi vấn hỏi: “Vị công tử này, ngài có chuyện gì thể?”

Lục Bạch mỉm cười, đưa ra một phong thư: “Mong huynh đệ thay tôi chuyển cáo cho Thượng thư đại nhân, cứ nói là Linh Châu Lục Bạch đến bái kiến.”

Tiểu tư đồng ý rồi xoay người đi, Lục Bạch thì chờ ngoài cửa.

Một lát sau, đại môn mở ra, Lục Bạch gặp được thân nhân đã lâu không gặp.

Lục Tử Tấn rất kích động, lập tức vọt đến ôm chặt bả vai của Lục Bạch, thân mật nói: “Tử Hề cuối cùng cũng đến, đệ để tiểu ca ca đợi lâu quá đi mất.”

Lục Tử Tấn năm nay đã hai mươi ba mà tánh tình vẫn như trẻ nhỏ, thiên chân vô tà, tự do tự tại, thích nhất là võ công. Tánh tình của hắn ta như vậy rất không thích hợp với chốn quan trường, cũng chẳng có làm quan văn giống như phụ thân hắn, mà lại làm bộ hạ cho đại tướng quân Tống Cáp.

Lục Bạch cũng đã mười mấy năm rồi mới gặp vị tiểu ca ca này một lần, thấy hắn ta kích động như thế thì có chút phản ứng lại không kịp, nói với Lục Tử Tấn rằng: “Huynh trưởng.”

Lục Tử Tấn phát phát tay, bất đắc dĩ nói: “Huynh trưởng cái gì cơ, gọi tiểu ca ca xem nào, trước đây đệ toàn gọi thể còn gì.”

Hiện tại Lục Bạch đã là nam nhi bảy thước, làm sao có thể đối mặt với Lục Tử Tấn để gọi “*tiểu ca ca*” được, lúc này y cảm thấy hơi xấu hổ.

Nói: “Huynh trưởng giữu cọt.”

Lục Tử Tấn đầy mặt không muốn, “Ai nha, đừng có nghiêm túc như vậy nha, ta nghe thúc thúc kể đệ suốt ngày nói năng nặng nề thế nên mới không kiếm được vợ đấy, cho nên để giờ ta giúp đệ.”

Lúc này lại nói sang chuyện “vợ” cái gì chứ, thật sự không phù hợp với Lục Bạch chỉ chăm chăm đọc sách

thánh hiền suốt ngày, y hơi quần bách, lúc này có một nữ tử nhảy tới đánh vỡ xấu hổ của Lục Bạch.

Một tiểu cô nương minh diễm động nhân chạy tới kéo tay Lục Tử Tấn, kêu lên: “Ca còn nói vớ vẩn gì đấy, chính ca còn chưa tìm tẩu tử cho ta kia kìa.”

Lục Tử Tấn nói: “Đây là do bản công tử quá hoạt bát, vài thiên kim tiểu thư ăn không tiêu nên mới thế. Ai nha, hiện tại không phải tìm thấy rồi sao, muội đừng nói nữa.”

Tiểu cô nương hừ một tiếng, sau đó mi nhãn doanh doanh nhìn Lục Bạch, hơi hơi cúi người nói: “Tử Hề ca ca, muội là Lục Nguyệt.”

Lục Bạch chỉnh y, nghiêm trang đáp: “Chào tiểu muội.”

Lục Tử Tấn và Lục Nguyệt đều sửng sốt, hai người nhìn nhau thì quả nhiên đều nhìn thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Lục Tử Tấn hồi phục tinh thần trước, kéo Lục Bạch qua đi về phía phòng chính, “Chúng ta vào trước đi, cha mẹ ta đều ở đại sảnh hết đấy.”

Trong phòng.

Sau khi Lục Bạch đi vào thì chào hỏi bá phụ bá mẫu, y vốn là người biết lễ nghi, khí khái thư sinh toàn thân, quả nhiên là trợ thế giai công tử.

Lục Thượng thư nói, “Mấy tháng này con cứ ở trong phủ, coi đây như là nhà mình. Sau đó không lâu Tử Tấn còn phải thành thân nữa, đừng vội đi nghe chưa.”

Lục Bạch khom người đáp: “Vâng thưa bá phụ.”

Sau đó xoay người nói với Lục Tử Tấn rằng: “Tử Hề chúc mừng huynh trưởng trước.”

Lục Tử Tấn vẫn trưng cái vẻ cột nhả như trước, liên tục nói: “Đừng gọi ta là huynh trưởng, tuổi tác đệ xấp xỉ ta, gọi ta là Tử Tấn là được rồi.”

Lục Bạch nói: “Thế có chút không phải...”

“Không phải cái gì, không phải cái gì cơ, nhà chúng ta mỗi lão gia tử một quy củ, đệ chỉ cần nghe ta là được rồi, Tử Hề, Tử Hề.”

Lục Thượng Thư mắng nói: “Tiểu tử kia, đừng có dạy hư Tử Hề.”

“Dạy hư chỗ nào, như con nói mới tốt ấy, tướng quân cũng bảo con không cần câu nệ tiểu tiết!”

Thượng thư phu nhân ngồi một bên nói: “Rồi rồi, lão gia, ông đừng nói Tử Tấn nữa, Tử Hề mới tới, hai huynh muội các con mau mang Tử Hề đi chơi quanh kinh thành một chuyến đi.”

Lục Tử Tấn lập tức chạy đến trước mặt mẫu thân nhà mình, cười ngây ngô: “Vẫn là lão nương tốt nhất.”

Lục Thượng Thư cười nói: “Xú tiểu tử!”

Lục Bạch cứ thế ở trong phủ Thượng thư, tất cả mọi người trong phủ đều gọi y là nhị thiếu gia. Lục Bạch tuy rằng có hơi câu nệ, nhưng xét cho cùng vẫn là người trong nhà, ở chung rất tốt.

Lục Bạch ở ngay cạnh viện của Lục Tử Tấn, Lục Tử Tấn lúc nào cũng ra vẻ con nít, ngày nào cũng chạy tới viện của y chơi đùa, hôm nay, Lục Bạch đang đọc sách thì Tử Tấn chạy ùn vào.

“Tử Hề, đệ đang làm gì thế...” Dẫu hấn có thấy Lục Bạch đang bận đi chẳng nữa thì hấn vẫn kéo y qua, thở dài nói, “Ai nha, xem cái này làm gì, ngày nào đệ cũng đọc sách mà không thấy chán sao, tướng quân đã nói, người sống trên đời thì phải làm đại sự vì nước vì dân bảo vệ quốc gia tổ quốc, thế mới đúng là nam nhi bầy thước.”

Lục Bạch tương đối đồng ý với lời này, nhưng đọc sách là sở thích của y, y tuyệt đối không muốn sửa, chẳng qua, suy cho cùng y vẫn là nam tử, nghe thấy người khác nhắc đến chuyện tận trung vì nước thì vẫn nảy sinh hứng thú.

Lục Bạch tuy rằng cả đời là văn nhân, nhưng bình sinh yêu nhất là những vị tướng quân dũng sĩ đền đáp ơn quốc gia. Y xem qua không ít sách vở, trong đó viết rất nhiều về những tướng sĩ trước đây bảo vệ quốc gia nơi biên ải, vất vả cùng cực mới đổi lại được cuộc sống an nhạc cho dân chúng bọn y.

Không chỉ một lần nghe thấy hai từ “*Tướng quân*” từ miệng Tử Tấn, Lục Bạch nghĩ nát óc cũng không biết là vị tướng quân nào mà có thể được cả bá phụ lẫn Tử Tấn tôn sùng đến thế, không khỏi tò mò: “Tử Tấn, ca nói tướng quân, là người phương nào?”

Tử Tấn vừa nói đến thần tượng của chính mình thì kích động vạn phần, kêu lên: “Là Huyền vũ đại tướng quân, đệ ở Giang Nam thì nhất định có nghe nói qua, tướng quân chống đỡ ngoại lai đã thắng không biết bao nhiêu chân, là quan võ tướng to trong triều.”

“Hơn nữa a, tướng quân không chỉ là một người có lòng nhân ái mà ngài đối với bọn thuộc hạ chúng ta cũng đặc biệt tốt, tuy rằng tướng quân thoát nhìn rất ác, thế nhưng lại là người ta kính nể nhất trong kinh thành.”

Lục Bạch nghi hoặc: “Anh ta nom ác lắm à?”

Tử Tấn nói: “Cũng không hẳn, đàm văn nhân các đệ nhất định sẽ biết, gọi là gì nhỉ...Nga, ngao ngao, tướng quân chính là ngoài lạnh trong nóng.”

Kế tiếp Lục Tử Tấn bắt đầu thao thao bất tuyệt về sự tích của vị tướng quân anh dũng này, cái gì mà lấy một địch mười trên chiến trường, anh dũng vô địch, chiến pháp cao minh. Mặt khác còn có cả những việc lông cả vỏ tỏi lật vạt như hay cúng trai tăng, quần giáo bộ hạ rất có tâm, dân chúng trong kinh thành đều thích tướng quân (*vân vân*).

Quan trọng nhất là, Tử Tấn kích động nói: “Tướng quân ấy à, hiện tại đã đến tuổi có con rồi mà vẫn chưa dính hoa nhạ thảo, chính là vị trượng phu hồng bài mà mấy bà mối trong kinh thành tôn sùng nhất đó.”

“Chỉ là.....” Lục Tử Tấn thở dài.

Lục Bạch hỏi: “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là, tướng quân hình như chẳng có ý niệm thành thân, làm tội ta cứ khổ tâm mãi.”

Lục Bạch cười nói: “Ca khổ tâm cái gì, cũng có phải tiểu thư nhà nào đâu.”

Lục Tử Tấn trừng mắt nhìn Lục Bạch: “Đệ không biết thì có, mẫu thân tướng quân vẫn hỏi ngài ấy thành thân, tướng quân đương nhiên rất bất đắc dĩ a, mà mỗi lúc ngài ấy như vậy là ngài ấy huấn luyện tướng sĩ nghiêm dữ lắm. Tử Hề, đệ không biết đâu, lần trước ngài ấy bắt tội ta đứng tấn, da của ta suýt rớt mất cả mảng đó.”

Lục Bạch nghe vậy ‘Xì’ một tiếng cười đi ra, tưởng tượng ra tình cảnh của Tử Tấn lúc ấy, cảm thấy vị anh họ của mình lúc ấy chắc chắn rất khôi hài.

Lục Bạch cảm giác vị tướng quân này chính là loại hình mà mình vẫn sùng bái, vì thế rất nghiêm túc ngồi nghe chuyện kể về anh ta. Y nghĩ nghĩ, quan văn võ tướng trên triều đình vốn không hợp nhau, ai giữ ý đây, nay biết Tử Tấn nhậm chức bộ hạ tướng quân, nghĩ đến tướng quân nọ chắc hẳn thuộc hàng ngũ trung lập trong triều đình. Bá phụ y cũng thế, cũng bởi vì là quan văn nên biết rõ trái phải, không hề có hành vi “*quan lại bao che cho nhau*”.

“Đúng rồi, vị tướng quân đó, tên gọi là gì?”

Tử Tấn đáp: “Tổng Cáp.”

5. Chương 5: Nhân Duyên Của Lục Bạch

Hai năm sau.

Một tiểu hòa thượng gọi với Lục Bạch đang muốn trở về phòng: “Lục sư huynh, sư phụ tìm huynh.”

Đi đến thiện phòng nơi Không Trần đại sư ở, Lục Bạch gõ cửa rồi đi vào. Hai tay sắp thành hình chữ thập bái một cái rồi nói: “Đại sư”.

Không trần để y ngồi xuống, lúc này mới nói: “Sau hai năm tu hành trong chùa cậu đã thu hoạch được những gì.”

Lục Bạch hơi sững sốt, y không nghĩ tới Không Trần sẽ nói tới điều này, do quá sững sốt nên y chẳng biết trả lời ra làm sao, thu hoạch thì có nhưng y phải suy ngẫm cho kĩ đã rồi mới nói được nên nhất thời, y không biết phải mở miệng thế nào.

“Đại sư, con.....”

“Cậu đã tu hành trong chùa được hai năm, không hay phạm trần thế tục, tĩnh tâm đứng yên, nay ta hỏi cậu, cậu đã biết trong lòng cậu muốn cái gì chưa?”

Quả nhiên Lục Bạch nhíu đôi mày lại.

Rồi sau đó đáp: “Hai năm trước, con chỉ biết vạn vật vạn sự đều có đạo lý, mà đạo lý lại ngụ ở trong sách vở thánh hiền của người đời trước, hoặc là do thiên hạ truyền lưu mà đến. Như thế nên làm người làm việc khó tránh khỏi câu vu nhất cách, không tính không thấu.”

Không Trần hỏi: “Thế giờ thì sao?”

“Nay chỉ cảm thấy tất cả những chuyện hồng trần, đều phải trải qua mới biết được tiền căn hậu quả, cái gọi là sách vở thánh hiền, bất quá cũng là do những bậc học giả trước đây trải qua rồi biên soạn lại, nhưng thế sự xoay vần, kinh nghiệm rút ra từ những chuyện trước kia cũng không phải hoàn toàn chính xác.”

Nghe Lục Bạch nói xong, Không Trần đại sư cười gật gật đầu: “Xem ra cậu đúng là có giác ngộ.”

Lục Bạch đáp: “Là do đại sư dạy bảo.”

Không Trần lắc lắc đầu, mắt thấy Lục Bạch hãy còn đang nhìn thì nói thêm: “Hôm nay lão nạp gọi thí chủ

đến đây là vì có một chuyện khác.”

Lục Bạch nghi hoặc: “Chuyện gì?”

“Sáng nay lão nạp nhìn ngày sinh tháng đẻ của thí chủ, xem đến nhân duyên thì tính ra hôm nay người có duyên cả đời với thí chủ đến.”

“Nhân duyên?” Lục Bạch kinh ngạc.

Không Trần biết suy nghĩ của y nên cười nói: “Nhân duyên này không phải là nhân duyên bình thường đâu, là duyên nhân quả đấy, hôm nay cậu có thể xuống núi.”

Lục Bạch hỏi: “Xuống núi ư, đi đâu cơ?”

“Không hỏi tiền triều, không hỏi hậu tục, đi theo tiếng duyên gọi ắt sẽ gặp duyên.”

Lục Bạch biết đây là thiên cơ bất khả lộ đây mà, im lặng một lát mới đứng lên: “Đệ tử đã hiểu, đệ tử sẽ xuống núi ngay lập tức.”

Không Trần đại Sư gật đầu.

Lúc này các hòa thượng đã làm xong công việc ban sớm, lúc Lục Bạch bước ra cũng đúng lúc khách hành hương bắt đầu lục đục lên núi, y cũng chẳng biết nhân duyên của mình ra sao, chỉ biết lát nữa sẽ phải vất vả xuống núi, không bằng tìm đến quán sách mua mấy cuốn sách về đọc.

Đọc sách là lạc thú cả đời của y, nghĩ như vậy nên y cũng vội vàng xuống núi hơn.

Xuống núi thuận lợi, mua xong sách vở cũng mất những một giờ, y vừa ra khỏi cửa đã thấy hoàng hôn sắp tàn rồi, lần đầu tiên y có suy nghĩ không biết có phải Không Trần đại sư nhầm lẫn ở đâu rồi không.

Lục Bạch mê mang cau đôi mày thanh tú lại, ôm sách chậm rãi đi về phía ngọn núi xa xăm.

Sau một canh giờ là tới Phu già tự.

Một vị phụ nhân trung niên có khuôn mặt dịu dàng bước xuống từ một cỗ kiệu tinh xảo, xua tay với hai gã thị vệ cũng muốn theo vào, bà nhíu mày nói: “Phật gia là nơi thanh tịnh, hai người ai cũng mang theo một thân lệ khí nên ở ngoài chờ đi.”

Bọn thị vệ mặt lộ vẻ khó xử, một người trong đó khom người xuống nói: “Nhưng thiếu gia phân phó bọn

thuộc hạ lúc nào cũng phải ở cạnh phu nhân.”

Phụ nhân nhíu mày: “Ta đến đây cầu Phật, các người cứ ở ngoài chờ ta, vạn vạn đừng làm cho Phật Tổ hiểu nhầm tấm lòng thành kính của ta.”

“Phu nhân, như vậy.....”

“Câm miệng, các người chờ ở đây, ta đi vào một mình. Phật môn trọng địa, chẳng lẽ còn mong ta gặp họa sao?”

Phu nhân nói như vậy nên bọn thị vệ chẳng thể phản bác được gì, đành phải nhìn phu nhân đi vào còn mình thì chờ ngoài cửa. Phụ nhân kéo một tiểu hòa thượng qua hỏi, “Vị tiểu sư phụ ơi, xin hỏi chỗ dâng hương cầu nguyện ở đâu?”

Tiểu hòa thượng nói: “Phu nhân mời đi theo tôi.”

Phụ nhân cùng tiểu hòa thượng đi đến Chùa chính thờ Phật, sau khi vào cửa mới thấy bên trong có không ít người quỳ trên mặt đất làm lễ bái cầu nguyện, bên trái đại môn có một lão cao tăng đang ngồi trước bàn, trên bàn bày biện bút mực giấy nghiên, thì ra là đang giải nguyện.

Tiểu hòa thượng dẫn bà tới nói thì lùi lại xin phép đi trước, phụ nhân liếc mắt nhìn trái phải rồi đi đến gần lão cao tăng.

Lão cao tăng đó chính là trụ trì Phu già tự, Không Trần đại sư, lúc này ông đã thấy phụ nhân đi vào, cười nói: “Thí chủ.”

Phụ nhân chấp tay chào: “Xin hỏi ngài có phải Không Trần đại sư không?”

“Chính là lão nạp.”

Phụ nhân nghe vậy cười nói: “Tục gia là Tống Lâm thị trong kinh thành, nghe danh trụ trì Phu già tự Phật pháp cao thâm nên hôm nay mới đến cầu nguyện.”

Không trần Đại Sư nói: “Thí chủ có mong muốn gì?”

“Nhân duyên.” Tống phu nhân thở dài nói, “Tôi có một đứa con trai, năm nay đã hai tuổi rồi mà vẫn chưa có người hữu duyên, cho nên muốn nhờ Đại sư tính thử xem khi nào thì nhân duyên của nó tới?”

Tống phu nhân đưa một tờ giấy có ghi ngày sinh tháng đẻ và tên tuổi cho Không Trần đại sư xem.

Đại sư tinh tế vuốt phẳng nó một phen rồi vội ngừng đầu nói: “Phu nhân chớ lo lắng, lương duyên của lệnh công tử không lâu nữa sẽ đến thôi.”

Tổng phu nhân vui mừng quá đổi, kinh ngạc thở dài: “Quả thật như thế?!”

Đại Sư nói: “Người xuất gia sẽ không nói dối.”

Tổng phu nhân lại nói: “Đa tạ Đại sư!”

Tổng phu nhân cao hứng cực, trong lúc nhất thời chỉ hận không thể lập tức hồi phủ nói cho mọi người trong phủ mình nghe tin tức tốt này, cũng muốn đưa con nhà mình sớm thành thân một chút, thỏa mãn tâm nguyện của bà. Cũng bởi vậy nên lúc bà đứng lên đã không để ý đến nét ưu tư chợt lóe qua trong mắt Không Trần đại sư.

Không Trần đại sư nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của Tổng phu nhân thì không khỏi thở dài: “Nhân duyên là thế, chỉ sợ phu nhân không thể như nguyện được rồi.”

Sau khi Tổng phu nhân rời đi thì nghĩ đến Phu già tự đứng là một ý kiến hay, được cao tăng như vậy chỉ điểm thì sau này cái thằng con sao cũng không khiến bà bớt lo có thể cười hiền thê lương mẫu về cho bà rồi.

Cứ nghĩ miên man mãi nên bà đi không đúng hướng, mãi đến khi tỉnh ra nhìn lại cảnh sách xung quanh thấy không giống như trong trí nhớ của mình, Tổng phu nhân có hơi sợ. Bốn phía không một bóng người cũng chẳng có đường đi, không biết nên kêu cứu kiểu gì, nơi này hoang vắng như thế, không biết là nơi nhà chùa làm gì.

Đột nhiên, có vài người mặc áo đen chặn đường bà lại.

Tổng phu nhân hoảng sợ vô cùng, bất quá bà tốt xấu gì cũng là người nhà võ tướng, tuy chỉ là chất nữ yếu đuối, nhưng may sao vẫn có vài phần kiên cường, bà cất cao giọng hỏi: “Các người là ai?”

Một gã mặc áo đen nói: “Là người muốn mạng của bà.”

Sau đó vài tên áo đen xông lên, Tổng phu nhân lùi về phía sau, khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Đúng lúc ấy, có một giọng nói vừa nhu hòa vừa kiên định vang lên từ một nơi cách đó không xa

6. Chương 6: Thọ Yến Sơ Ngộ

Ngày hai mươi tháng mười một theo lịch Trần quốc năm thứ mười, là chính thọ năm mươi của Lễ Bộ Thượng thư Lục Thành.

Từ sáng sớm đã có không ít thân bằng hảo hữu và đám quan liêu đến phủ Thượng thư để tham gia thọ yến. Trong phủ thật sự náo nhiệt, Lục Bạch là cháu Lục Thành nên cùng Lục Tử Tấn tiếp đón một ít khách nhân.

Lục Bạch đang dẫn một vị đầu lĩnh nào đó đi vào thì thấy Tử Tấn nhón chân đứng ngoài cửa trông ra trông vào, nghĩ đến chuyện người huynh trưởng này sắp lấy vợ đến nơi rồi mà tính tình vẫn như trẻ con, không khỏi bật cười thành tiếng, đi qua.

Vỗ vỗ bả vai Lục Tử Tấn, Lục Bạch hỏi: “Tử Tấn, huynh đang nhìn cái gì thế, có bạn huynh tới à?”

Tử Tấn thấy là y thì quay cái mặt nhăn nhúm qua, bất đắc dĩ nói: “Ta đang đợi người a, sao còn chưa đến chứ lại.”

Nói rồi, anh ta lại trông ra ngoài cửa.

Lục Bạch cười, vừa mới chuẩn bị hỏi xem anh ta đang đợi ai thì lại nghe bá phụ bên trong gọi mình, y đành phải đi vào, vội vàng nói với Lục Tử Tấn một câu rồi đi vào đại sảnh.

Lục Tử Tấn nhìn ra bên ngoài, nói thầm rằng: “Tướng quân, không phải là nói muốn tới sao.”

Bên này, Lục Bạch bị gọi vào, thì ra là do có một vị hảo hữu của bá phụ tới chơi, muốn giới thiệu mình với người ta.

Lục Bạch nói với quan viên nọ rằng: “Tiểu đệ Lục Tử Hề, ra mắt bá phụ.”

Lục Bạch không thích nhất là giao tế nơi yến hội, sau khi bái kiến vài vị trưởng bối thì cảm giác như thể cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, cũng may rằng, yến hội đã bắt đầu.

Đúng lúc này, có một tiểu tư chạy vào, nói với Lục Thượng thư rằng: “Lão gia, Huyền vũ Đại tướng quân tới rồi.”

Lục Thành vừa mừng vừa sợ, vội vàng kêu tiểu tư đi mời vào.

“Mau, mau mời người vào đây!”

Lúc này, toàn bộ yến hội cũng bởi vì sự xuất hiện của đại tướng quân mà kinh ngạc, chủ yếu là do vị đại tướng quân này tuy rằng rất hợp lòng người, thế nhưng lại cực kì ít khi tham gia mấy buổi tụ hội của chúng quan viên.

Huống chi, Lục Thượng thư bất quá cũng chỉ là một quan viên tam phẩm, mà đại tướng quân lại là quan nhất phẩm, sao lại tới chơi yến hội của quan viên cấp dưới thế này, quả thật là khiến người ta không sao hiểu nổi.

Lúc này, Lục Tử Tấn cũng cao hứng hẳn lên, cầm lấy tay Lục Bạch kích động kêu: “Tử Hề, tốt quá kia, tướng quân thật sự đến kìa!”

Lục Bạch hỏi: “Huynh biết anh ta sẽ đến à?”

“Đương nhiên rồi, ta thế nhưng lại là người hâm mộ trung thành của tướng quân đó.”

Lục Bạch không nói chuyện, bởi vì y thấy người kia.

Tổng Cáp vừa tiến vào đã hấp dẫn được ánh mắt của tất cả mọi người. Hắn một thân áo đen, tóc dài buộc cao lên tận đỉnh đầu, thần thái sáng láng, tinh anh mười phần.

Cơ thể cao lớn, trường bào vu thân, phác thảo bộ dáng cao ngất. Đôi mắt của hắn thâm thúy, mảnh dài lại thâm uyên, tinh mâu trong đó sáng như huỳnh, sống mũi thẳng, cánh môi mỏng hơi hơi gợn lên, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng là hấp dẫn vô cùng.

Đứng ở trong sảnh, không thể nghi ngờ chính là một ngôi sao chói mắt.

Đây đúng thật là loại người mà Lục Bạch hâm mộ và tôn kính nhất.

Cho nên Lục Bạch sau cái nhìn đầu tiên với anh ta cũng chẳng chuyển mắt nữa, cứ đứng sững người bên cạnh Lục Tử Tấn, mắt vẫn nhìn người ta, như thể đang tự hỏi, như thể đang sợ hãi.

Quả thật là có chút đáng sợ, một người như anh ta, đặt ở đâu trong thiên hạ đều thấy chói mắt, huống chi là trong cái phủ Thượng thư nho nhỏ này.

Khuôn mặt ôn hòa của Lục Bạch mang theo nghi vấn, nhẹ giọng thì thào: “Đây, đây là đại tướng quân sao...”

Lục Tử Tấn đương nhiên nghe thấy, anh ta quay đầu nhìn thấy bộ dáng hơi hơi ngẩn người của Lục Bạch,

nghĩ thần tượng của mình quả nhiên mê người, biến tên thư sinh gốc nghèo này trở thành càng gốc hơn mất rồi.

Anh ta trả lời: “Đúng vậy, đây là Huyền vũ đại tướng quân.”

Trước giờ Lục Bạch chưa từng gặp anh khí thế như vậy, cả năm y đều ở trong phủ hoặc là đi thư viện Thanh Vân, mấy người y tiếp xúc toàn là thư sinh thể nhược, cho nên giờ y chẳng biết phản ứng ra làm sao.

Ánh sáng quá mức chói mắt, cũng rất dễ ngộ ra sự vô năng của bản thân, có lẽ Lục Bạch đã sinh ra ý nghĩ này, ánh sáng mà mình vẫn thiếu hội tụ cả trong người Tổng Cáp, thế nên không tự giác liền bị hấp dẫn.

Lục Thượng thư thấy tướng quân đến thọ yến của mình thì đương nhiên vui sướng vạn phần, trước tiên đi đến chào hỏi Tổng Cáp mấy câu rồi hàn huyên một phen.

Tổng Cáp đưa lên thọ lễ rồi vào đại sảnh, lúc này người chúc thọ trong đại sảnh rất nhiều, trừ bàn của đám tiểu bối Lục Tử Tấn Lục Bạch còn một chỗ trống thì những bàn khác đều đủ người rồi. Lục Thượng thư thấy thế thì phân phó hạ nhân chuẩn bị một bàn khác tới.

Tổng Cáp nâng tay ngăn ông lại, cười nói: “Hôm nay là sinh nhật của Thượng thư đại nhân, bản tướng há có thể không biết lễ, Thượng thư đại nhân đã có lời mời, bản tướng liền...” Anh ta nhìn về phía bàn của Lục Tử Tấn, nâng bước muốn đi. “Bàn kia được rồi.”

Lục Thượng thư thấy vậy thì cười nói: “Cũng được, cũng được, Tử Tấn, chiêu đãi tướng quân cho tốt.”

Lục Tử Tấn đứng lên: “Vâng, phụ thân.”

Sau đó hắn đi vài bước tới làm một cái quân lễ với Tổng Cáp rồi với nói với anh ta rằng: “Tướng quân, mời.”

Mọi người lúc này mới có phản ứng lại, con trai độc nhất Lục Tử Tấn của Lễ bộ Thượng thư chính là tướng sĩ dưới trướng Huyền vũ đại tướng quân, nghĩ đến đây, trong lòng mọi người không khỏi đều cảm thấy may mắn, may mắn rằng Thượng thư đại nhân và đại tướng quân đều là trung lưu nhất phái trong triều, chỉ nguyện tận trung với Hoàng thượng, không có liên can gì đến Thái tử hay những vương gia khác.

Lục Thượng thư cười to: “Ngày thọ nho nhỏ của Lục mỗ mà được nhiều vị hảo hữu tham gia đến vậy, đúng là hạnh phúc của Lục mỗ rồi.”

Sau đó đại sảnh bắt đầu khôi phục bầu không khí như ban đầu.

Bên này, Lục Tử Tấn đón Tổng tướng quân đến cái bàn tiểu bối nhà mình, người ngồi ở đây đều là người trong Lục thị bộ tộc có quan hệ với Lục Tử Tấn, thấy đại tướng quân ngồi cùng một bàn với mình thì vừa

vui sướng vừa khiếp đảm.

Thế nhưng thấy đại tướng quân đương nhiên là phải kính một phen, đầu tiên là Lục Tử Tấn, sau đó là đến các huynh đệ khác.

Tổng Cáp cũng rất kiên nhẫn, cứ nhận từng ly từng ly rồi uống cạn, tửu lượng đúng thật là khiến người ta hâm mộ cực kỳ.

Lục Tử Tấn thấy vị huynh đệ cuối cùng trong bàn đã kính thế nhưng tiểu thư sinh Lục Bạch ngồi sát cạnh mình lại chẳng hề nhúc nhích, không phản ứng gì. Hắn có chút buồn bực, Tử Hề này không phải rất kính nể tướng quân hay sao, sao lúc này lại chẳng động đậy gì?

Anh ta lấy tay huých Lục Bạch một cái, mặt thì chẳng thèm nhìn mà lại nhìn chằm chằm Tổng Cáp cười hì hì.

Lục Bạch bị đụng phải thì chẳng thấy có phản ứng gì, hắn cảm thấy có chút không thích hợp, cười đến độ mặt cương ra, quả nhiên Tổng Cáp bên này cũng đang cười đến bốn cọt đầy mặt, hắn sững sốt.

Sau đó chuyển đầu, hô: “Tử Hề, Tử Hề....Đệ, sao đệ lại ngủ.”

Một tiểu huynh đệ khác giải thích với Lục Tử Tấn rằng: “Đại ca, mới nãy Tử Hề ca có uống một chén rượu, rồi cứ như vậy.”

Tử Tấn trong lòng cười “ha ha”, còn ngoài mặt thì vẫn bất động thanh sắc, hắn quay lại nói với Tổng Cáp rằng: “Tướng quân, huynh đệ này của ta mới từ Giang Nam đến, chưa uống rượu bao giờ, lại là thư sinh nên mới thế này...”

Tổng Cáp làm bộ liếc mắt nhìn Lục Bạch một cái, đôi mắt híp lại: “Chịu thôi, nếu đã say rồi thì đưa về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng thưa tướng quân!”

Lục Tử Tấn nghe Tổng Cáp ra lệnh mãi thành quen, còn tướng đang ở quân doanh, tướng quân nói đưa trở về thì đương nhiên phải đưa trở về, thế nên hắn đứng lên, nâng Lục Bạch dậy.

Cũng may rằng nơi này tương đối xa đại sảnh, lúc này không có ai giữ nhà, hắn đỡ Lục Bạch lên làm lễ cáo từ với tướng quân sau đó vội vàng đỡ cậu ta trở về hậu viện.

Tổng Cáp nhân lúc Lục Tử Tấn quay người, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt thanh tú dựa vào vai Lục Tử Tấn, hơi hơi hồng nhuận.

Quả nhiên là, say đến mức ngủ.

7. Chương 7: Tổng Cáp Tướng Quân Mời

Lục Tử Tấn đặt Lục Bạch lên giường, phân phó người nấu canh giải rượu sau đó ngồi an vị trên giường, nhìn tiểu đệ rồi nói: “Tử Hề ơi Tử Hề, đệ cũng quá vô dụng đi, sao mới uống có một chén mà đã say rồi. Không phải đệ rất kính ngưỡng tướng quân hay sao, mới gặp lần đầu mà đã thế, để ta xem lúc tỉnh rượu đệ có hối hận hay không!”

Lục Bạch đúng thật là hối hận.

Hôm sau, y ngủ tròn một ngày mới tỉnh dậy, vừa tỉnh đã nghe Lục Tử Tấn nói với mình rằng.

“Đệ nói đệ xem, cố tình say trong lúc kính rượu tướng quân, đây là cơ hội lớn cỡ nào a.”

Lục Bạch có chút bất đắc dĩ, bộ dạng phục tùng buông mắt xuống: “Cơ hội gì cơ.”

“Cơ hội gặp thần tượng chứ gì.” Lục Tử Tấn nói đến là hợp lí.

Lục Bạch lắc lắc đầu: “Thần tượng là để học chứ không phải để gặp, lại nói huynh, không phải cả ngày hôm nay phải ở trong quân doanh sao?”

Lục Tử Tấn bĩu môi: “Tướng quân lúc ở trong quân doanh không giống bộ dáng bình thường đâu.”

“Không giống thế nào.”

“Lúc ở trong quân doanh, tướng quân tựa như thần trong lòng tụi ta, có được sự tôn kính cao nhất, là ngọn đèn chỉ hướng cho chúng ta, là mục tiêu để chúng ta phấn đấu. Mà ngày thường, tướng quân chỉ tựa như một vị bằng hữu bình thường, không hề tự cao tự đại.”

Lục Bạch kinh ngạc: “Tốt như vậy thật sao.”

“Đương nhiên rồi, sau này đệ sẽ biết.” Lục Tử Tấn hừ một tiếng.

Lạc thú lớn nhất của Lục Tử Tấn mấy ngày này là làm tổ ở chỗ Lục Bạch, kể cho y nghe về sự tích anh

dũng của đại tướng quân, ba ngày sau thọ yến, Lục Bạch đang ngồi đọc sách trong sân thì nhận được một phong thiệp mời.

Khiến y rất chi là nghi hoặc.

Lúc Tử Tấn đến thì Lục Bạch đang ngẩn người, hần vội chạy vào, nhanh như chớp đoạt lấy phong thiệp trên tay y, giờ trước mắt nhìn.

Sau khi xem xong thì hần so ra còn ngẩn ngơ hơn cả Lục Bạch, hai mắt mở lớn lớn, vọt đến trước mặt Lục Bạch hỏi: “Tử Hề, đệ ám thông khúc khoản* với tướng quân từ bao giờ?”

Lục Bạch nghe thế thì bực mình: “Ám thông khúc khoản cái gì chứ, nói hươu nói vượn.”

**hiếu nô m na là làm chuyện mờ ám.*

Lục Tử Tấn tựa hồ cũng hiểu là mình dùng từ chưa tốt, lắp bắp hỏi thêm: “Kia, ta nói nhầm, các người ám độ trần thương** từ bao giờ!”

******Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

Lục Bạch lại càng thêm quẫn bách, giận cũng không phải mà mắng cũng chẳng được, ra vẻ tức giận bằng ánh mắt thì y lại chẳng làm được.

Lục Bạch thở dài, giật lấy tờ thiệp để xem, nói thêm: “Đệ chưa từng qua lại với Tổng tướng quân, lần này ngài ấy mời đệ, không biết là có ý gì.”

Dừng một chút, y lại hỏi: “Huynh nói xem, đệ có nên đi không?”

Lục Tử Tấn mới không nghĩ nhiều như y, thần thượng đã mời y tới tận cửa, còn không mau nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ.....À, không, không mau dọn dẹp, dọn dẹp rồi qua đó mau đi, còn đứng đó làm gì?!

“Đương nhiên là muốn đi a, ngài ấy là đại tướng quân, kể cả đệ có không muốn thì có thể phản kháng được chắc?”

Lục Bạch thành thật đáp: “Không thể.”

Lục Tử Tấn vỗ đùi: “Đương nhiên, cho nên mới nói, đệ mau thu thập cho tốt đi thôi.”

Sau đó hắn nghĩ nghĩ, tựa hồ đang nghĩ xem dùng từ gì cho thích hợp, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nói: “Là la hay là ngựa thì cuối cùng cũng phải bán ra bên ngoài hết!”

Cái tay đang cầm thư của Lục Bạch run lên một chập.

“Không phải, không phải, tướng quân hẹn lúc này, ta xem xem a.....Sáng mai, được rồi, hôm nay đệ hãy theo ta ra ngoài đi, ta đi chọn giúp đệ mấy bộ quần áo.”

Mặt Lục Bạch đơ ra, “Mua quần áo làm chi?”

“Gặp tướng quân a.” Lục Tử Tấn nói đến là thần nhiên.

“Gặp tướng quân, thì mua quần áo làm gì....”

Cuối cùng, Lục Tử Tấn vẫn chẳng thể mang Lục Bạch ra ngoài mua quần áo như nguyện được, Lục Bạch thật sự chẳng sao hiểu nổi sao hắn lại làm vậy, y cũng chẳng phải nữ nhân, chỉ đi gặp người thôi mà cũng phải mua quần áo mới.

Đương nhiên, Lục Tử Tấn bắt quá chỉ là muốn y lưu lại một ấn tượng tốt đẹp trước mặt thần tượng thôi mà.

Hôm sau.

Lục Bạch dậy từ sớm, chuẩn bị đáp ứng lời mời đến phủ tướng quân.

Ai ngờ mới ra khỏi phủ Thượng thư đã thấy một cỗ kiệu chờ sẵn ở đấy. Ngoài kiệu có hai tiểu tư, vừa thấy y đi ra đã vội vàng tiến đến bái nói: “Tướng quân phái chúng tiểu nhân đến đón Lục công tử vào phủ, mời công tử lên kiệu.”

Sau khi Lục Bạch ngăn người thì cười nói “Đa tạ”, đoạn leo lên kiệu.

Có lẽ là do thời tiết gần đây có hơi lạnh nên bên trong kiệu trải đầy thảm nhưng, Lục Bạch ngồi trên đó mà thoải mái đến cực điểm, không thể không cảm thán người hầu trong phủ tướng quân chu đáo quá.

Một lát sau cỗ kiệu dừng lại, tiểu tư gọi Lục Bạch xuống xe, sau đó nghênh y vào Tướng quân phủ.

Lục Bạch mắt xem tâm bất động, một đường đi theo tiểu tư vào nội viện, đầu tiên là kinh ngạc phong cảnh trong Tướng quân phủ, sau đó tiểu tư dừng lại, chỉ đường cho Lục Bạch để y tự đi.

Lục Bạch nói lời cảm tạ, nhìn xa xa. Có một cái hồ và một rừng trúc, sắc u tĩnh dù trong hay ngoài cũng thấy rõ, ngoài rừng trúc chỉ có một đường mòn, ven đường mòn có vài khóm hoa, nom rất đẹp mắt.

Lục Bạch dẫm lên đó mà đi, thông thả đi theo đường mòn.

Không ngờ trong phủ Tướng quân lại có cảnh đẹp đến nhường này, trái lại chẳng có điểm nào giống với những lời đồn phủ Tướng quân tục tằng bên ngoài.

Lục Bạch đi theo đường mòn quanh co, cuối rừng trúc có một cái sân rất phổ thông.

Toàn bộ trong viện đều yên tĩnh không một tiếng động, không có thủ vệ cũng chẳng có nha hoàng, Lục Bạch rất là nghi hoặc, sau khi y tiến vào sân thì nghe thấy có tiếng mở cửa vang lên, bình thần phóng ánh mắt qua, chỉ thấy cửa trong nội viện đã mở ra, đại tướng quân một thân hắc bào vừa vịn bước ra từ trong phòng.

Bị Tổng Cáp nhìn bằng ánh mắt chăm chú, trên gương mặt góc cạnh của anh ta rõ ràng có một nụ cười hứng thú. Lục Bạch không hiểu sao lại thấy hoảng hốt, tiến lên phía trước, làm một lễ thư sinh với anh ta.

“Thảo dân bái kiến tướng quân.”

Tổng Cáp bước lên phía trước, tới gần Lục Bạch, thấy Lục Bạch so ra thấp hơn mình nửa cái đầu thì đành cúi xuống chào: “Ngươi là Lục Tử Hề.”

Anh ta vừa tới gần, khí thế tấn hiển khắp người phả ra, Lục Bạch đoán rằng do anh ta thường niên chinh chiến sa trường cho nên trên người mới có lệ khí khiến người ta chùn bước.

Hơi hơi lui về phía sau, y ngẩng đầu nhìn Tổng Cáp rồi đáp: “Dạ chính là thảo dân, xin hỏi tướng quân gọi thảo dân tới đây có chuyện gì thế?”

Lục Bạch hỏi không kiêu ngạo không xiểm nịnh, hai mắt Tổng Cáp híp lại, thẳng người lên, nâng chân bước lướt qua người Lục Bạch, chuẩn bị ra ngoài.

Khi đi thì nói: “Ngươi theo ta đến chỗ này.”

“A?” Lục Bạch nhỏ giọng thắc mắc, sau đó quay đầu thấy Tổng Cáp hóa ra là đang đi ra ngoài, y nhất thời không biết trong hồ lô của vị này đựng thứ thuốc gì, nâng chân lên, cũng vội vàng đi theo.

Đi sau Tổng Cáp nên ánh mắt y dừng ở bước chân người ta.

Suốt cả chặng đường, Tổng Cáp chẳng nói chẳng rằng, Lục Bạch vô ý thức bấu môi, người quen ai cũng bảo y là người không thú vị, không hiểu lòng người, nhưng xem vị tướng quân này còn chán hơn cả y đây này, nào có ai chiêu đãi khách nhân như vậy chứ.

Nghĩ đến đây, y lại thoáng sững sốt, đúng rồi, y với tướng quân làm gì có quan hệ gì, làm gì có liên hệ chủ khách chứ.

Lục Bạch vừa đi phía sau vừa nghĩ, Tổng Cáp lại cứ nghiêm trang bước đi, mang theo y từng bước từng bước xuyên qua cánh rừng, Lục Bạch thể mới biết, thì ra không chỉ có rừng trúc ít thị vệ mà cả tòa phủ Tướng quân này cũng chẳng có bao nhiêu người, rất cô quạnh.

Một lát sau, cuối cùng cũng tới một tiểu viện nom còn có nhân khí, vài nha hoàn vẫn an Tổng Cáp rồi liếc mắt xem tâm im lặng bỏ đi.

Tướng quân này quả nhiên nghiêm khắc, xem nhân gia nha hoàn đều e ngại như vậy, huống chi là người ngoài. Cái gọi là ba người thành hổ, nghĩ đến nhất định là người ngoài không biết nên mới tăng bốc anh ta như thế.

Lục Bạch còn đang nghĩ, Tổng Cáp đã dừng bước.

Cùng lúc đó, một đám nha hoàn vây quanh một phu nhân đi từ trong viện ra, vừa nhìn thấy Lục Bạch phía sau thì hai mắt tỏa sáng, vui mừng ra mặt nói: “Lục công tử.”

Nghe thấy chất giọng quen thuộc, Lục Bạch ngẩn ngơ, vừa mới trông qua đã kinh ngạc.

8. Chương 8: Tướng Quân Tặng Áo

Vị phu nhân đứng trong sân chính là vị Tổng phu nhân được y cứu ở Phu già tự cách đây không lâu, lúc trước bà tự xưng là nhân gia nhà quan tai to mặt lớn trong kinh thành, nào ngờ chính là mẫu thân của đại tướng quân.

Lục Bạch thấy vậy thì ngạc nhiên lắm, hỏi: “Tổng phu nhân, là bà sao?”

Tổng phu nhân cũng rất đổi kinh ngạc, liếc nhìn nhi tử nhà mình lại thấy nó ra vẻ chẳng liên quan đến mình thì hừ một tiếng, sau đó tươi cười nói: “Lục công tử, không nghĩ lại gặp được cậu ở kinh thành, đến ngoạn du à?”

Lục Bạch lắc đầu, nói: “Trường bối trong nhà mừng thọ, Tử Hề đến kinh thành chúc thọ.”

Tổng phu nhân hỏi Tổng Cáp: “Sao con lại gặp được Lục công tử?”

Tổng Cáp đứng một bên đáp lại: “Mẫu thân vẫn luôn muốn cảm tạ ân cứu mạng của Lục công tử nên con mời Lục công tử tới.”

Tổng phu nhân gật đầu xác nhận.

Lại nói: “Lục công tử, nếu cậu đã đến kinh thành thì không ngại chơi thêm mấy ngày nữa để ta hảo hảo tạ cậu một phen, hiện Tổng Cáp cũng đang ở kinh thành, ta sai nó dẫn cậu ra ngoài chơi, cho thỏa lòng.”

Lục Bạch sao có thể như thế, vội vàng lắc đầu nói: “Phu nhân khách khí, thảo dân sao dám làm phiền đại tướng quân. Còn nữa, cứu người vốn là chuyện nên làm, sao có thể nhận hồi báo, phu nhân chớ làm Tử Hề khó xử.”

Tổng phu nhân nói: “Được rồi được rồi được rồi, ngươi là người đọc sách đương nhiên là có lí, thế thì, hôm nay ở lại phủ ta dùng bữa, xem như ta đáp tạ vậy.”

“Phu nhân, tôi.....”

Tổng phu nhân khoát tay, thản nhiên nói: “Được rồi, A Cáp con đi an bài mau, hôm nay không chuẩn cho Lục công tử đi.” Tổng phu nhân tính toán chơi xấu.

Mặt Lục Bạch có hơi hồng lên, lại nghe tướng quân nói: “Vâng, mẫu thân.”

Sau đó anh ta chuẩn bị rời đi, xoay người lại thấy Lục Bạch hãy còn đang đứng sững người trước mặt Tổng phu nhân thì húng hắng ho một tiếng, hô: “Ngươi còn không đi.”

Lục Bạch xấu hổ, hai má ửng đỏ, giật mình một cái mới nói: “Vâng, kia, phu nhân, thảo dân xin cáo lui.”

“Được, hảo hảo chơi cùng Tổng Cáp, để nó dẫn cậu đi chơi nhiều một chút.”

“Dạ.”

Lục Bạch xoay người đã thấy Tổng Cáp đi tít tắp đằng xa, y bèn vội vàng chạy theo.

Tổng phu nhân phía sau thấy hai người rời đi thì thấp giọng mắng: “Thằng nhóc thối, ta bảo nó đi Linh Châu cảm tạ người ta mà nó không chịu, hại ta lo lắng, ai ngờ nó biết Lục công tử đến kinh thành, dám gạt cả ta.”

Nha hoàn Mộc Dương bên người cười nói: “Nhất định là tướng quân muốn cho phu nhân kinh hỉ.”

“Kinh hỉ là kinh hỉ, nhưng người nhìn bộ dáng vừa rồi của nó kìa, còn làm bộ như thể không biết, thằng lỏi này, đúng thật là càng lớn càng không nghe lời, hiện tại đã sắp ba mươi rồi mà vẫn chưa kiếm tức phụ cho Tổng gia.”

Mộc Dương cười: “Còn sớm mà, hơn nữa, chỉ cần tướng quân hiểu thuận với phu nhân là được không phải sao, lại nói, phu nhân ngài không phải nói không lâu nữa tướng quân sẽ có nhân duyên còn gì.”

Tổng phu nhân gật gật đầu, gọi Mộc Dương cùng một nha hoàn khác tên là Ánh Nguyệt đến căn dặn: “Hai người các người để ý cho kĩ, tốt nhất là tìm hiểu thêm trong viện mà thằng nhóc thối hay đi, nếu phát hiện A Cáp dạo gần đây có hay qua lại với nữ tử nào thì lập tức báo cho ta biết.”

Mộc Dương và Ánh Nguyệt cúi người: “Vâng thưa phu nhân.”

Lục Bạch bên này vẫn như lúc trước, nhắm mắt theo đuôi Tổng Cáp.

Thì ra anh ta mời mình vào phủ là vì muốn báo ân cứu mạng. Nào nghĩ tới, đứa con trong miệng Tổng phu nhân lại chính là Tổng Cáp, còn nói cái gì mà quen biết rồi sẽ thành bạn tốt ngay, y hiện tại thế nhưng lại có cảm giác hai người không thể giao hảo được đâu.

Tổng Cáp đi thẳng đến lương đình vòng qua hậu viện, đi đến bên hồ. Lục Bạch cũng đã xem qua, hiện đang là tháng mười một, trong hồ không còn hoa sen, gió thổi dịu hiu, rất thanh tĩnh.

Y tỉ mỉ nhìn hồ nước, bên trong ngay cả một con cá nhỏ cũng không có, không thể có chuyện đó a, cá có ngủ đông đâu. Vì thế nên y bắt đầu dán mắt vào từng dao động trong hồ nước.

Bỗng nhiên, một cái giọng trầm thấp gọi y tỉnh lại.

Tổng Cáp nhìn mặt hồ nói: “Đa tạ người.”

A? Lục Bạch ngẩng đầu, nhìn chằm chằm lưng Tổng Cáp nói: “Đây là việc tôi nên làm.”

“Người muốn cái gì?”

“A?” Lục Bạch lại ngẩng đầu, lần này nói to hơn: “Anh nói gì cơ?”

Tổng Cáp xoay người lại, nhìn y bất động, đột nhiên giọng khóe miệng lên: “Người đã cứu mẫu thân ta, mẫu thân ta muốn thăm tạ, ta là một thô nhân không biết người thích cái gì, người cứ nói thẳng thì hơn.”

Sau lại bổ thêm một câu: “Người đừng ngại.”

Lục Bạch cười khổ liên tục trong lòng, xua xua tay nói: “Thật sự không cần đâu.”

“Người.....ngại à?” Tổng Cáp suy đoán.

“Không phải, là tôi thật sự không cần. Lúc ấy tình huống nguy cấp, dẫu là ai cũng ra tay cứu giúp thôi, bắt quá là vừa vặn tôi thấy được. Phu nhân không để ý tôn ti luân thường chiếu cố tôi, đã là cảm tạ rồi.”

Tổng Cáp vẫn chờ y nói xong, sau đó quay mặt đi, lại nhìn mặt hồ, hai người lúc này đều không nói chuyện, có chút im lặng.

Một lát sau, Tổng Cáp nói: “Nếu người đã ngại thì ta đành tự chủ trương vậy.”

Lục Bạch vội nói: “Không, không cần.”

Y vừa cất lời, Tổng Cáp đã cao giọng: **“Người đâu –!”**

Phía sau xuất hiện hai thị vệ không biết đến từ bao giờ, một người bê một cái hộp lớn trên tay, Tổng Cáp lướt qua Lục Bạch đi đến chỗ họ, nhận lấy chiếc hộp rồi mở ra, bên trong có một kiện quần áo.

Lục Bạch vẫn đứng đực phía sau nhìn Tổng Cáp cầm kiện quần áo nọ đến trước mặt mình.

Anh ta nói: “Đây là thiết kế mới nhất của Hàm Tú phu nhân, chỉ có một kiện, tặng cho người.”

Lục Bạch nhìn quần áo trước mắt, là một kiện trường bào màu xanh đậm miên nhung, bên trên có lông tơ thật dày, nhìn rất thoải mái. Quần áo vẫn được che kín, nhìn không rõ hoa văn bên trong, bất quá mặc dù chỉ nhìn thoáng qua thì cũng biết đây là bộ xiêm y rất quý giá.

Y lại vội vàng xua tay: “Tướng quân, thảo dân không thể nhận món quá quý giá như vậy.”

Tổng Cáp nhét bộ quần áo vào trong lòng y, nói thẳng: “Mua cũng đã mua rồi, nếu người không nhận, thì...”

Anh ta nhìn chung quanh, ánh mắt dừng lại chỗ cái hồ, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Thì cho cá ăn đi.”

! Cho cá ăn?

Lục Bạch nhìn lại, trong hồ làm gì có cá đâu? Quần áo đã đến tay, Tống Cáp lại còn nói như vậy, y nào dám tỏ ý không cần nữa, đành phải nói lời cảm tạ với Tống Cáp.

“Thảo dân tạ ơn tướng quân.”

Tống Cáp nói: “Không cần đa lễ.”

Ăn xong một bữa trong Tống phủ, Lục Bạch nào có thể không biết xấu hổ làm phiền tướng quân nữa, vì thế y bèn cáo từ hồi phủ. Tống Cáp lại chuẩn bị xe ngựa đưa y về như trước.

Lục Bạch xuống xe ngựa, trở lại phủ Thượng Thư, lúc này mới cảm thấy tâm an ổn xuống.

Quả nhiên, ở trong phủ Tướng quân, bên cạnh Tống Cáp, y chỉ cảm thấy áp lực. Kỳ thật cũng là do cái nhìn phiến diện của y mà thôi, tóm lại, sau lần đầu tiên gặp Tống Cáp y mới biết người nọ cũng không tốt đến mức như Tử Tấn nói. Ít nhất, đây là suy nghĩ của y rút ra từ lần gặp đầu tiên này.

Lục Bạch ôm một chiếc hộp lớn trở về viện của mình, lại thấy bên trong có hai kẻ nhón chân ngóng trông y về.

Lục Bạch đi vào, hai người họ tinh mắt thấy y thì cười cười hớn hở chạy lại, mỗi người một tay kéo y ngồi xuống bàn đá trong viện.

Y bất ngờ không kịp đề phòng, mở mắt ra đã thấy Lục Tử Tấn và Lục Nguyệt cười ngây ngô nhìn mình.

9. Chương 9: Ngọc Trâm Xanh Nhặt

Lục Nguyệt nghe ca nàng kể rằng thần tượng mời Lục Bạch đến phủ Tướng quân thì kích động ghê gớm, từ sớm đã cùng Lục Tử Tấn chạy đến thủ trong viện của Lục Bạch.

Lúc này đã lòi kéo xong Lục Bạch thì vội vàng hỏi thăm: “Tử Hề ca ca, mau nói cho muội nghe, ca làm gì mà tướng quân gọi ca đến đó?”

Lục Tử Tấn bên kia cũng trưng cái vẻ hứng thú bưng bưng nhìn sang.

Lục Bạch im lặng, quả nhiên không nên để hai huynh muội này ôm hy vọng, xem xem huynh muội bọn họ đều là người hâm mộ cuồng nhiệt của Tống Cáp kia kìa. Ở chung nhiều ngày thành ra biết rõ tính tình hai

người nên Lục Bạch thổ tào nói: “Cái gì mà do ca chứ, muội nói kiểu gì thế.”

Lục Tử Tấn nói tiếp: “Ý của Nguyệt nhi là, tướng quân mời đệ tới làm gì?”

Lục Bạch cũng chẳng dấu diếm, đem chuyện cứu Tống phu nhân cách đây không lâu kể cho họ nghe, chỉ là nghe xong hai huynh muội lại kích động hơn vạn phần.

Nói xong, Lục Bạch kết luận, “Là vậy đó, ta không có gì với đại tướng quân cả.”

Lục Tử Tấn sợ hãi than nói: “Oa, đệ thế nhưng lại cứu mẫu thân của tướng quân, đệ thật sự dũng mãnh.”

“Đúng thế, Tử Hề ca ca, ai!” Mắt Lục Nguyệt di chuyển đến cái hộp Lục Bạch để trên bàn, chỉ chỉ vào nó rồi hỏi: “Đây chắc là tạ lễ tướng quân cho ca ha.”

Lục Bạch bất đắc dĩ nhìn hai con mắt lấp lánh của Lục Nguyệt, gật gật đầu, quả nhiên liền thấy Lục Nguyệt ra vẻ thèm khát như thể một con mèo tham lam đánh hơi được mùi cá.

Lục Nguyệt chớp chớp mắt nói: “Tử Hề ca ca, muội muốn xem.”

Lục Bạch thở dài, cười lắc đầu. Lục Biệt liền cầm cái hộp bự lên, nhẹ tay nhẹ chân mở ra.

Wow, là thần tượng cho đó.

Lục Nguyệt cầm kiện quần áo, liếc mắt nhìn cái đầu tiên đã kinh hô, sau rồi cẩn thận sờ sờ mó mó, cuối cùng mở to tròn mắt nhìn hai người còn lại nói: “Trời ơi, đây là thiết kế độc đáo mới nhất của Hàm Tú phu nhân đó, thiên hạ chỉ có đúng một bộ thôi.”

Lục Tử Tấn kinh ngạc: “Hàm Tú phu nhân, thật hay đùa đấy?”

“Đường thêu này, vải dệt này, tuyệt đối là Hàm Tú phu nhân không thể sai được. Không thể nào, cuộn vải này hai ngày trước muội đến tú lâu vẫn thấy treo ở ngoài mà, sao giờ đã biến thành trang phục được rồi.”

Lục Bạch xen mồm thắc mắc: “Hàm Tú phu nhân là ai?”

Lục Nguyệt nhất thời kích động, sờ sờ vải may trả lời: “Hàm Tú phu nhân là tú lâu, là tú nữ nổi danh nhất kinh thành, bà giỏi nhất là chế tác y phục, nhưng mà kể cả hoàng tôn công tử cũng phải đặt trước mới có đồ.”

“Tướng quân quả là có tâm, màu lục nhạt này đúng là hợp với Tử Hề ca ca thật. Ca ca thử mặc vào đi, xem xem có vừa người không.”

Nói như vậy, Lục Tử Tấn bèn cùng Lục Nguyệt cáo từ, để lại một Lục Bạch ôm cái hòm to vào phòng.

Y không có thử quần áo, mà đặt nó nằm trong tận cùng của tủ quần áo, sau đó nằm lên giường suy nghĩ một lát rồi nặng nề ngủ.

Tựa hồ cứ như vậy sau đó người của phủ Tướng quân cũng chẳng xuất hiện nữa, Lục Bạch ngồi trong phủ Thượng thư cả ngày, đọc sách viết chữ. Thi thoảng ra ngoài ngao du kinh thành với Lục Tử Tấn, thế nhưng cứ có cảm giác chẳng có bao nhiêu hứng thú, đi dạo một lát lại muốn về. Cơ mà, Lục Tử Tấn có mà chịu buông tha cho y, lại làm nũng bán manh nhìn y.

Lục Bạch lắc đầu giống như bất đắc dĩ: “Cái dạng này của huynh, nếu mà để hôn thê của huynh biết thì có mà nàng chạy mất dép.”

Lục Bạch biết hôn thê của Lục Tử Tấn là nữ nhi độc sinh của một quan viên, từ nhỏ đã khả độc diễn chính, rất là độc lập. Hơn nữa làm người hào sảng, giống như nữ giang hồ, sợ là không thích nhất là hành vi như vậy của nam tử.

Lục Tử Tấn ấy mà thâm kệt, anh ta nói: “Ta toàn tâm toàn ý với Linh nhi, Tiểu Linh nhi cũng tình hữu độc chung với ta lắm, còn sợ chuyện này sao!”

Lục Bạch không biết vị hôn thê Tiểu Linh nhi trong miệng anh ta nghĩ như thế nào, tóm lại, y vừa thấy Tử Tấn như thế là nhịn không được nhớ đến thằng nhóc không phục quần giáo trong thư viện mấy hôm trước.

Bị Lục Tử Tấn kéo, y đương nhiên không về được. Đơn giản bèn đi ngao du, cũng không biết Lục Tử Tấn này rõ ràng là một đại nam nhân mà lại cứ thích đi dạo phố, cũng chẳng mua bán này nọ gì mà chỉ đồng xem đây xem như thể một con ong mật hái hoa.

Đi dọc theo con phố Trường Lan, cuối cùng hình như Lục Tử Tấn nhìn thấy cái gì đó, nhanh chóng buông đồ chơi đang cầm trên tay, vội vàng kéo y chạy sang một con phố khác.

“Tử Tấn, rốt cuộc là huynh muốn đi đâu?”

Lục Tử Tấn dừng lại, lôi kéo y trốn sau một gian hàng, Lục Bạch chạy đến độ thở hồng hộc, đang tựa vào tường thở, mà Tử Tấn lại vác cái mặt xuyên qua vài cái cửa hàng và một ít người đi đường để nhìn về một phía.

Không chuyển mắt.

Lục Bạch vừa hồi sức, còn tưởng rằng anh ta thấy hôn thê nên mới kích động thế, vừa hỏi hóa ra là Tổng Cáp. Lục Bạch chẳng biết nói sao, hâm mộ thần tượng, quả nhiên không giống bình thường.

Lục Tử Tấn vừa xem đã nghiện, lôi kéo Lục Bạch xem cùng mình. Miệng còn không ngừng thì thào: “Wow, hóa ra tướng quân thích cái thể loại này, phải nhớ kĩ mới được.”

Lục Bạch nhìn qua, Tổng Cáp đang đứng trước cửa một tiệm bán trang sức để chọn lựa, trong tay anh ta đang cầm một cây trâm ngọc màu xanh nhạt. Do đứng quá xa nên bọn họ nhìn không rõ lắm hoa văn trên đó, chỉ cảm thấy rất đẹp.

Lục Bạch nhin không được mắt: “Dẫu là thích, thì cũng là Tổng phu nhân thích.”

Lục Tử Tấn lăm mồm nói không không không, “Khẩu vị của phu nhân ta còn không rõ sao, không phải cái kiểu mộc mạc thế này. Tổng phu nhân thích nhất màu đỏ, dẫu có mua gì cũng phải điểm chút màu đỏ, tướng quân bình thường đều đến Phẩm Ngọc Hiên mua tặng phu nhân chứ chẳng đến cửa hàng tầm thường như thế này đâu.”

“Thế anh ta mua làm gì?” Lục Bạch nhìn Tổng Cáp dùng tay phải đùa nghịch trâm ngọc, tựa hồ là vô cùng vừa lòng, khoe miệng cũng chậm rãi lộ ra ý cười. Y có chút tò mò.

“Không biết, đệ nói tướng quân có thể hay không.....A a, ta nhớ ra rồi!!”

Lục Tử Tấn nghĩ tới nguyên nhân thì lại càng kích động hơn, anh ta cuống đến độ xoay vòng vòng, nói với Lục Bạch rằng: “Tháng sau chính là tiết Hoa Thoa mỗi năm một lần, đến lúc đó mỗi người đều phải chuẩn bị một cây trâm ngọc, sau đó đưa cho người trong lòng mình. Nhất định là như vậy, chẳng lẽ tướng quân có người mình thích rồi?!”

Lục Tử Tấn mở to hai mắt ra vẻ không thể tin được nói thêm: “Không thể nào, tốc độ của tướng quân không có nhanh như vậy. Không được, ta phải hảo hảo xem xem người tướng quân chọn là loại người gì.”

Sau đó anh ta lại bắt đầu lu loa lên, Lục Bạch không hiểu ngày hội trong kinh thành nên không khỏi cất lời hỏi: “Tiết Hoa Thoa là gì?”

Lục Tử Tấn hoàn toàn không nghe thấy, đầu óc chỉ nghĩ đến thần tượng của mình.

Lục Bạch lắc đầu, nghĩ cũng không phải đại sự gì, thế nên không hỏi nữa, lại nhìn bộ dạng Lục Tử Tấn hình như còn lâu mới qua cơn nên y đơn giản dựa vào tường tự hỏi xem hôm nay đọc đến cuốn sách nào rồi.

Một lát sau, bất thành linh tay y lại bị Lục Tử Tấn bắt lấy, âm thanh kích động vang lên bên tai: “Trời ơi. Tướng quân mua, màu lục nhạt, một hồi nữa ta đi hỏi lão bản xem hình dạng thế nào.”

Lục Bạch không nói gì: “Hỏi làm gì cơ?”

“Người đúng là chẳng thú vị gì cả, đợi đến khi biết hình dạng trâm ngọc tướng quân chọn thì đến Tiết Hoa Thoa, ta sẽ chú tâm tìm xem là tiểu thư nhà nào lợi hại như vậy, thế nhưng lại có được tâm của Huyền Vũ đại tướng quân.”

Nguyên lai là như vậy.

Lục Bạch nhìn Lục Tử Tấn ra vẻ tự tin bình bình, thật sự không thể hiểu nổi tâm tư của người đàn ông này, có khi giống hài tử, có khi lại giống....bà tám.

“Huynh thật đúng là có tâm.....” Lục Bạch xoay người muốn đi.

Lục Tử Tấn đuổi kịp: “Đương nhiên rồi, đúng rồi, ta còn phải về kể cho Nguyệt nhi nghe, đến lúc đó cùng nhau tìm.”

Lục Bạch dừng lại, buông khoeo mắt thở dài.

Lục Tử Tấn để Lục Bạch ở đó chờ mình, còn anh ta thì chạy đến chỗ tiệm trang sức để hỏi thăm này nọ, Lục Bạch nhìn anh ta khoa chân múa tay với lão bản một hồi, đoạn đầy mặt suy tư trở về.

“Làm sao?”

“Thì ra tướng quân chỉ mua một cây ngọc trâm thuần thể, thế mới nói mắt ta tốt vậy mà sao lại không nhìn thấy hoa văn trên đó?” Lục Tử Tấn rất mất mát.

Cái gọi là thuần thể, chính là chỉ là trâm ngọc không bị tiến hành gia công tân trang, loại này rất ít khi có người mua, mà có mua cũng là để sau đó mời người gia công lại.

Lục Bạch nói: “Có lẽ chỉ là có cảm giác nhìn được nên mới mua, huynh cũng đừng nghĩ nhiều quá.”

Lục Tử Tấn thở dài thật dài, kéo Lục Bạch trở về phủ.

10. Chương 10: Tú Cầu Chọn Rể

Niên thiếu khinh cuồng, bi thương vui sướng. Thời gian cứ trôi qua trong những sự tình nhàn tản như thế, Lục Bạch vẫn chờ hôn lễ của Lục Tử Tấn diễn ra để sớm trở về Linh Châu phụ dưỡng cha mẹ.

Hôn lễ của Lục Tử Tấn định ngày là mừng năm tháng một, hiện đang là tháng mười hai, đương nhiên là đã vào đông rồi.

Năm rồi mùa đông hoàn hảo, chỉ là mấy ngày gần đây cơ thể Lục Bạch càng ngày càng suy yếu, chịu không nổi khí lạnh, Lục phủ vì y mà an trí rất nhiều áo bông, thế là cả ngày Lục Bạch đều oa trong phòng chống lại.

Trung tuần tháng mười hai, dân chúng trong kinh thành nghênh đón một việc vui.

Vốn là tin tức bất ngờ dẫn tới mọi người ngạc nhiên không thôi. Đại tiểu thư Lạc thị trong kinh thành chọn rể. Lạc tiểu thư là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, trong nhà lại giàu có, không thiếu công tử thêm nhỏ cả dãi. Chỉ là đại tiểu thư này quá mức lãnh diễm, đậm mạc, rất nhiều bà mối đến cầu thân mà phải đành tay không ra về.

Lại không nghĩ rằng, thế nhưng lại muốn ném tú cầu chọn rể.

Dân chúng trong kinh thành mừng rỡ như điên, đều nói đây là một cơ hội vô cùng tốt, nếu may mắn bắt được tú cầu thì chẳng phải sẽ toại nguyện hay sao.

Tin tức quá mức bất ngờ dẫn đến mọi người ngoài ngạc nhiên ra thì còn ngờ vực có phải là tin đồn vô căn cứ hay không, nói chung là không thiếu đề tài để nói.

Trong phủ Thượng thư, ba huynh muội ngồi vây quanh bàn đá, mắt người nọ cứ dính vào người kia, Lục Nguyệt nhìn Tử Tấn, lại nhìn Lục Bạch, thấy hai người đều ngồi thẳng bất động thì bất lực buông tay.

Nàng bắt đắc dĩ phòng miệng, nói: “Tử Hề ca ca, đây là cơ hội tốt biết bao, cái con mọt sách nhà huynh.”

Lục Tử Tấn nói tiếp: “Lạc tiểu thư xinh đẹp tuyệt luân, quả nhiên là độc nhất vô nhị giữa trời đất.”

Lục Bạch bình thản liếc anh ta một cái, “Thế tại sao huynh không đi?”

Lục Tử Tấn buông tay, làm bộ che ngực: “Ta đã có hôn thê rồi, hơn nữa, ta tuyệt đối không làm cái chuyện cảm bà chi thê! Tử Hề, đệ là người đọc sách, sao lại kêu ta làm cái loại chuyện như vậy!”

Lục Bạch khó có dịp tặng cho anh ta một cái liếc mắt ngao ngán.

Nói: “Chuyện thành thân, nên là để cha mẹ mệnh môi chúc ngôn*, qua loa như vậy thật không nên.”

**Chuyện hôn nhân là do cha mẹ định đoạt, do mai mối mà thành*

Lục Nguyệt không đồng ý, nhúu mày nói: “Qua loa chỗ nào, cái này gọi là cầu duyên phận. Con người sống ở trên đời nếu có thể cầu được một người có duyên với mình thì thật sự là phúc khí lớn vô cùng.”

“Tử Hề ca ca, muội đã gặp Lạc tiểu thư đó rồi, rất xứng với huynh. Bằng không, chúng mình đi xem thôi cùng được.”

Lục Bạch nghiêm mặt nói: “Tiểu muội, muội là nữ tử chưa lấy chồng, không thể tham thảo chuyện tình yêu của người ngoài được.”

Lục Nguyệt hừ một cái, mặt đầy cái vẻ tự hào, nàng rằng: “Thế có là chi, đây đều là tướng quân dạy bọn muội. Lại nói, ta là muội tử của ca ca, nào có phải người ngoài.”

Lại là tướng quân?!

Ngay cả chuyện này cũng có phần anh ta?!

Lục Bạch nghi vấn: “Anh ta nói thế nào?”

“Tướng quân nói, đường đường là nam nhi mà quá câu nệ hình thức thì không bằng đúc lại một lần nữa. Ngài ấy nói tuy là nam nhi nhưng suy cho cùng vẫn là giống nữ nhi bọn muội.” Lục Nguyệt ưỡn cao ngực, truyền đạt dập khuôn lại câu nói của Tổng Cáp.

“Đúng rồi, Tử Hề, nếu đệ không muốn thì chúng ta cứ đi xem. Cả ngày đệ cứ ngồi mồm trong phủ thì chắc chán chết.”

Lục Bạch cầm một quyển sách: “Ta cũng không thấy chán.”

Lục Tử Tấn hi hi ha ha giật quyển sách của y đi, nói thẳng, “Chúng ta mau đi thôi, coi như theo giúp ta và Nguyệt nhi có cớ ra ngoài chơi. Tử Hề, đệ xem đã hai ngày Nguyệt nhi không được ra ngoài rồi.”

Anh ta đẩy Lục Nguyệt đến trước mặt Lục Bạch, Lục Bạch quay sang, nàng hấp hấp mũi nói: “Đúng thế, Tử Hề ca ca, huynh xem muội xem, trên mặt bắt đầu mọc mụn rồi.”

Lục Bạch cũng lườm nhìn nàng, bị hai huynh muội bọn họ mắng là con mọt sách vô tâm, thế là đành gật gật đầu, hẹn nhau ngày mai sẽ ra ngoài xem ném tú cầu.

Ngày kế, lúc rời giường, gió lạnh thổi qua cửa sổ khiến tuyết rơi bên ngoài bay cả vào phòng, Lục Bạch nằm trên giường rùng mình một cái, thế mà tuyết đã rơi?

Y xuống giường đi đến bên cửa sổ, vạn vật bên ngoài đã bị hoa tuyết nhuộm thành sắc trắng, bốn phía đều

trắng xóa, rất mỹ lệ.

Nhưng đồng thời cũng rét lạnh hơn vài phần, Lục Bạch bất đắc dĩ, xoa tay hà hơi vào mấy cái rồi đi đến tủ quần áo, mặc kiện áo lông Tổng Cấp tặng vào.

Vừa mặc vào đã cảm thấy quanh thân ấm áp hẳn lên, nghĩ rằng bộ quần áo này quả nhiên trân quý y như lời Lục Nguyệt nói, bằng không sao lại có chất vải chống lạnh đến nhường này. Hơn nữa, nó vô cùng vừa thân, Lục Bạch mặc nó đến trước gương đồng, nhìn màu xanh ngọc bọc lấy chính mình.

Có chút mê mang.

Đây là một bộ áo quần bình thường, khác chỉ khác ở chỗ phía sau có thêm áo choàng, lông tơ và mũ lông buông thõng phía sau, bởi vì lông màu trắng nên nhìn từ phía trước có vẻ giống như hai cục lông xù lớn phía sau tai, rất khả ái.

Lục Bạch dừng lại, sờ sờ gương mặt hãy còn tái nhợt của mình, bẹo hai cái, thấy trên mặt chậm rãi lan ra sắc đỏ nhạt thì mới ra ngoài.

Cũng chỉ có viện y là vắng vẻ, bên ngoài rất náo nhiệt. Bởi vì sắp quá niên nên quần gia an bài rất nhiều người bắt đầu chăm sóc tĩa tốt sân vườn, biến nơi đây thành rất đông đúc.

Lục Bạch chính cửa viện ra, thấy có vài tiểu tư tất bật chuẩn bị an trí đèn lồng màu đỏ và câu đối, thấy Lục Bạch thì lập tức đứng lại.

Khom người vấn an: “Nhị thiếu gia, nô tài đang treo đèn lồng, quấy rầy đến thiếu gia.”

Lục Bạch lắc đầu: “Không sao, ta đang muốn ra ngoài.”

Một tiểu tư hỏi: “Nhị thiếu gia muốn đi đâu chơi, hiện tại trên đường Thiên Hoa đang có tiểu thư Lạc gia ném tú cầu, chắc bên ngoài náo nhiệt lắm.”

“Đúng thế, ở nhà chán quá nên đi ra ngoài xem náo nhiệt.”

Lục Bạch vừa nói xong, liền thấy Lục Tử Tấn và Lục Nguyệt đang tiến lại đây từ phía xa, y nhìn thoáng qua rồi nói trở lại: “Mọi người cẩn thận một chút, ta đi trước.”

“Vâng, mời nhị thiếu gia.”

Lục Bạch gật đầu với họ, thông thả bước chân ra ngoài.

Tuyết quá dày, y cứ có cảm giác rất khó đi.

Ngã tư trong kinh thành đều bị tuyết trắng bao trùm, có quan phủ an bài người đang quét dọn tuyết, kiệu không đi lại được nên bọn họ đành phải đi bộ từ phố Trường Lan đến đường Thiên Hoa, Lục Bạch đi rất chậm, Lục Tử Tấn cố kị sức khỏe của y nên cũng đi thong thả hơn, lúc này xem ra là giống y hệt du ngoạn.

Vì thế, lúc đến trước cửa Lạc phủ phố Thiên Hoa, đã thấy trong phạm vi năm mươi dặm kể từ đó chật kín người, mà Lạc lão gia nhà họ Lạc đứng trên đàn cao đã vừa nói chuyện xong, Lạc tiểu thư mang khăn che mặt đang đi ra ngoài.

Lục Nguyệt kéo tay Lục Bạch, hét lên: “Nhìn kia, đó chính là Lạc tiểu thư, đẹp quá ha.”

Khóe miệng Lục Bạch cứng đờ, thản nhiên nói: “Mang khăn che mặt.”

“Thế cũng rất đẹp.” Lục Nguyệt cong cong khóe miệng, sau đó lôi kéo mỗi tay một ca ca, vọt vào trong đám đông, “Đi thôi, càng gần nhìn càng rõ.”

Nói rồi nàng vẫn không yên lòng dẫn dò cả ruột của mình, “Đúng rồi, ca, ca nhớ kỹ là không được bắt tú cầu, bằng không tẩu tử mà biết sẽ thu thập ca đó!”

Lục Tử Tấn đỏ khốc đỏ cười: “Biết rồi.”

Người dưới chân dài cao rất nhiều, Lục Bạch đứng bên trong mà cảm thấy thở không ra hơi, y ngẩng đầu nhìn mặt tiểu thư, thấy nàng cầm tú cầu mà cứ bình thản nhìn xuống.

Đẹp thì cũng đẹp thật nhưng trong lòng y không có nghĩ nhiều, chuyện cưới vợ, y lại càng chưa từng nghĩ đến.

Từ nhỏ y đã được chỉ phúc hôn thê, bất quá do y bệnh tật nên cuối cùng không thể nên duyên vợ chồng, xem đi, đó chính là đạo lý đối nhân xử thế, y tàn tật suy yếu như vậy ngay cả một tiểu cô nương cũng chẳng bằng, sao có thể đem lại hạnh phúc cho người khác được.

Lắc đầu, lúc này người xem quá nhiều, y bị tác khỏi Lục Tử Tấn, nghĩ bụng không cần chiếm vị trí nên y tìm cách chen ra ngoài.

Đúng lúc này, tú cầu của Lạc tiểu thư hung hăng ném xuống, rơi xuống một đồng người bên cạnh Lục Bạch, đám người đó có người kêu có người la, bắt đầu xô đẩy tranh tú cầu.

Lục Bạch thở hổn hển, hơi thất thần cái đã bị người ta đụng một cái, ngã xuống đất.

Người nọ nhận ra đụng phải Lục Bạch thì vội vàng đẩy người khác muốn đỡ Lục Bạch lên, nào ngờ quá đông người, bên sân kia tràn sang lại càng thêm hỗn loạn. Người Lạc phủ phía trên đương nhiên nhìn rõ thấy cảnh tượng đó, cũng thấy một công tử thanh y ngã xuống mặt đất, họ vội vàng hô cứu người, khiến những người đang tranh tú cầu dừng lại.

Lục Nguyệt tinh mắt thấy thế thì mở to hai mắt kinh hoảng hô lên: **“Tử Hề ca ca, Tử Hề ca ca!”**Nàng nhanh chóng kéo Lục Tử Tấn qua, hô: **“Ca, ca! Tử Hề ca ca bị đụng ngã rồi!”**

11. Chương 11: Chỉ Là Tâm Phật

Lục Tử Tấn mới này cũng đã kéo được Lục Nguyệt ra khỏi đám đông xem náo nhiệt, nay nghe thấy lời này thì vội vàng kiễng chân lên nhìn vào phía trong, quả nhiên là thấy Lục Bạch một thân áo xanh nằm dài trên mặt đất.

Lục Tử Tấn lấy làm kinh hãi, nhanh chóng đẩy đám người ra vọt vào, Lục Nguyệt cũng theo đuôi hấn chen vào phía trong.

Mọi người xem tú cầu đã không còn kích động như lúc mới bắt đầu, có lẽ là do biết có người bị thương nên theo bản năng ai nấy cũng nhẹ chân nhẹ tay hẳn, ấy vậy mà vẫn có người không cẩn thận đạp phải Lục Bạch, y nằm trên mặt đất, ôm lấy cánh tay phải đã bị người ta dẫm phải, cắn răng chịu đựng đau đớn.

Lúc này, Lục Tử Tấn thể nhưng đã chen được vào, đẩy người chung quanh ra, hạ người nâng Lục Bạch dậy.

“Tử Hề, đệ thế nào?! Tử Hề!”

Lục Bạch tựa trên vai Lục Tử Tấn, chỉ cảm thấy đầu óc rối mù, giống như không khí bên trong lồng ngực ngày càng cạn kiệt, nơi tay phải vừa đau vừa xót, y mở lớn miệng, nhỏ giọng nói: “Tử Tấn, nâng đệ ra ngoài.”

Lúc này Lục Nguyệt cũng chạy vào, nghe thấy thế thì vội vàng nói: “Ca, chúng ta ra ngoài trước đi, tìm y quán, mọi xem Tử Hề ca ca có chút không thích hợp.”

“Ừ, được!”

Ngay sau đó hai người liền đỡ Lục Bạch ra khỏi đám người, vừa đi ra ngoài đã bị người chặn ngang đường, một thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên: “Làm sao?”

Lục Tử Tấn thấy người nọ thì kinh hãi vạn phần, vội nói: “Tử Hề bị thương, chúng ta đang muốn đi y quán.”

Tổng Cáp cúi đầu, liền thấy Lục Bạch nằm trên người Lục Tử Tấn, sắc mặt tái nhợt suy yếu vô lực, trên người cậu ta đang mặc áo khoác mình tặng, dưới tay áo xanh trắng mơ hồ hiện ra cả màu máu.

Thái dương hần giật giật, nhìn nam tử bởi vì bị thương nên càng trở nên suy yếu, không biết nghĩ đến cái gì, kéo Lục Bạch qua, đặt y vào trong lòng mình rồi nói: “Ta dẫn cậu ta đi.”

Nói rồi cũng chẳng quản huynh muội Lục Tử Tấn có đồng ý hay không, một tay ôm Lục Bạch phi thân bay đi, mới được vài bước đã biến mất ở ngã tư đường.

Lục Tử Tấn và Lục Nguyệt liếc nhau, Lục Nguyệt hỏi: “Ca, chúng ta có đuổi theo không?”

“Ừa....”

Lục Nguyệt: “Ừa?”

“.....Không cần, tướng quân sẽ chăm sóc Tử Hề.”

Nơi này rất nhiều người, đều nhìn chằm chằm đài cao, đương nhiên cũng chẳng quan tâm đến chuyện Lục Bạch là người phương nào, làm chuyện gì, qua một lát sau, mọi người bắt đầu tranh cãi ầm ĩ, bắt đầu một màn tranh tú cầu mới.

Lục Bạch đi rồi, bọn Lục Tử Tấn đương nhiên chẳng chơi nữa, tùy tiện đi dạo loanh quanh trên đường rồi trở về phủ của mình, chờ tướng quân đưa Lục Bạch về.

Rừng trúc đung đưa, trên những cây trúc xinh đẹp đã dính đầy hoa tuyết, đi trong rừng, có một hai bông hoa tuyết rơi xuống theo lá trúc, có cái rơi xuống mặt đất biến dải đất đỏ trở nên mềm mềm xốp xốp, còn có cái chưa kịp chạm đất mà chạm người thành ra đậu cả trên người người ta.

Lục Bạch xoa xoa mặt, đụng phải một cái gì đó mềm mại trên mặt, nhẹ nhàng mở mắt ra, y chớp chớp mắt, thì ra là đang nằm trong lòng Tổng Cáp, đang đi đến gian nhà trong rừng trúc phủ tướng quân.

Lại trong chốc lát, có gì đó rơi xuống mặt y, ngẩng đầu nhìn trời cao, không biết từ lúc nào trận tuyết vừa rừng đã lại rơi xuống, bay lả tả cực kỳ đẹp mắt.

Bỗng thấy hoảng hốt, nháy mắt đó, y liền chống lại hai mắt Tổng Cáp mà nhìn lên bầu trời đầy tuyết trắng mà chẳng hay đôi mắt người họ ngày càng tối tăm, thâm thúy hơn.

Ý thức được mình ngăn người, y vội đến mức giãy ra từ trong lòng Tổng Cáp, đẩy người nọ ra rồi đứng

ng nghiêm trang thẳng tắp trước mặt anh ta, nói vòng vo: “Thưa, tướng quân...”

Thần sắc Tổng Cáp hơi thay đổi, một tay cầm lấy bờ vai y, trầm giọng nói: “Người bị thương, đừng lộn xộn.”

Lục Bạch đảo mắt, cảm thấy cánh tay phải sao đau đớn quá, y nhớ lại chuyện xảy ra ở chỗ cướp tú cầu thì mới nhớ ra miệng vết thương đã bị người ta đập phải mấy cái.

Hít ngược vào một hơi, tay Tổng Cáp di chuyển từ đầu vai đến cánh tay phải của y, nhìn vết máu trên đó, lại kéo tay trái y, mang y vội vàng đi vào bên trong.

“Phủ y* ở phía trong, trước trị thương đã.”

**thầy thuốc của phủ*

Lục Bạch để mặc anh ta kéo mình vào trong tiểu viện, xuyên qua rừng trúc rồi lại xuyên qua tiểu đình viện, đi vào trong lòng, Tổng Cáp để y ngồi trên giường, đoạn đứng sang một bên, hô: “Người đâu!”

Một người đàn ông trung niên xách hòm thuốc đi vào, thấy ngồi trên giường là một nam tử thì lấy làm sững sốt, sau đó mới tiến đến trị thương.

Nhấc ống tay áo của Lục Bạch lên, bên trong là da thịt trắng nõn đến quá đáng, thể nhưng lại không có vẻ mềm mại mà nom rất nhợt nhạt. Lục Bạch cũng nhìn sang, phủ y đang sờ vết thương của y rồi băng vải lại, hơi hơi đau đớn.

Máu trên đó đã đông lại nhưng vẫn không ít nơi hãy còn đang chảy máu, Tổng Cáp chỉ thấy sắc đỏ trên cánh tay trắng nõn ấy quá mức chói mắt, thị giác trùng kích khiến nội tâm hấn ngẩng ra, thoáng thất thần.

Không lâu sau, phủ y bôi thuốc thêm một lần nữa, cũng dặn không được tắm rửa để dính nước linh tinh.

Lục Bạch nhất nhất đồng ý, cảm tạ vạn phần.

Đợi phủ y đi rồi, Tổng Cáp đứng cạnh đó nhìn y sửa sang lại quần áo, lại thấy y có một vết thương cũ trên tay....

Bèn hỏi: “Người bị thương khi nào?”

Tay Lục Bạch dừng lại, khẽ cười nói: “Lâu rồi, chỉ là bất tăng hộ lí, cho nên mới bị thương như vậy. Chuyện ngày hôm nay, đa tạ tướng quân.” Y ngẩng đầu, tỏ vẻ biết ơn.

Tổng Cáp khoát tay, “Không sao, chỉ là đi ngang qua.”

Chỉ là đi ngang qua, hấn chỉ là đi ngang qua, sau đó thấy mình bị thương, liền phát thiện tâm mang mình về tận đây để trị thương sao....Lục Bạch chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Tổng Cáp, khi đó rõ ràng có Tử Tấn và tiểu muội ở đó mà sao lại giao mình cho người mới gặp có một lần.

Đúng là buồn bực quá, nhưng y cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, gật gật đầu, thành khẩn cười: “Cảm ơn tướng quân.”

“Tướng quân.”

Tổng Cáp: “?”

Lục Bạch đứng dậy bái một cái rồi nói: “Hôm nay làm phiền tướng quân, thảo dân không dám ở lại lâu, xin cáo từ.”

Tổng Cáp gật gật đầu, căn dặn: “Người hảo hảo dưỡng thương.”

“Vâng, đa tạ tướng quân lo lắng.”

Lục Bạch cáo từ rồi đi, lúc đi tới cửa bỗng nhiên bị gọi lại, phía sau có người nghi vấn, y chỉ nghe thấy một giọng nói lãnh liệt trầm tĩnh nói rằng: “Lục Tử Hề, người có biết lúc người nói dối sẽ có hành động gì không?”

Lục Bạch:.....

“Cười đến giả tạo, người cũng biết đúng không?”

Lục Bạch nhắm mắt, sau khi mở trở lại thì bên trong con người chợt lóe lên vài phần buốt giá, tựa như giọt sương rơi xuống hồ, dương quang xâm nhiễm. Y nói: “Phật dạy, thiên địa vạn vật đi qua hồng trần, chỉ tuân theo chứ đừng quá bản tâm.”

Tổng Cáp cười khê, nhướn mày nhếch môi nói: “Phật dạy nào cơ?”

Lục Bạch đập cửa, dường như nghi hoặc mà cau mày, rồi bỗng thoải mái, nói rằng: “Tâm Phật.”

Vừa nói xong, y bèn rời khỏi tiểu viện đi thẳng ra bên ngoài. Tổng Cáp ngồi trong phòng, trong không khí vẫn còn quanh quẩn hai chữ “*Tâm Phật*”, như thể lôi kéo trái tim hấn, hơi hơi rung động.

Tâm Phật cái gì, bản tâm cái gì, bất quá cũng chỉ để che dấu thương thế của mình, miệng vết thương kia rõ ràng là do cứu mẫu thân mình lần trước mà thành, một tiểu thư sinh mà thôi, mảnh mai quen rồi, sao đến cái con người Lục Tử Hề này lại biến thành không phân cường quyền, không ý phú quý thế này?

Thật sự đáng cười, bất quá....Tính tình cậu ta như vậy lại khiến cho Tổng Cáp có cảm giác rất có phong thái lương sĩ*.

**lương sĩ: Người có năng lực, tài năng*

Tổng Cáp nhếch nhếch môi cười, nhớ tới bộ dáng của Lục Tử Hề trong lần đầu gặp mặt, tươi cười như vậy mới đúng là cái y nên có, lúm đồng tiền như hoa, đẹp không sao tả xiết, chỉ là, thân mình quá mức đơn bạc.

12. Chương 12: Xe Kiệu Bị Cướp

Lục Bạch hồi phủ, không

nghe ngờ lại bị hai huynh muội kia trêu chọc một phen, y có chút cảm thấy không biết nói sao cho phải, đành thở dài: “Thật sự không biết các người cả ngày nói nhĩ cái gì, ta với tướng quân đều là nam tử, có gì đâu mà nói?”

Lục Tử Tấn cười bất kham: “Này không phải là tướng quân đối xử với đệ quá tốt hay sao, rõ ràng hai người mới gặp nhau có đúng một lần, hắn cứ quan tâm đến đệ như vậy thì sao chúng ta có thể không nghĩ đến cái chuyện đó được, đúng không, Nguyệt nhi.”

“Đúng thế, những chuyện như vậy đều là chuyện bình thường trong quân doanh.”

Lục Bạch bóp trán: “Tiểu muội, muội là một thiếu nữ khuê các, nghe đâu ra mấy chuyện đó.”

Lục Nguyệt trở Lục Tử Tấn, “Ca ca kể.”

Lục Bạch trừng mắt với anh ta, Lục Tử Tấn làm động tác buông tay bất đắc dĩ nói: “Quân doanh nào chả thế, đều là một đám đại nam nhân, ở chung lâu đương nhiên sẽ không kìm lòng được, có gì đáng ngạc nhiên đâu.”

Anh ta vỗ bả vai Lục Bạch, nhe nhớn nói: “Tổng tướng quân sắp sang ba mươi rồi, lần trước vài người bọn ta còn bàn xem có phải tướng quân thích nam sắc cho nên mới không thành thân hay không. Tử Hề, đệ nói xem có phải không...”

Cái giọng u u của anh ta truyền vào trong tai Lục Bạch, quan hệ vốn chẳng có gì bị nói thành có gì đó khiến cho Lục Bạch thẹn quá hóa giận, đẩy Lục Tử Tấn ra, mắng: “Nói mê sảng cái gì đó, huynh thể nhưng còn dám vọng ngôn chủ tướng, coi chừng bị hấn biết.”

Lục Tử Tấn bĩu môi hô to: “Nơi này chỉ có ta, ta nói so ra còn khuya mới bằng mấy tướng lãnh khác.”

Lúc này, Lục Nguyệt xen vào giữa bọn họ, bình tĩnh đại ngộ nói: “Ca ca, ca nói xem có phải tướng quân thật sự có ý với Tử Hề ca ca hay không.”

Lục Nguyệt cười hì hì, Lục Tử Tấn cười âm âm, Lục Bạch nhú mày tức giận, “Ý cái gì mà ý, đừng nói bậy, ta muốn nghỉ ngơi, các người mau trở về đi.”

Dứt lời thì chạy vọt vào phòng, lúc đóng cửa còn oán hận liếc mắt nhìn bọn họ một cái, cái vẻ vừa bất đắc dĩ vừa thẹn thùng đó khiến hai người cười mãi không thôi.

Lục Bạch nằm trên giường giả chết nhìn trần nhà, lại nhìn ngoài cửa sổ, sau lại nhìn ống tay áo, vết máu trên tay áo vẫn còn, y lại nằm ngay đơ, rồi lại ngồi dậy đổi quần áo, gọi nha hoàn trong viên sai đi giặt sạch vết máu đi.

Như thường ngày đọc sách rồi lại lên giường nằm. Vừa lên giường y lại cảm thấy cả người cực kỳ mềm yếu, y cười nhạo một tiếng, cảm giác như thể bản thân mình ngày càng suy sút, cơ thể dần dần không được, như vậy thật không tốt, y suy nghĩ hẳn là mình nên ra ngoài một chút, rèn luyện thân thể.

Hai ngày sau, y chạy đi tìm Lục Tử Tấn rủ đi ẩm trang.

Ẩm trang nằm ở ngoại ô kinh thành, là một trang ôn tuyền, thuộc sở hữu của Lạc thị kinh thành, mùa đông năm nào cũng không thiên nhân gia nhà giàu đến tắm suối nước nóng. Ngày hôm qua, y nghe có người bên ngoài nhắc đến mới sinh ra ý nghĩ này, cảm giác cả người mềm yếu vô lực rất khó chịu nên y muốn tắm suối, đã thế địa thế ngoại ô cũng không tốt, tiện cho y hoạt động gân cốt.

Nghĩ xong xuôi thì y đi tìm Lục Tử Tấn liền, thể nhưng lại chẳng gặp anh ta.

Lúc về lại gặp Lục Nguyệt, hỏi ra mới biết là đi quân doanh, Lục Nguyệt vỗ ót, chỉ nhớ tới đại sự mà suýt nữa quên nói với Tử Hề.

“Tử Hề ca ca, lúc đi ca ca có nói lúc nào ca tỉnh dậy thì đi tìm ca ấy.” Lục Bạch trước đây có thói quen sáng sớm dậy đọc sách, thêm nữa là hay đi đến thư viện dạy học, đương nhiên là không thể sớm bằng các học trò, chỉ là do cơ thể y tiệt nhược, cả ngày học xong thì lên giường.

Cho nên, buổi sáng lúc Lục Tử Tấn đi y hay còn đang chơi cờ với chu công. Nghe Lục Nguyệt nói xong, y lại có chút giật mình: “Quân doanh, chỗ đó có thể tùy tiện đi sao?”

Lục Nguyệt lắc đầu ra vẻ mơ hồ: “Muội cũng không rõ nữa, thế nhưng ca ca có để kiệu lại nói Tử Hề ca ca mà dậy thì cứ lấy đó mà đi. Buổi sáng ca ca làm sao ấy, nói lung tung rồi đi mất.”

Lục Bạch gật gật đầu: “Ta biết rồi.”

Lục Tử Tấn làm việc đều luôn như vậy, Lục Bạch cũng chẳng nghĩ nhiều, ra đến cửa quả nhiên là thấy một cỗ kiệu đang đỗ ngoài cửa, mà người điều khiển là tiểu tư bên người Tử Tấn.

“Mời nhị thiếu gia.”

Lục Bạch lên kiệu, nghĩ bụng không biết có chuyện gì mà lại muốn y đến quanh doanh, cái nơi ấy có phải là ai muốn vào là vào được đâu. Nhưng nghi hoặc là nghi hoặc, y cũng chẳng để trong lòng, ngồi trên kiệu lắc a lắc a, chỉ chốc lát sau, liền nằm xuống đệm mềm ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại là do bị một trận tiếng vó ngựa đánh thức. Y dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng mở mắt ra chớp mắt mấy cái rồi xốc màn che lên, hỏi tiểu tư bên ngoài.

“Tiểu Lâm, xảy ra chuyện gì thế?”

Tiểu Lâm vừa lái xe vừa nói với ra phía sau: “Nhị thiếu gia, phía sau hình như có một lượng lớn nhân mã, bất quá không liên quan gì đến chúng ta, quân doanh hãy còn xa, thiếu gia nghỉ ngơi thêm lát nữa đi.”

Lục Bạch “ừ” một tiếng rồi để Tiểu Lâm chú ý lái xe, đoạn buông màn chuẩn bị ngủ, thuận tiện cảm khái một chút sao quân doanh lại ở xa vậy chứ, nếu không phải có Tiểu Lâm thì y hiện tại chẳng biết đây là phương nào.

Lái xe bên này là đang có ý định tiến đến quân doanh phía bắc ngoại thành kinh thành, đến khi cách xe kiệu khoảng một trăm mét, một nam tử thở dốc dồn dập nói với nữ tử bên cạnh rằng: “Vân nhi, phía trước có một cỗ kiệu, chúng ta mau qua đi.”

Nữ tử nhìn hần kiên định gật gật đầu, sau đó hai người chạy một đường, hướng về cỗ kiệu.

Lục Bạch vẫn ngủ như trước, lúc này lại bị giật mình tỉnh lại, vừa định mở miệng gọi Tiểu Lâm thì đã cảm thấy thân mình xoay tròn một trận, trời đất đổi chỗ cho nhau, y ngồi trong kiệu bám chặt đệm giường, đầu đập phải trần một cái.

“A...”

Lục Bạch che trán, cũng không biết bên ngoài ra sao rồi, “Tiểu Lâm, Tiểu Lâm!”

Y đứng lên, nhanh chóng nhìn ra ngoài xe kiệu, lại nghe thấy Tiểu Lâm bên ngoài hét lên một tiếng, sau đó cỗ kiệu ổn định trở lại, tốc độ nhanh hơn, chạy nhanh chóng về phía trước.

Ổn định rồi, Lục Bạch mới hồi thần, che trán xốc màn che lên, phía trước rõ ràng là một nam một nữ đang ngồi, đang lái xe lên núi, không biết là muốn đi nơi nào.

Lục Bạch hít một hơi, hô về phía trước: “**Này! Các người là ai?!**”

Nam tử phía trước rõ ràng có nghe thấy, quay đầu lại liếc mắt nhìn y một cái nhưng lại chẳng nói một lời, hắn ta quay đi rồi tiếp tục đánh xe. Tốc độ xe rất nhanh, Lục Bạch vén rèm lên, gió thổi bên ngoài khiến cho má y đau đớn khó chịu, không có cách nào, y đành phải vén màn xuống.

Chấn được gió bên ngoài, y dựa vào khe hở sa liêm để nhìn hai người bên ngoài.

Hình như bọn họ là một đôi tình nhân, nam tử dùng một tay lái xe, một tay ôm lấy eo người bên cạnh, gắt gao bảo hộ nàng, hẳn là....một đôi tình nhân rất yêu nhau.

Ngẫm lại cũng không giống người xấu, vừa rồi nam tử nọ quay đầu lại y có thể nhìn ra sự ôn hậu thành thật của người giang hồ ở anh ta, bộ dạng cao lớn khôi ngô, xem ra rất đáng tin cậy. Bất quá đây là chỉ ấn tượng đầu tiên của y thôi, nhưng hiện giờ chẳng có cách nào khác, y chẳng thể nhảy xuống khỏi kiệu được.

Đành phải ngồi im trong kiệu xem mục đích của họ thôi.

Còn có Tiểu Lâm nữa, không biết có an toàn hay không. Y cứ nghĩ, suy nghĩ lại càng đi xa, ăn lớn như vậy mà có thể cũng chẳng làm được, trong cỗ kiệu quả là ám cách, đành phải tìm một quyển sách để đọc.

13. Chương 13: Hiểu Lâm Mà Thôi

Tiểu Lâm đang đánh xe thì nghe phía sau có tiếng động ngay một gần, lại cảm thấy có chút bất an, bèn chồn nên không để ý tới con đường phía trước, cỗ kiệu cán phải một tảng đá lớn khiến cho kiệu bị nghiêng sang một bên, thế là nó hét lên một tiếng rồi rơi xuống mặt đất.

Nghĩ tới trên đó còn có nhị thiếu gia, nó vội vàng đứng lên chuẩn bị xem xét chiếc xe một chút, nào ngờ ngay lúc đó, một trận gió thổi qua, thì ra là có một đôi nam nữ nhảy lên chạy vài bước bay lên kiệu, hai người bọn họ ngồi lên kiệu, chẳng nói chẳng rằng mà kéo dây cương điều khiển ngựa tránh khỏi hòn đá, đợi đến sau khi xe ổn định thì lái xe phi ngựa đi mất.

Tiểu Lâm kinh hách không thôi, bên trong còn có nhị thiếu gia nhà mình, nếu người nọ chạy đi mất tăm mất tích thì nó biết đi đâu tìm người? Thế là nó sợ tè cả ra quần, vội vàng chạy về báo cáo tin tức.

Lục Tử Tấn đứng ngoài quân doanh, đi trái một chút phải một chút, trông mắt liếc ngang liếc dọc, miệng không ngừng lẩm nhẩm.

“Tử Hề này sao còn chưa tới, đã lâu như vậy rồi, tướng quân.....” ánh mắt hần liếc đến Tổng Cáp đang an tọa uống trà trong lều chính, “Cũng không biết tướng quân tìm Tử Hề làm cái gì, thần bí hề hề thật tình.”

Anh ta nhớ tới chiều ngày hôm qua tướng quân tìm đến mình, nói cái gì mà muốn gặp Tử Hề, muốn mình dẫn Tử Hề đến, cuối cùng mình lại quên mất thói quen dậy muộn của Tử Hề, thế nên đành phải chạy tới một mình trước.

Tướng quân đã ngồi đó đợi cả một buổi sáng rồi mà vẫn không phân phó hần làm chuyện gì, thật sự là kỳ quái.

Anh ta vừa nhìn tướng quân vừa trông ra đường nhỏ. Lúc này, có một người chạy tới từ xa, đợi đến khi người nọ đến gần mới biết hóa ra là tiểu tư Tiểu Lâm của mình.

Tiểu Lâm thở hồng hộc, vẻ mặt kích động vừa nhìn đã biết là nó vội vàng chạy tới đây.

Tiểu Lâm thở hồng hộc, thần sắc kích động, vừa nhìn thấy hần liền bận rộn đến mức chạy tới.

Lục Tử Tấn nghi hoặc hỏi: “Sao chỉ có mình ngươi, Tử Hề đâu, đệ ấy chưa tới à?”

Tiểu Lâm sắp khóc, sau khi nói toàn bộ sự tình ra, Lục Tử Tấn đã gấp đến phách diên, lôi kéo Tiểu Lâm hần không thể lập tức bay đi tìm đệ đệ.

“Làm sao?” Tổng Cáp nhận thấy không thích hợp thì nhịn không được đi tới hỏi.

Lục Tử Tấn lúc này mới nhận thức được là còn có Tổng Cáp ở đó, hần vàng lôi kéo Tổng Cáp, cuống quýt nói: **“Tướng quân, Tử Hề bị bắt đi rồi!! Làm sao bây giờ a, Tử Hề yếu đuối một chút võ công cũng không biết, có khi nào sẽ bị...”**

Tổng Cáp nhíu mày, trong lòng có hơi chấn động, trong đôi mắt thâm thúy xuất hiện thêm cả sự tàn khốc, hần nhìn thẳng vào Tiểu Lâm, trầm giọng nói: “Ngươi nói, để mất cậu ta ở đâu.”

Tiểu Lâm bị ánh mắt của Tổng Cáp dọa sợ, run cầm cập kể lại một lần nữa, sau đó vô cùng thấp thỏm đứng một bên chờ xử lí.

Tổng Cáp nghĩ nghĩ rồi đột nhiên xoay người, lúc trở ra thì đã thấy anh ta cười trên một con ngựa, tung

vó chạy đi.

Lục Tử Tấn nhìn anh ta cười ngựa rồi đi thì cũng tìm một con ngựa khác chạy theo.

Tổng Cáp ngồi trên lưng ngựa, lôi kéo dây cương phi với tốc độ vô cùng nhanh, hắc bào bị gió thổi tung bay, tóc dài phi vũ và trong đôi mắt đen như mực của hắn cất chứa cái vẻ vô cùng lo lắng và cảm tình không rõ ràng, bên trong lồng ngực rất rầu rĩ khó chịu, hắn chỉ biết là, trong nháy mắt nghe người ta nói Lục Tử Hề gặp chuyện không may thì hắn chỉ hận không thể lập tức bay đến bên người cậu ta, ôm chặt cậu ta vào trong lồng ngực, bảo vệ cậu ta sống yên ổn.

Tiểu Lâm nói rằng có một nam một nữ cướp mất kiệu trên đường đến quân doanh, vô căn vô theo như vậy, ngay cả tướng mạo bọn họ thế nào cũng không rõ thì biết tìm thế nào.

Đề là do hắn, tự dưng tự lành lại muốn một người yếu đuối như vậy đến quân doanh. Hắn bắt quá chỉ là do lúc huấn luyện, đang nhìn ngàn vạn tráng sĩ thì đột nhiên sinh ra ý nghĩ nếu Lục Tử Hề tới đây thì không biết sẽ cảm thụ thế nào thôi.

Nghe Lục Tử Tấn nói người nọ sùng kính mình nhất ở khoản luyện tướng sĩ, cho nên mới sinh hứng trí, cho nên mới làm ra cái chuyện không cần thiết. Hắn *xuy* một tiếng, ngựa dần dần dừng lại, dưới chân là một đồng vết vó ngựa, phía sau còn có cả vết bánh xe rõ rệt.

Tổng Cáp nhìn vết bánh xe, lôi kéo dây cương chạy theo không chút do dự.

Bụi đất tung bay.

Lục Bạch vẫn ngồi bên trong kiệu, hai người phía trước tự mình đánh xe, cũng không biết là muốn đi nói nào. Y khó có dịp nhàn rãi, sau khi nhìn hai người họ chán thì bắt đầu chuyên tâm ngồi đọc sách.

Bên ngoài tối rất nhanh, Lục Bạch thở dài, nghĩ đến hôm nay không thể đến quân doanh được rồi, đã thế còn chẳng hiểu tại sao lại bị hai người bắt đi, mà nhất là đã qua nửa ngày trời rồi mà bọn họ vẫn chẳng nghỉ ngơi tí nào.

Tay cầm sách trượt xuống bụng, đột nhiên vang lên hai tiếng *ùng ục*, y đỏ mặt, hơi mím môi lại.

Một ngày chưa ăn gì, đói ghê.

Lúc này, nam nhân phía trước quay đầu nhìn y một cái, sau đó cầm lấy một bao bên người, nghĩ nghĩ rồi ném về phía sau, rơi vào lòng Lục Bạch, nam nhân giương giọng nói: “Ăn một chút đi!”

Sau đó không nhìn y nữa mà nói với nữ tử trong lòng rằng: “Vân nhi, mệt không, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một lát.”

Nữ tử gật đầu, lộ ra một nụ cười xinh đẹp động nhân, “Được.”

Lục Bạch ngây ngốc nhìn cái bao trong lòng mình, mở ra mới biết hóa ra là vài cái bánh, y nở nụ cười, “Đa tạ!”

Sau đó liền lấy một khối bánh lên ăn, bình thường y sẽ không ăn lương khô, bởi y biết cơ thể y không tốt, bình thường không thể ăn cái gì quá khô bằng không sẽ tổn thương đến dạ dày. Nhưng lúc này y cũng chẳng có cách gì, mấy khối bánh họ cho nhìn ngang nhìn dọc cũng chính là lương khô.

Lục Bạch chỉ ăn một khối bánh, y đặt xuống đệm ngồi, lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng lại, hai ngựa nhảy xuống từ ngựa, đi về phía y.

Bấy giờ Lục Bạch mới thấy rõ tướng mạo của nữ tử, diễm nhược đào lý, thanh linh tinh mỹ.

“Là cô?!” Lục Bạch kinh hãi.

Nam nhân nhìn Lục Bạch ngồi trong kiệu rồi lại nhìn nữ tử phía sau, nữ tử đi lên phía trước, hơi hơi cau mày, nghi vấn hỏi: “Anh là...”

Lục Bạch nói: “Cô là tiểu thư Lạc phủ.”

“Anh...” Nữ tử nghe y nói xong thì trong đôi mắt hiện lên sự kinh hoảng, sau đó tử mĩ nhìn thư sinh nhỏ nhả trước mặt một lần, đoạn cô ta mở to hai mắt ra nói, “Tôi từng gặp anh rồi, người bị thương trong lần ném tú cầu đó chính là anh!”

Lục Bạch gật đầu: “Là tôi, sao cô lại...”

Lúc này, nam nhân cho rằng Lục Bạch quen biết bọn họ, mắng một tiếng sau đó vội vàng vọt lên xa giá, kéo áo Lục Bạch, mạnh mẽ tha y xuống dưới.

Cơ thể Lục Bạch yếu, lão đảo xuống xe, bị nam nhân kéo đến trước người, chất vấn, “Nói mau, rốt cuộc người là ai?!”

Lục Bạch chịu không nổi sức lực của anh ta, thở phì phò nói: “Không phải, tôi...”

“A Thanh, đừng như vậy, ta xem anh ta không giống người phụ thân phái tới đâu.” Lạc Vân vội vàng kéo nam nhân bảo anh ta dừng tay lại, “Lần ném tú cầu anh ta có đến, thế nên mới nhận ra ta.”

Thẩm Thanh trừng mắt nhìn Lục Bạch, lúc này mới buông tay, Lục Bạch tựa vào xe, thở mà trong lòng hô to sao mình làm chuyện gì cũng không nên thân thể. Sau khi hồi phục lại cái mặt tái nhợt, y mới nói: “Tôi

tên là Lục Tử Hề.”

Nữ tử suy nghĩ một lát rồi giật mình, “Anh có quan hệ gì với Lục Thượng thư?”

“Lục Thượng Thư là bá phụ tôi.”

Nghe Lục Tử Hề nói thế, nữ tử lập tức yên lòng, cười cười với y, đoạn xoay người nói với nam nhân rằng: “A Thanh, đừng lo lắng, anh ta sẽ không bán đứng chúng ta. Ta nghe nói một nhà Lục Thượng thư đều là người hào nhiên chính khí, không lâu trước ta đã từng gặp tiểu thư nhà họ, tương giao với cô ấy rất tốt.”

Nam nhân do dự rồi gật gật đầu: “Vậy sao ngươi lại xuất hiện ở đó? Ngươi muốn đi đâu?”

Lục Bạch đáp: “Quân doanh ngoại ô.”

Nam nhân nhìn Lục Bạch từ trên xuống dưới vài lần, thấy thế nào cũng không giống người luyện võ, Lục Vân thấy vậy thì cười nói: “Thiếu gia nhà họ Lục hiện đang là người dưới trướng Huyền Vũ đại tướng quân, Lục công tử đi gặp anh ta à?”

Lục Bạch gật đầu.

“Được rồi, A Thanh, mọi chuyện đều là hiểu lầm.” Lục Vân nói với Lục Bạch rằng: “Lục công tử, thật ngại quá, hại anh sợ hãi.”

Nam nhân cũng khom người với Lục Bạch, nghiêm mặt nói: “Lục công tử, tại hạ Thẩm Thanh, chuyện ngày hôm nay, vạn phần xin lỗi! Chỉ mong công tử đừng trách tội.”

14. Chương 14: Tình Cũng Vĩnh Hằng

Lục Bạch vội vàng khom người đáp lễ: “Hai vị không cần chú ý, chỉ là....Sao các ngươi lại vội vàng như thế?”

Thẩm Thanh và Lục Vân liếc nhau, sau đó Thẩm Thanh nói: “Việc này nói ra thì rất dài. Lục công tử, hiện nay trời sắp tối rồi, không bằng chúng ta tìm một chỗ nghỉ đêm trước đó, ngày mai chúng tôi sẽ đưa công tử trở về phủ.”

Lục Bạch nhìn sắc trời, lại thấy chung quanh hoang vu, đất đá cỏ cây, cũng không biết là cái gì, y chỉ đành gật gật đầu, đi về phía trước cùng họ.

Thẩm Thanh và Lạc Vân xem chừng cũng thường dã ngoại bên ngoài, vô cùng có kinh nghiệm, một chút hoang mang cũng không có, họ kéo xe kiệu đến dưới một gốc đại thụ, dùng cỏ hoang che khuất, sau đó tìm một sơn động chui vào, Lạc Bạch cũng theo sau, vừa đi vào đã thấy rất nhiều bụi bặm chui vào mũi y, khiến y ho khan một trận.

Thẩm Thanh có chút ngượng ngùng, tiến lên đỡ cơ thể có hơi lung lay của Lạc Bạch, hỏi: “Người không sao chứ?”

Lạc Bạch khoát tay che miệng ho khan mấy cái nữa rồi mới nói: “Không, không sao, chỉ là cơ thể tương đối kém thôi.”

Đêm đông quả thực rất lạnh, gió thổi ù ù vào trong động, ba người cuộn cỏ đại lại, ôm một ít cỏ khô để ngoài cửa động cho ngăn lạnh, trong động cũng đã dựng lên một đồng cỏ đại, bắt đầu nhóm lửa.

Ba người vây quanh đồng lửa sưởi ấm, Lạc Bạch nhìn đôi nam nữ ghé vào nhau, nam nhân dịu dàng ôm lấy nữ tử nhẹ nhàng xoa nắn tay nàng, nữ tử tựa vào vai nam nhân hơi hơi cười nhẹ, y không khỏi ngẩn ra.

Nhớ đến chuyện ném tú cầu hai ngày trước, Lạc Bạch do dự một hồi tìm từ ngữ rồi mới hỏi: “Xin hỏi hai vị là bị người đuổi giết sao?”

Hai người sững sốt, không hề nghĩ đến y sẽ xen vào chuyện của người khác, nhìn nhau vài lần như là do dự, Lạc Vân đầu tiên cười với y, sau đó thở dài.

Lạc Bạch nói: “Tôi không có ác ý, Lạc tiểu thư, Thẩm công tử, hai vị có khổ trong lòng đúng không? Nếu tại hạ đoán không sai thì chuyện này liên quan đến chuyện ném tú cầu chọn rể hai ngày trước?”

Lạc Bạch thấy rõ sự kinh ngạc và trốn tránh trong mắt họ khi y vừa dứt lời, y nhất thời đã hiểu rõ.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau ngẫm lại rồi mới hỏi: “Các người bỏ trốn sao?”

Bị một người ngoài hỏi thăm chuyện xấu hổ như vậy, Lạc Vân là một cô nương nên thấy xấu hổ không thôi, nhưng đó cũng chính là sự thật, không thể phản bác, mặt nàng đỏ lên cúi đầu tựa vào người Thẩm Thanh không biết nên đáp lại như thế nào.

Thẩm Thanh trái lại giận dữ, nhíu mày nói: “Bỏ trốn cái gì! Ta với Vân Nhi thật lòng yêu nhau, có sao lại không thể ở cùng một chỗ! Các ngươi cái đồ thư sinh cổ hủ, chỉ biết giảng lễ là giảng lễ lại không biết mấy cái lễ tiết bỏ đi đây đã hại biết bao kẻ si tình!”

Những lời này của anh ta tuy rằng đang nói Lạc Bạch nhưng đương nhiên cũng đang phản bác lại sự cổ hủ

của Lạc lão gia.

Thẩm Thanh tức giận nom rất dọa người, cả khuôn mặt tuần mi lần thân thể đều tỏa ra lệ khí khí phách làm cho người ta sợ hãi. Lạc Vân nhanh chóng trấn an anh ta.

Lạc Bạch cũng không sợ, tiếp tục dụ họ nói: “Sính tắc vi thê hôn tắc vi thiếp*, anh làm như vậy là muốn Lạc tiểu thư làm thiếp anh, sau khi có được nàng lại còn muốn cưới một lương duyên nữa sao.”

**Tục cưới hỏi xưa lúc cưới vợ cả phải có đủ sính lễ theo trình tự nhưng cưới thiếp thì không cần rườm rà như vậy.*

Lạc Bạch tuy rằng nói rất không nể mặt người ta, nhưng đây quả là sự thật. Thẩm Thanh nghe xong thì chấn động, anh ta cả đời thô nhân nào biết cái gì là sính cái gì là hôn, vội nói: “Không có, ta chưa từng có ý nghĩ này, ta từ đầu tới cuối đều chỉ có một mình Vân nhi!”

Anh ta vội vàng giữ chặt Lạc Vân rồi nói: “Vân nhi, người phải tin tưởng ta, ta không hề có ý tứ đó.”

Anh ta nói đến là kích động, vẻ mặt kích động, ngữ khí cũng kích động, Lạc Vân mỉm cười nhìn anh ta, cười hiểu rõ, tràn đầy dịu dàng.

“Ta biết rồi, A Thanh, ta vẫn biết mà. Người là đồ ngốc, cái gì cũng không hiểu, sao lại gạt ta.”

Sau đó Lạc Vân nhìn Lạc Bạch nói: “Lạc công tử, tôi tin lời anh nói, nhưng tôi càng tin A Thanh hơn. Trên đời này, không có một ai có thể so sánh với Thẩm Thanh, không có một ai có thể đối tốt với tôi như Thẩm Thanh, thê cái gì thiếp cái gì, tôi đều không để ý, tôi chỉ để ý có một mình hấn, đều nói sơn vô lăng thiên địa hợp, tôi lại không muốn cho hấn thê, hấn tốt thì tôi tốt, hấn cười thì tôi cười, hấn khóc thì tôi an ủi hấn, hấn bị thương thì tôi hận không thể chuyển vết thương của hấn sang người mình.”

Lạc Vân nói: “Tôi đối xử với hấn thế nào, A Thanh cũng đối với tôi như thế. Con người sống ở trên đời, có thể gặp người mình thích đã không dễ dàng, há phải để ý miệng lưỡi thế tục phân phân hỗn loạn, chọc trong lòng bất an. Lạc công tử, tôi nói có đúng không?”

Thẩm Thanh cầm tay nàng, gắt gao không thả lỏng.

Lạc Vân nắm trở lại, ấm lòng đến cực điểm.

Lạc Bạch đột nhiên mỉm cười tươi sáng, thoải mái nói: “Thế thì lại là tôi hẹp hòi rồi. Lạc tiểu thư nhược chất nữ lưu mà lòng dạ lại rộng lớn sâu thẳm hơn nam nhi ba phần, Lạc mỗ mặc cảm.”

Lạc Vân nói: “Công tử nói quá rồi, có thể được công tử hiểu cho, tôi và A Thanh đều yên tâm.”

“Thế các người tính toán đến đâu rồi, tôi nghĩ Lạc lão gia sẽ không bỏ qua đâu.” Lục Bạch nói.

Thẩm Thanh lắc đầu, hơi ngẩng đầu nói: “Trời đất bao la thiếu gì chốn phiêu lưu, ta sẽ tìm được một chỗ để cùng Vân nhi sinh sống bình an bình phàm ở đó.”

Lục Bạch nghi vấn: “Chẳng lẽ các người không nghĩ cách để Lạc lão gia chấp nhận sao? Dù có thể nào thì Lạc tiểu thư vẫn là viên minh châu ông ấy đặt trong lòng bàn tay, nếu Lạc lão gia đồng ý, chuẩn bị lo liệu hôn sự thì chẳng phải càng tốt hơn sao? Tôi thấy Thẩm công tử lăm lăm hạo nhiên, tuyệt đối không phải một con ếch ngồi đáy giếng, cưới hỏi đằng hoàng cũng không phải việc khó.

Hai người lặng im.

Lục Bạch cũng chờ trả lời.

Sau một lát, Thẩm Thanh vươn tay gạt đồng hồ vào, nhìn hỏa tinh lóng lánh, anh ta nhắm chặt mắt rồi mới nói: “Sao lại không nghĩ đến, sao lại không muốn, chỉ là, khó càng thêm khó.”

“Vì sao?!” Lục Bạch kinh ngạc hỏi.

Vì sao, đơn giản là –

Thẩm Thành vốn là con của giặc cỏ giang hồ, phụ thân Trầm Chí kết thân với rất nhiều huynh đệ trong kinh thành kéo đến thôn nhỏ xa xôi ngoại thành vào rừng làm cướp, chiếm cả ngọn núi để làm sơn tặc, cả ngày chạy ra đường thu phí hoặc là “cướp của người giàu chia cho người nghèo”, chọc dân núi dưới núi khổ không sao kể xiết, lại bất lực không làm gì được.

Cứ thế qua mười mấy năm, Thẩm Thanh trưởng thành, Thẩm Thanh thiên tư thông minh, lại chăm chỉ học tập võ thuật cùng phụ thân và các vị thúc bá, đọc không ít sách vở, dần dần có được nhận thức, thế nên sinh ra bất mãn với hành vi của mọi người trong núi, cứ đề nghị phụ thân giải tán sơn trại mãi.

Phụ thân đương nhiên không chịu, lại qua bao nhiêu ngày, bọn họ chuyển mục tiêu đến cửa hàng nhà họ Lạc đang chuẩn bị vận chuyển hàng vào kinh thành.

Hết thấy tựa như những câu kể trong sổ sách, bọn sơn tặc vì cướp lấy tiền tài mà giết hại vô số người, Thẩm Thanh hay tin tìm đến ngăn lại thì cũng chỉ cứu được hai người Lạc Vân và Lạc lão gia.

Lúc ấy người hầu đi theo đều bị giết hết. Lạc lão gia thấy có một thiếu niên cứu mình thì đương nhiên lòng đầy hoan hỉ, nhưng sau khi biết được thiếu niên lại chính là con của sơn tặc thì sinh ra chán ghét cùng cực.

Ít ngày sau, Lạc lão gia báo cho tuần phủ kinh thành, tóm được cả ổ sơn tặc, dưới sự khẩn cầu của Lạc Vân thì một bộ phận đã đào tẩu được còn những kẻ khác thì bị bắt hết vào nhà lao đợi xử.

Oan oan tương báo, cuối cùng nhân quả qua lại.

Cổ tình Lạc Vân lại thích thiếu niên vĩ ngạn kia, một thích rồi biến thành hai người thích, cuối cùng trốn cũng không thoát. Sau đó Lạc lão gia nghĩ mọi biện pháp để tách hai người ra, vừa đuổi giết vừa tổ chức ném tú cầu chọn rể, nhưng rốt cuộc hai người họ vẫn có tình cảm với nhau, thế nên bắt đầu bước chân vào con đường chạy trốn.

Lạc Vân nói: “Tôi vẫn có cảm giác mình có duyên với A Thanh, giữa chúng tôi là máu tươi của người nhà hai người, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn vĩnh viễn, hắn cũng không thể bỏ lại tôi, tôi cũng không thể trốn khỏi hắn, đây là duyên phận, cũng là số mệnh.”

Lục Bạch nhìn nàng ra vẻ đầy bụng thâm tình thì không nhìn được hỏi: “Hai người, từng tách khỏi nhau sao?”

Lạc Vân nói: “Đương nhiên có chứ a, sao lại không được, song mọi chuyện đã qua rồi, cửa ải khó khăn nào chúng ta cũng đã từng trải qua, thế thì mấy chuyện như thế có là gì?”

Thẩm Thanh nói: “Núi sông vỡ vụn, tình cũng vĩnh hằng.”

Núi sông vỡ vụn, tình cũng vĩnh hằng.....

15. Chương 15: Nguyệt Hạ Thâm Lâm

Lục Bạch nghe xong những lời ấy thì bỏ ra cả một tối để suy nghĩ, y thế nhưng lại may mắn thế, có thể nghe được chuyện xưa này. Vậy y nên làm gì đây, giữa hai người này có bao nhiêu máu chảy, họ phải có dũng khí thế nào mới dám đến bên nhau, y có thể giúp gì được họ hay chẳng, để những kẻ hữu tình đến được với nhau.

Y chưa từng trải qua chuyện tình cảm, thứ cảm tình duy nhất y đã trải qua trên cõi đời này chính là cố chấp Nguyễn Trú dành cho y, lúc này, y ngẩng đầu nhìn hai người bên đồng lửa, họ gắn bó kề cận nhau, họ muốn cùng nhau đi qua suốt cả một cuộc đời.

Ban đêm yên tĩnh, có người yên giấc, có người lo âu.

“Tướng quân, bên kia có khói lửa! Bánh xe biến mất ở chỗ này, Tử Hề nhất định đang ở cách đây không xa!” Lục Tử Tấn kích động chỉ về ngọn núi xa xa rồi nói với Tống Cáp.

Hai người bọn họ đi quá nhanh, lại quên mang đội nhân mã đi cùng, lúc này, hai người họ tứ cố vô thân mỗi người chỉ có một cây đuốc để tìm kiếm, nếu không phải tìm được nơi bánh xe biến mất thì không biết sẽ định tìm tận đâu.

Tổng Cáp giờ cây đuốc ra xa xa một chút, thấy bên đó có một sơn động, hần lập tức đi về hướng đó. Lục Tử Tấn thấy thế thì vội đuổi theo, theo lời của Tiểu Lâm thì lúc ấy ngoài một nam một nữ ra thì còn có rất nhiều tiếng vó ngựa, có khả năng là chúng còn có đồng lõa. Tổng Cáp phóng đi nhanh quá, Tử Tấn nhắm mắt theo đuôi.

Lúc sắp đến sơn động, lỡ tai Tổng Cáp vừa động bỗng nhiên nghe thấy có tiếng động vang lên từ phía sau, hần vội vã cúi người, giữ chặt Lục Tử Tấn cùng nhau trốn sau đồng cỏ khô, im lặng xem biến.

“Lão đại, sơn động kia có động tĩnh, có khi nào ở trong đó hay không?!”

“Hần là thế, đã trễ thế này, bọn họ sẽ không tìm được chỗ nghỉ ngơi đâu, mấy đứa tụi bây cẩn thận cho ta, trăm ngàn lần đừng làm tiểu thư bị thương.”

“Vâng thưa lão đại!”

Sau đồng cỏ khô, Lục Tử Tấn nghi vấn: “Bọn họ bắt người? Còn có tiểu thư, làm cái quỷ gì vậy chứ?”

Tổng Cáp nói: “Nhỏ giọng chút, để xem đã.”

Lúc này một đội đã tới gần cửa động, bỗng nhiên từ trong động xuất hiện một nam tử, anh ta một thân một mình cầm kiếm bước ra, oai phong lẫm liệt.

“Tiểu tử chết tiệt, dám bắt cóc tiểu thư nhà ta, còn chưa ra chịu chết!” Có người nói.

Thẩm Thanh phản thủ một kiếm: “Bớt xàm ngôn, động thủ đi.”

Nói rồi khua kiếm đối phó với những người xung quanh. Cả chỗ đó hỗn loạn một mảnh, khắp nơi đều có tiếng đao kiếm đánh nhau. Lạc Vân trong động đã gấp đến độ không sao chịu nổi, cũng cầm lấy một thanh kiếm chuẩn bị lao ra: “Không được, tôi không thể để A Thanh đối mặt một mình được.”

Lục Bạch vội vàng giữ chặt nàng, “Lạc tiểu thư, cô trăm ngàn lần đừng xúc động.”

“Đây không phải xúc động, thương thế lần trước của A Thanh vẫn còn chưa khỏi, lần này nhiều người như thế hần sao có thể đối phó nổi.”

Lục Bạch vẫn giữ chặt, “Nhưng Thẩm công tử đã nói...”

Lạc Vân đột nhiên giật người ra, yên lặng nhìn Lục Bạch, gần từng chữ: **”Lục công tử, nếu như có một ngày anh biết yêu thì anh sẽ biết, không có bất cứ chuyện gì có thể so sánh với hai chữ “*Làm bạn*”.”**

“Tôi muốn cùng hần, Lục công tử.”

Lục Bạch sửng sốt, khẽ cười một tiếng buông tay ra: “Được.”

Sau đó Lạc Vân nở nụ cười, xách kiếm lao đi, Lục Bạch không có vũ khí, hai tay trống trơn ra khỏi sơn động cùng nàng.

Bên ngoài đã đánh nhau đến là kịch liệt, Lạc Vân vừa ra khỏi sơn động đã rút kiếm ra, hai bên thấy vậy hiển nhiên đều thấy băn khoăn, một người hô lên: “Tiểu thư...”

Lạc Vân chạy đến bên cạnh Thẩm Thanh, đáp: “Đừng gọi ta là tiểu thư, phụ thân thật sự muốn các người giết ta sao?”

“Tiểu thư, chúng tôi chỉ giết một mình Thẩm Thanh, lão gia gọi cô trở về.”

Lạc Vân nói, “Ta sẽ không trở về.”

Thẩm Thanh cầm kiếm chỉ vào một người trong đó nói rằng, “Ta đây Thẩm Thanh đường đường chính chính, một cái mệnh này nguyên bản chứa cả ân oán hai nhà, chỉ là nay đã khác ngày xưa, ta muốn mang Vân nhi đi, các người có nói gì cũng vô nghĩa, muốn động thủ thì tới đi.”

Lão đại hừ lạnh một tiếng, quát đàn em rằng: “Không phải khách khí với nó, lên cho ta! Bắt lấy Thẩm Thanh mang về!”

Lúc này Lục Bạch nghiêng nghiêng ngả ngả đi ra vừa vặn thấy một màn song phương giằng co này, y hoảng sợ, vội vàng chạy qua che trước người Thẩm Thanh và Lạc Vân, khụ khụ, nghiêm trang nói: “Ấy, chờ đã...”

Sau đồng cỏ khô Tống Cáp thấy mà không khỏi căng thẳng, tay gắt gao nắm chặt.

Lục Tử Tấn thì kinh hãi: “Tử Hề, là Tử Hề, nó làm cái gì thế?!”

Mặt Lục Bạch dưới ánh trăng càng có vẻ lạnh hiên nhợt nhạt, cơ thể gầy yếu khiến người ta cảm thấy người này thật yếu đuối, nhưng y lại cố tình dùng cơ thể mình chắn trước mặt một đám người mang kiếm trên tay, đã thế mặt lại không hề đổi sắc.

Thẩm Thanh bắt lấy Lục Bạch kéo qua một bên: “Người làm gì thế?”

Lục Bạch đối mặt với Thảm Thanh thì có hơi thấp hơn, y nghĩ bụng, kiễng chân lại gần bên tai Thảm Thanh nói nhỏ rằng: “Đừng lo lắng, tôi có cách, lát nữa, lúc tôi kêu đi thì hai người cứ chạy đi là được.”

Thảm Thanh nhú mày, có chút không yên lòng, Lục Bạch thấy thế thì cười, “Xem tôi.”

Dứt lời thì đứng ra giữa hai bên, chuẩn bị nói chuyện.

Hành động vừa rồi của Lục Bạch đều bị hai kẻ vẫn đang theo dõi y nhìn thấy, Lục Tử Tấn há to miệng, chỉ Lục Bạch, “Trời ơi, Tử Hề mới làm cái gì thế nha, hai người bọn họ....”

Tổng Cáp thấy anh ta kích động như vậy thì nhin không được mắng: “Nói bậy bạ gì đó!”

Tuy là nói vậy nhưng trong lòng hắn vẫn thoáng giật mình, đành phải xem như mình nhìn nhầm, khẽ cắn môi tiếp tục quan sát. Hắn không biết, tay mình siết ngày một chặt hơn, gân cốt trên mặt sắp sửa lộ hết cả ra rồi.

Lục Bạch đứng ở tuyến giữa, một kẻ hỏi: “Người là người nào, không muốn chết thì mau cút đi!”

Lục Bạch nhìn bọn họ: “Tại hạ Lục Tử Hề, chỉ là một thư sinh. Hôm nay ngẫu nhiên gặp các vị đại hiệp, nghĩ muốn xin học hỏi thêm kiến thức.”

“Ha ha ha, còn muốn thêm kiến thức, người cái tên tiểu thư sinh này trái lại cũng thú vị đó. Bất quá nên sợ chết thì mau tránh ra đi, không lại trách lão tử đao kiếm không có mắt.”

Lục Bạch đột nhiên chỉ về phía sau bọn họ, nói: “Nghe nói, đỉnh núi này vài năm trước có rất nhiều người chết, mỗi khi đêm về, họ đều hiện thân đi kiếm ăn, ai....”

Lời Lục Bạch vừa chuyển thì tựa hồ bị cái gì kéo mất hồn, mê man nói: “Vị huynh đài này, vì sao người lại lang thang ở đó, không lẽ những người còn sống trong nhà chưa thắp hương bái người hết bốn phen hay sao?”

Mọi người dừng lại, giọng Lục Bạch rất nhẹ rất thanh, phối hợp với cái mặt tái nhợt của y thì rất đối đáng sợ.

Lục Bạch còn nói: “Mọi người quay đầu lại mà xem, người nọ kỳ quái quá, sao lại lại đây.....Đừng, người đừng có tới đây, nơi này không có tiền vàng, đừng đến tìm chúng ta a.....”

Mọi người đánh một cái rùng mình tận xương tủy, lấy bẫy quay đầu lại, đập vào mắt chỉ thấy rừng già sâu thẳm.

Im lặng, im lặng.

Được một lúc, bọn họ đều biết mình bị lừa dối, oán hận vội vàng xoay người lại, thế mà Lạc Bạch lại vung tay phẩy một cái gì đó từ trong tay áo ra, sau đó bọn họ chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Lạc Bạch hét lớn lên một tiếng: **“Mau đi đi!”**

Sau đó liền đẩy người chắn trước mắt y, nhanh chóng chạy về phía trước, Thẩm Thanh phản ứng kịp, kéo tay Lạc Vân chạy mất.

Những người đó đều bị cát bay vào mắt, họ dùng sức xoa mắt, miệng thì mắng, đợi đến khi nhìn thấy thì vội vàng đuổi theo, khí thế còn kinh khủng hơn so với hồi nãy. Cùng lúc đó, Tống Cáp và Lạc Tử Tấn đều đứng lên, đuổi theo.

Lạc Bạch cơ thể yếu đuối chạy không nhanh, mới được mấy bước đã bị đuổi kịp, lão đại lên tiếng: “Tội bây bắt lấy nó cho ta, còn lại theo ta đuổi theo Thẩm Thanh!”

Lạc Vân thấy y bị bao quanh thì hô một tiếng, “Lạc công tử!”

Lạc Bạch thở dốc đáp lại: “Hai người đi trước đi, đừng đợi tôi!” Sau đó liền bị mấy người vây kín.

Lúc này, Thẩm Thanh cách bọn họ rất xa, vốn định quay lại, lại thấy phía sau đuổi nhanh hơn, mà lúc này, Tống Cáp cũng đã chạy tới, giữ chặt lấy Lạc Bạch, Thẩm Thanh thấy vậy thì không quay đầu lại nữa, kéo Lạc Vân chạy như bay.

Lạc Tử Hề, ân ngày hôm nay, hữu duyên sẽ báo.

Trong rừng rất nhiều dốc, Lạc Bạch thậm chí còn không hề phản ứng xem người đang túm chặt lấy mình là ai, dưới sự hoảng hốt không biết dẫm phải thứ gì, thân mình lung lay, ngã nhào xuống mặt đất.

Vừa vặn chỗ đó chính là một sườn dốc, y vừa ngã đã trượt xuống dốc, Tống Cáp giữ chặt y, nhanh chóng ôm Lạc Bạch vào ngực bảo vệ, hai người rơi xuống trong nháy mắt, không biết tung tích.

16. Chương 16: Rơi Xuống Vách Núi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lạc Tử Tấn trơ mắt nhìn hai người rơi xuống, hần liên tục nằm sấp xuống nhìn xem, chỉ thấy dưới đó cỏ hoang khắp chốn, có vẻ là một huyên nhai.

“Tử Hề! Tướng quân!”

Hắn ngồi phịch xuống đất, tay chân run rẩy hết cả, người kia tuy rằng là tướng quân vô địch nhất trong thiên hạ, nhưng nếu đã rơi xuống huyền nhai thì làm gì có cơ hội còn sống! Những người phía sau nghe hắn gọi “tướng quân” thì hai mặt nhìn nhau.

“Tướng quân gì, tướng quân nào?”

Lục Tử Tấn từ từ quay người lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Huyền Vũ đại tướng quân, Tổng Cáp!”

“Cái gì?!” Mọi người kinh hãi.

**

Lục Tử Tấn mau chóng hồi kinh, việc này không thể để những người khác biết được, bằng không sẽ chọc vài quan viên không hiểu chuyện nói xỏ xiên, hắn trước hết phải bẩm báo thủ hạ của Tổng Cáp là đại tướng An Tề Viễn, An Tề Viễn sau khi kinh hãi thì chỉnh chu lại tâm ý, phái tướng sĩ âm thầm tìm kiếm.

An Tề Viễn còn chưa dám nói lại với Tổng phu nhân, chỉ nói tướng quân tạm ở lại quân doanh một thời gian, may mà Tổng Cáp cũng thường đến quân doanh ở vài ngày nên Tổng phu nhân cũng chẳng cảm thấy kì quái.

Kế tiếp, không ít nhân mã tới rừng núi kia, bắt đầu tìm tòi bằng đủ cách thức.

Trên bờ sông dưới núi.

Hai người họ đang hôn mê.

Hai tay Tổng Cáp ôm chặt Lục Bạch trong ngực, đặt y nằm trên người mình, đầu Lục Bạch gối lên ngực Tổng Cáp, thân thể hai người giao triền thành một khối.

Lục Bạch đang hôn mê lông mi vừa động, y nhần mảy lại, giật giật cánh tay phải trên mặt đất, sau khi cảm thấy sự đau đớn thì mở to mắt ra, vừa mở mắt y đã cảm thấy cả người ấm áp cực kì, mãi rồi y mới biết hóa ra là mình đang bị ôm.

Y hoảng hốt, vội vàng giật giật thân thể, ngẩng đầu lại thấy, hóa ra là Tổng Cáp.

Kí ức hôm qua hãy còn trong đầu, y biết mình bị ngã xuống núi, cũng biết là y làm liên lụy thêm một người nữa ngã xuống cùng, chỉ là không hề nghĩ đến, người cứu y tối hôm qua hóa ra lại chính là anh ta.

Bị Tổng Cáp ôm lấy, hai tay y đều không động đậy được, ngẩng đầu lên nhìn, thấy hắn vẫn còn đang hôn mê, mày cau lại, trên trán có một vết bầm máu, chắc là bị cây cối đập phải lúc rơi xuống.

Tư thế như vậy thật sự bất nhã, trong lòng y có chút không tự nhiên, y mở miệng gọi: “Tổng tướng quân, tướng quân, tướng quân...”

Gọi như vậy vài tiếng cuối cùng cũng gọi được Tổng Cáp tỉnh lại, hắn mở choàng mắt ra, sự tàn khốc bên trong khiến lòng Lục Bạch thoáng giật mình.

Lục Bạch kinh ngạc kêu lên: “Tướng quân.....”

Tổng Cáp nhớ tới hiện tại đang ở nơi nào, cúi đầu nhìn Lục Bạch trong lòng, đột nhiên đứng dậy đẩy Lục Bạch nằm xuống dưới thân mình, tay hắn chạm vào mặt Lục Bạch, nhúu mày nói: “Mặt bị thương.”

Lục Bạch cười: “Không đau.”

Tổng Cáp nhìn chăm chăm vào y, đang nhìn Lục Bạch cười thì trên trán nháy mắt lại truyền đến một cơn đau khiến hắn kêu “A” một tiếng, dùng một tay che trán mình.

Lục Bạch vội vã đứng dậy, ngồi trước mặt Tổng Cáp, “Tướng quân thế nào, ta giúp người xem.” Sau khi nói xong thì y kéo tay Tổng Cáp ra, hơi hơi quỳ xuống khiến y cao hơn Tổng Cáp chút đỉnh, y lấy tay sờ xuống miệng vết thương.

Tổng Cáp chớp chớp mắt, Lục Bạch cúi đầu hỏi: “Đau không?”

Lục Bạch quan tâm hỏi, âm thanh mỏng manh rơi vào trong tay hắn, Tống Cáp nhìn đôi môi y hơi hơi mở ra thì nuốt nước miếng, không nói gì.

Lục Bạch còn tưởng hắn đau đến mù người thì vội vàng đứng dậy: “Ta đi tìm thảo dược giúp người giảm đau.”

Ngay khi y muốn đứng lên thì Tống Cáp lại vươn tay kéo y xuống, Lục Bạch không để ý, vừa đứng được lên lại ngã trở về người hắn, Tống Cáp dễ dàng tiếp được, một tay ôm lấy eo y, Lục Bạch lại một lần nữa lọt vào trong lòng hắn.

Lục Bạch kinh ngạc ngẩng đầu, hết như con thỏ chấn kinh, Tống Cáp chậm rãi gục đầu xuống nói: “Không sao, ta không sao. Chút tiểu thương này toàn thân ta chỗ nào cũng có, người đừng lo lắng.”

Hai người cách nhau quá gần, hô hấp đều tương liên, quá mức ái muội, mặt Lục Bạch đỏ lên, chui ra từ trong lòng Tống Cáp, khụ khụ rồi nói.

Nói: “Đa tạ tướng quân cứu mạng.”

Tống Cáp đứng lên, lại bỗng nhiên lão đảo một cái, hắn nhìn về phía hai chân mình mới phát hiện nó bị trật. Cũng may bình thường hắn thường xuyên luyện võ nên lúc rơi xuống trái lại không có thương tổn gì lớn.

Lục Bạch nhanh chóng đỡ lấy hắn, “Chân của người bị thương!?”

“Chỉ là trật thôi, chúng ta đi trước đã, xem xem rốt xuống chỗ nào.” Nói xong, Tống Cáp liền kín đáo kéo Lục Bạch ra, sau đó không nhìn y nữa mà cứ đi thẳng về phía trước.

Lục Bạch đứng ngây ra đó, không biết hắn có ý tứ gì.

Tống Cáp đi được một đoạn thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt chuyển chuyển, xoay người lại nhìn thiếu niên cúi đầu đứng cạnh bờ sông cách đó không xa thì trầm giọng nói: “Người còn chưa đến?”

“A?” Lục Bạch cong khoe miệng lên, mau chóng đuổi theo, “A, đến đây.”

Lục Bạch chạy đến bên cạnh Tống Cáp, nhìn chằm chằm cái chân sưng vù của anh ta, nghĩ nghĩ rồi vẫn quyết định đỡ anh ta, vì thế nên y nắm lấy tay Tống Cáp, đỡ lấy rồi nói, “Đi thôi.”

Từ trong lỗ mũi của Tống Cáp phát ra một tiếng hừ, đi về phía trước, cúi đầu, khoe miệng hơi hơi gọi lên, cũng chẳng nói gì.

*Cây Vạn niên thanh

Hai người tìm tòi một phen, vẫn không tìm được đường núi, mấy ngày trước trời có tuyết rơi, nơi này dưới sự tác động của tuyết thì tác đất nào cũng giống hết nhau, chân vừa giẫm lên là đã trượt.

Vốn ngày đông không có cây cối, nhưng ở đây trái lại có một cây mọc rất dày, Lục Bạch nhìn đi nhìn lại, phát hiện cây này chính là Vạn niên thanh* trong Tứ quý, mà quanh đó có rất nhiều các loại cỏ khô, xem chừng cũng là điều bình thường của ngày đông.

Nơi này đúng là một nơi tốt, Tứ quý như xuân.

Nếu nơi đây mà được khai phá nói không chừng sẽ được nhiều người đến chơi, thế thì chẳng mấy chốc sẽ trở nên sung túc giàu có nhất vùng cho mà xem.

Đợi đã, khai phá??

Lục Bạch tựa hồ phát hiện ta điều gì đó, đầu ngón tay y chọc chọc cánh tay Tống Cáp, mặt đầy hưng phấn nói: “Nơi này, nơi này có khi nào chính là....”

“Ấm trang.”

“Là ấm trang?!”

Trăm miệng một lời, một người kinh ngạc, một người bình tĩnh.

Lục Bạch khề nhếch miệng, kinh ngạc nghi vấn nói: “Người đã sớm biết, khó trách nước sông không có đóng băng, có lẽ đó chính là ôn tuyền trong truyền thuyết, nước trong âm trang bắt đầu từ nơi này.”

“Người cũng không quá ngạc ha.” Tống Cáp nói.

. Lục Bạch khó có dịp lộ ra biểu tình kì quái, nhưng đó chỉ là chợt lóe qua mà thôi, Tống Cáp không nhìn thấy.

“Nếu đúng là âm trang thì đơn giản rồi, chúng ta cứ đi theo con sông, hẳn sẽ là đến nơi rồi.” Lục Bạch gật gật đầu nói chắc nịch.

“Tướng quân, chúng ta mau đi thôi, có lẽ sẽ đến nơi trước trời tối được đó.”

Lục Bạch nhìn sang, đợi Tống Cáp nói chuyện.

Sắc mặt Tống Cáp chẳng thay đổi gì, trong mi nhãn thâm thúy ẩn ẩn mang theo sự tức giận, hắn nhìn Lục Bạch đang vui sướng dị thường, đột nhiên nằm vật ra đất, nhắm hai mắt lại, còn thoải mái dang hai tay hai chân ra lười biếng duỗi eo.

“Chân đau, không muốn đi.”

Lục Bạch nhìn chân hắn, lại nhìn cơ thể Tống Cáp, nuốt nuốt nước miếng, hiên ngang lăm liệt nói: “Tướng quân bị thương vì ta, ta sẽ công tướng quân trở về.”

“Người?” Tống Cáp cười khê, nhìn cơ thể Lục Bạch, bĩu môi lắc đầu: “Không tin.”

Lục Bạch vội vàng đi về phía trước vài bước, kề bên người hắn, “Ta nói thật đó!” Nói xong, y thậm chí còn thoáng ngồi xổm xuống mặt đất, chỉ chỉ lưng, “Tướng quân?”

Tống Cáp nhìn bộ dạng ngốc nghếch đó của y thì cười to, mắt thấy Lục Bạch ngay trước mắt mình, tự dưng nảy ra một ý, lập tức ôm lấy eo Lục Bạch như thể một mũi tên nhọn.

Cơ thể Lục Bạch không tốt, lão đảo hạ xuống, hóa ra là bị Tống Cáp kéo nằm xuống bên cạnh mình.

Kế tiếp, tay chân hắn chuyển động bám chặt lấy thân hình cương ngạnh của Lục Bạch như thể một con khỉ, chặt lưỡi, lăm bắm hai câu, “Một rồi, không muốn đi.”

Lục Bạch chớp chớp mắt thật sự không rõ tướng quân đang bị làm sao, y giãy giãy muốn thoát ra.

“Tướng quân, tướng quân người...”

Tống Cáp “hư” một tiếng, nhắm mắt lại ghé vào lỗ tai y nói: “Ta ngủ đây, đừng nói nữa.”

Lục Bạch giật giật mí mắt, bất đắc dĩ, “Thế này...” là sao?

17. Chương 17: Miệng Ngọc Yên Chi

Hồ nước dưới núi tuy rằng đang trong ngày đông nhưng hồ vẫn không kết băng, phía trên thậm chí còn đang bốc khói, cảm giác rất chi là ấm áp.

Bên hồ có rất nhiều cây cối, dưới chân một cái cây to mọc giữa cỏ cây có hai người đang nằm song song. Nam tử có dáng người cao ngất nghiêng nửa người ôm chặt lấy tiểu thư sinh gầy yếu, cơ thể người thư sinh cương ngạnh, hơi hơi lui thành một khối.

Bốn phía dị thường yên tĩnh, một lúc sau tiểu thư sinh chậm rãi mở to mắt ra, sau khi nhìn tư thế của hai người thì bất đắc dĩ thở dài.

Nhìn khe hở giữa tán lá cây, trời vừa cao vừa xanh, thì ra là đã quá trưa rồi.

Chớp mắt một cái, chuyển tròng mắt đến vị đại tướng quân Tống Cáp được xưng là uy chấn bát phương cạnh mình, hé hé miệng gọi: “Tướng quân ơi.”

Người bên cạnh vẫn chẳng trả lời.

Lục Bạch biết tổng người này đã tỉnh từ sớm thế nên hỏi thêm: “Tướng quân, đã nghỉ ngơi xong chưa?”

Tống Cáp nháy nháy hai mắt, đối diện với ánh mắt nhìn xéo sang của Lục Bạch, tay chân hẩn ôm lại càng chặt hơn, cực kỳ thoải mái hít một hơi rồi phun ra, cảm thán rằng: “Còn chưa xong.”

“Tướng quân còn muốn chơi ở đây bao lâu nữa?”

Tống Cáp lại nhắm mắt lại, đáp: “ Bao lâu, bao lâu...” Hắn cong khoe miệng lên cười ha ha rằng: “Thiên trường địa cửu thì sao?”

“Đừng đùa.” Lục Bạch nói.

Tống Cáp nghe vậy thì cuối cùng cũng buông hẩn ra, lại vực nửa người dậy cúi đầu xuống nhìn thẳng vào mắt y hỏi: “Sao ngươi biết là vui đùa, ai có thể nói đây không phải sự thật.”

Tống Cáp nói: “Bản tướng quân thấy nơi đây tùng lâm trải dài, tứ quý như một, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, tuyệt đại thiên thành. Nếu có thể cùng một thư sinh sinh sống ở đây thì chẳng phải rất vui vẻ sao?”

Lục Bạch quay đầu không nhìn hắn, “Ta với tướng quân bình thủy tương phùng*”

**tình cờ gặp mặt, bè nước gặp nhau*

“Ngươi nói, bình thủy tương phùng...” Tống Cáp cười mê man, *bình thủy tương phùng* sao, “Nhưng ta chẳng hiểu sao lại cứ có cảm giác gặp được Tử Hề là duyên trời định. Muốn ta phải làm sao bây giờ?”

Lục Bạch cũng không nói chuyện.

Tống Cáp vẫn chống cằm như trước, nghĩ bụng rồi nghĩ: “Đầu tiên là bởi vì mẫu thân ta, ngươi ra tay cứu giúp, ta thiếu ngươi một cái ân. Sau này ngươi bị ta mời nhập phụ, còn có kiện xiêm y kia, lại thêm một mối duyên. Ân....Để ta nhớ lại nào, nga! A, ngươi và Tử Tấn còn vụng trộm theo đuôi ta trên phố nữa chứ...”

“Dừng!” Tổng Cáp còn chưa nói xong Lục Bạch đã quay phắt đầu lại nhìn hắn, theo đuôi cái gì chứ, theo đuôi lúc nào, bắt quá chỉ là tình cờ gặp hắn mua ngọc thoa thôi mà.

Còn có phía trước nữa, ăn cái gì, duyên cái gì, rõ ràng là chính nhi bát kinh*, sao đến miệng Tổng Cáp lại biến thành ái muội ghê gớm vậy chứ?

**đứng đắn/nghiêm túc*

“Tổng đại tướng quân, ngài đây là nói hươu nói vượn, cắt câu lấy nghĩa!”

Tổng Cáp làm bộ kinh ngạc nói: “Ấy ~ Ta cứ tưởng Tử Hề miệng ngọc linh lung, ăn nói khéo léo chứ.”

Lục Bạch: “...”

“Cái miệng này, là nói thật hay không, đến nay vẫn không thể rõ ràng.” Tổng Cáp thản nhiên gật đầu nói.

Lục Bạch cả giận nói: “Lục mỗ hôm nay mới biết Tổng đại tướng quân văn võ song toàn trong truyền thuyết lại biết chân chân có một nói mười, cắt câu lấy nghĩa, không biết...”

“Cắt câu lấy nghĩa là người mà.” Tổng Cáp cười chen mồm vào.

Mặt Lục tiên sinh đỏ lên, vẫn cứ cứng miệng nói tiếp: “Tổng tướng quân người quả thực....”

“Ta thật muốn thử xem cái miệng ngọc linh lung này có đúng với cái danh không?”

Tổng Cáp vừa dứt lời thì cúi đầu ngậm lấy đôi môi hơi hơi ửng lên của Lục Bạch, trong nháy mắt đó trong đầu hắn có một cái gì đó xuyên qua nhanh chóng, không để lại dấu vết nào.

Bốn cánh môi tương giao, cơ thể Lục Bạch run lên, ánh mắt mở lớn nhìn hắn. Tổng Cáp không hề tiến thêm một bước mà chỉ dán lên môi Lục Bạch, nhẹ nhàng hôn.

Như thể đang nhắm nháp một vò rượu ngon chốn nhân gian.

Môi Lục Bạch run lên, đẩy mạnh hắn ra, Tổng Cáp ổn định thân mình nên không có ngã xuống, ngồi trước mặt y cẩn thận nhìn chăm chú vào đôi môi y, cười một hơi thật khê, híp mắt cảm thán: “Hình như, cái danh không đúng rồi.”

Lục Bạch vươn tay chà xát miệng, trừng mắt nhìn hắn.

“Thì ra không phải là miệng ngọc lung linh, mà là....miệng ngọc yên chi....” Tống Cáp cười ta, vươn đầu lưỡi liếm liếm khước miệng, cúi đầu tựa hồ muốn sát lại.

Lục Bạch lúc này đẩy ngã hẳn, vèo một cái đứng lên, khề cần môi nói: “Nếu người không định đi thì ta tự đi.”

Nói rồi chậm chạp rời khỏi đó, lúc đứng dậy còn quay lại trừng mắt nhìn hẳn vài lần rồi mới chịu đi.

Phía sau truyền đến tiếng cỏ cây xao động, Tống Cáp cũng chẳng quay đầu lại nhìn y, sau khi nghe thấy phía sau không còn tiếng động nữa thì hẳn mới cười, ngay cả trong đôi mắt cũng tỏa sáng.

Hắn sờ sờ môi, lại nằm vật ra mặt đất, ánh mắt nhắm lại, như là ngủ.

Phía sau truyền đến thừa thốt bụi cỏ thanh, Tống Cáp vẫn không có quay đầu nhìn y, sau khi nghe thấy mặt không còn có thanh âm sau, hốt cười, liên mi nhãn đều tại tỏa sáng.

Lục Bạch đi rất chậm, xuyên qua đám cây nhỏ lại đến một ven sông, nước sông còn đang bốc hơi, lúc đi vào y cảm thấy rất ấm áp, Lục Bạch đứng bên bờ sông nhìn bộ dáng của chính mình.

Hai má đỏ lên, hai tròng mắt ướt sũng, nom rất xa lạ.

Chuyện vừa rồi Tống Cáp làm với y, có gì đó không giống với chuyện Nguyễn Trú lần đó, Nguyễn Trú là thích y cho nên mới làm vậy, còn Tống Cáp thì vì sao, chẳng lẽ chỉ đơn thuần là chơi đùa thôi sao?

Năm đó y có hôn thê, tuân theo lễ nghĩa liêm xỉ nên cho đến tận bấy giờ vẫn không đáp lại Nguyễn Trú lần nào, huống hồ y cũng không thích Nguyễn Trú nên đương nhiên không sinh ra loại tâm tư ấy. Nhưng hôm nay, y không có hôn ước trời buộc, nụ hôn của Tống Cáp khiến lòng y loạn vô cùng.

Thật sự là do không có trời buộc hay sao.....?

Người nọ đường đường là Huyền Vũ đại tướng quân, là quân tử đại trượng phu mà mình tôn kính bội phục, y còn mong sẽ trở thành bằng hữu của Tống Cáp, thế nhưng, giữa bằng hữu nào có chuyện thân mật như vậy, rốt cuộc là Tống Cáp làm vậy là có ý gì?

Lục Bạch nghĩ mà phiền cả người, lại nhìn trời, lại nhìn sông, lại nhìn rừng cây, cuối cùng y chịu thua, nâng chân bước trở về.

Chân của Tống đại tướng quân bị thương, hẳn bị thương là vì y, y thế nào cũng phải đưa hẳn hảo hảo trở về, chứ sao dám để hẳn “*tự sinh tự diệt*”.

Trở lại nơi đó, quả nhiên vẫn thấy Tổng Cáp nằm ngửa trên mặt đất, một chút động tĩnh cũng không có.

Y nuốt nuốt nước miếng, đi qua hạ thấp người gọi: “Tổng tướng quân, ngài rồi cuộc là muốn nằm đến khi nào?!” Lục Bạch đã dùng đến cả từ “*ngài*” là đủ hiểu y đang bắt đắ dĩ đến mức nào.

Tổng Cáp hừ hừ hai tiếng, nheo mắt nhìn y: “Sao ngươi là trở lại?”

Lục Bạch nghiêng mắt lườm: “Tướng quân còn chưa ngủ đủ sao?”

“Chưa.” Tổng Cáp ăn ngay nói thật, lại kéo Lục Bạch về phía mình, lết cơ thể mình qua, chỉ là lúc này đây, Tổng Cáp nhanh tay lẹ chân áp lại càng nhanh, dựa lại càng gần.

“Ngủ trưa thôi.” Tổng Cáp nói.

Lục Bạch khó thở: “Tướng quân!”

Một tiếng này như thể là đã nhấn đến cực hạn rồi, Lục Bạch thì thở không ra hơi còn cố tình Tổng Cáp lại chẳng nể nang gì, mắt sát lại gần Lục Bạch, nói bên tai y rằng: “Mệt rồi, ngủ trưa.”

Mệt? Nằm cả ngày rồi còn kêu mệt, Lục Bạch chẳng thèm tin, quay mặt lại muốn hảo hảo “*dạy dỗ*” hần một phen.

Cố tình vừa rồi Tổng Cáp dựa vào quá gần, ngay cả hô hấp cũng rơi vào tai Lục Bạch. Y vừa mới quay đầu lại đã vừa vịn hôn lên mặt Tổng Cáp.

Tổng Cáp thấy thế thì vui vẻ lắm, vội vàng quay đầu lại, bốn cánh môi lại chạm vào nhau. Bất quá lần này Tổng Cáp xem ra không định bỏ qua cho y.

Tổng Cáp thì thào: “Chính ngươi dâng lên đấy nhé, bản tướng quân liền không khách khí.”

Nói xong, một tay ôm lấy eo Lục Bạch, một tay vòng qua sau gáy y, khóa y thật chặt với mình. Môi hần găt gao hút, đầu lưỡi thò vào bắt đầu chơi đùa từng góc ngách kẽ răng y.

Nghiêng mình hoài thì thật khó chịu, Tổng Cáp vừa hôn vừa thay đổi vị trí, trở người đặt Lục Bạch xuống dưới thân, hai tay hần chống xuống mặt đất, hạ thân hai người đụng vào nhau, môi lưỡi giao hòa.

18. Chương 18: Một Chữ Tình

Giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn.

Cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ.*

**TN chỉ việc cá dùng nước miếng thấm ướt cho nhau khi mắc cạn mà không khỏi tưởng niệm thừa sơ khai chưa quen biết..*

Trong đầu Lục Bạch hiện lên câu nói này, y thừa nhận trong lúc Tống Cáp cưỡng hôn, đầu lưỡi hắn không ngừng chơi đùa trong khoang miệng mình, khiến cho nước bọt của hai người hòa vào làm một khiến cho bọn họ có vẻ tựa như những người yêu nhau say đắm.

Muốn tránh thoát nhưng Tống Cáp lại quá khỏe, y mở to hai mắt nhìn nam tử phía trên chìm vào nụ hôn, điều đó khiến y có chút hoảng hốt. Anh ta hôn mình, là vì thích, hay là vì cái gì.

Y không biết, nhưng rất muốn biết. Y không muốn mình làm thể thân cho ai, lại càng không muốn mình làm đồ chơi cho ai.

“Ah.....Ừm a.....”

Tiếng như vậy truyền vào lỗ tai mình, sắc mặt Lục Bạch đỏ bừng, nhắm chặt mắt lại. Tống Cáp đương nhiên cũng nghe thấy, thế là hắn lại càng dùng sức hôn môi, hai tay chuyển đến hai má Lục Bạch, hắn hơi hơi nghiêng đầu, lại một lần nữa trầm mê trong miệng ngọc yên chi, không muốn thoát ra.

Mấy ngày nay Tống Cáp cứ nghĩ xem vì sao cứ khi gặp Lục Bạch hắn lại có một ham muốn ôm y vào trong lồng ngực che chở suốt đời.

Hắn rất khó hiểu rõ cảm tình của mình, nhưng sâu trong lòng hắn biết loại tâm tư này giống hệt tâm tư của An Tề Viễn khi gặp nương tử của anh ta lúc trước, nhưng nếu muốn phân biệt rạch ròi thì phần hắn lại càng sâu hơn, bức thiết hơn, hân hoan hơn cả.

Quen biết Lục Bạch không lâu nhưng hắn đã cảm thấy kinh diễm ngay từ lần đầu tiên gặp y. Sau đó hắn vẫn nghĩ, có sao mình lại coi trọng thư sinh yếu đuối này. Sau này mỗi dịp ở chung, mỗi lần nghĩ đến đó là tìm hắn lại đập liên hồi.

Cho đến ngày hôm nay, một khắc khi hắn nghe tin Lục Bạch bị bắt đi mất, trong lòng như thể có một thanh kiếm xẹt qua, một bước kiếm bay qua là máu vương ra đầy đất. Kinh hoàng, thất thố, nôn nóng, khát vọng.

Đột nhiên Lục Bạch lại gần như vậy, tay chân y còn ôm lấy hần, thế là hần bắt đầu sinh ra một ý niệm, hần muốn hôn y.

Hôn cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng cũng nói ra những câu nói tựa như linh lung, lúc đó hần đã biết, tâm tư của mình đối với Lục Bạch đến tột cùng là thế nào. Nghĩ thế nên hần làm liều, vậy là trầm mê không thôi, hần đã hiểu, sợ rằng tình cảm của mình đã sâu đậm lắm rồi.

Thật sự, tình cảm quả thật là một thứ kỳ quái, suốt nhiều năm như vậy hần không ngừng chờ đợi nhân duyên của mình, mẫu thân bằng hữu cùng vì hần mà âm thầm tìm đến rất nhiều nữ tử, thế mà hần cố tình lại thấy chương mắt tất cả.

Vốn tưởng rằng hần vẫn còn thời gian để đợi, nào nghĩ đến nay đã đợi được.

Ôm lấy hai gò má Lục Bạch, môi hần hé ra, bắt đầu thong thả mềm nhẹ gọi y, “Tử Hề.....”

Lục Bạch bị tiếng gọi nhẹ nhàng này của anh ta làm cho giật mình, ngây ngốc mở to hai mắt ra, bên trong đôi mắt là sự nghi hoặc, mông lung, vừa nhấc đầu lên đã bắt gặp ánh mắt đầy cương chiều và thâm thúy của Tống Cáp.

“Tử Hề....”

“Tử Hề....”

“Tử Hề....”

Từng tiếng gọi mềm nhẹ nỉ non, Tống Cáp như thể mê muội cứ gọi liên hồi, ánh mắt nhìn người dưới thân, chỉ chờ mong y đáp lại. Nhưng Lục Bạch không đáp lại mà đáp lại hần lại là một tiếng kêu sợ hãi từ phía xa xa.

“A Thanh, kia không phải Lục công tử sao?!”

Lục Bạch vừa nghe thấy đã giật bắn cả người, hốc mắt trợn tròn lên, đẩy mạnh Tống Cáp ra, đoạn lao đảo đứng lên, mặt đầy vô thố lại không biết giải thích ra làm sao với hai người trước mặt.

“Lục công tử, thật sự là cậu sao!” Lạc Vân vui mừng quá đổi.

Lục Bạch gặp lại bọn họ, thấy hai người lông tóc vô thương thì đương nhiên cũng hoan hỉ không thôi, bắt động thanh sắc giấu đi sự sao động nơi nội tâm, lúc y ngẩng đầu lên, đã bình tĩnh như gió.

Y gật gật đầu với họ: “Lạc tiểu thư, Thẩm công tử. Sao hai người lại ở đây?”

Lạc Vân cười nói chuyện với y còn Thắm Thanh thì ra vẻ đề phòng nhìn Tống Cáp, Tống Cáp trái lại không để ý, cười với anh ta.

Lạc Vân kể lại chuyện của bọn họ, nguyên lai, hôm đó sau khi bọn họ chạy thoát, đang chuẩn bị ra khỏi quận thì lại bị lạc đường đến nơi này, thấy ở đây phong cảnh không tệ, định ngoạn du mấy ngày rồi về. Nào ngờ lại gặp được y, cùng một nam tử xa lạ khác.

Bất quá tư thế vừa rồi của họ thật sự khiến người ta mơ màng. Lạc Vân trầm nghĩ.

Lục Bạch thấy Thắm Thanh ra mặt đề phòng thì bận rộn giới thiệu hẳn với bọn họ, y chỉ chỉ Tống Cáp nói: “Vị này là Tống tướng quân, hôm qua ít nhiều anh ta cũng đã tương trợ.”

Tống tướng quân, Tống tướng quân.....Đó không phải là, Lạc Vân mở to hai mắt, nói: “Ngài là Huyền Vũ đại tướng quân?”

Tống Cáp gật gật đầu, lúc này, Thắm Thanh cũng ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới người tương trợ mình không qua lại chính là đại tướng quân dưới một người trên vạn người người.

Hai người khom người cảm tạ với hắn: “Hôm nay, đa tạ tướng quân đã tương trợ.”

Tống Cáp gật gật đầu, chỉ nói: “Không cần đa lễ, ta chỉ cứu Tử Hề, những người khác không liên quan.”

Ách, nên nói cái gì đây?

Lạc Vân và Thắm Thanh nhìn nhau không biết nói gì, đành phải nhìn về phía Lục Bạch, Lục Bạch trừng mắt với Tống Cáp một cái rồi quay đầu cười hỏi: “Đúng rồi, hai người biết đường rồi núi chứ?”

Thắm Thanh nói: “Có, đi qua cây này đến ngã rẽ thì sẽ có một con đường nhỏ dẫn thẳng lên đỉnh núi.”

“Lục công tử, hai người muốn đi sao, lát nữa tụi tôi dẫn cậu đi.” Lạc Vân tiếp lời.

Lục Bạch hơi hơi cúi người, cảm tạ: “Đa tạ hai vị.”

Lạc Vân và Thắm Thanh sao nhận được sự cảm tạ của y, Thắm Thanh một phen đỡ lấy y, nói rằng: “Lục công tử đa lễ làm gì, hôm qua nhờ có công tử liều mình cứu giúp, người phải cảm tạ là chúng tôi mới đúng. Công tử nếu có ngày cần Thắm mỗ tương trợ thì Thắm mỗ nhất định sẽ cúc cung tận tụy có chết mới nường tay.”

“Thắm công tử nói quá lời!” Lục Bạch nói, “Hai vị không cần gọi tôi là công tử đâu, tại hạ bất quá chỉ là thư sinh bình thường, xấu hổ lắm, chúng ta coi như là bằng hữu, gọi tôi là Tử Hề là được rồi.”

Thẩm Thanh thấy Lục Bạch khẳng khái hơn người thì đương nhiên cũng không chối từ. “Được, Tử Hề! Tôi lớn hơn Tử Hề mấy tuổi, không bằng gọi tôi là đại ca đi, cũng coi như là ân tình mấy ngày cũng khổ.”

“Vâng, Thẩm đại ca.”

Lục Bạch và Thẩm Thanh người nói kẻ đáp, hoan hỉ không thôi, hai người lập tức từ bằng hữu chuyển sang huynh đệ, thật sự là “*tình thâm ý thiết*”! Tổng Cáp đứng cạnh nhìn chăm chăm, lại thấy bọn họ thật sự thân mật thì không khỏi phát ghen, không thèm nhìn bọn họ nữa mà xoay người bỏ đi.

Lục Bạch thậm chí còn không phát hiện ra, vẫn cứ nói chuyện với Thẩm Thanh như trước. Trái lại Lạc Vân để ý thấy, nàng hơi hơi sưng sốt, nói với Lục Bạch rằng: “Lục công tử, đại tướng quân sao thế?”

Lục Bạch lúc bấy giờ mới phản ứng lại, quay đầu thì bóng dáng đen như mực của hắn ta đã đi xa, không có ý dừng lại nào.

Y ngẩn ra, không biết phải làm sao, cứ nhìn tấm lưng đỏ mãi cho đến khi nó bị bóng cây che mất, không còn nhìn thấy nữa. Trong lòng có chút vội vàng, y cắn cắn môi dưới, trong mắt thoáng hiện sự bối rối.

Thẩm Thanh lúc này mới nói: “Đi xem đi.”

Lục Bạch quay đầu nhìn anh ta, ánh mắt đầy mê man. Thẩm Thanh người nói: “Có vài người là vậy, cứ thích dùng cách bắt đặc dĩ nhất để bắt người nhận ra.”

Lục Bạch chẳng hiểu, thế nhưng vẫn gật đầu với hắn rồi vội vàng chạy theo người ta.

Lạc Vân nghi hoặc khó hiểu, hỏi Thẩm Thanh: “A Thanh, bọn họ, là quan hệ gì a, ta cứ thấy có cảm giác là lạ.”

Thẩm Thanh cười nói: “Còn có thể quan hệ gì nữa, một người đánh, một người nhận ai.”

“A?” Lạc Vân phòng miệng, “Là thế sao?”

Thẩm Thanh sủng nịch giữ chặt nàng, khiến nàng ngã vào lòng mình rồi ôm lấy, cảm thán rằng: “Đừng động vào họ, Vân nhi, tiếp theo muội muốn đi đâu?”

“.....Ừm, trời cao đất dày, đi đâu cũng được.”

“Được, ta vĩnh viễn đi cùng muội.”

19. Chương 19: Ta Thích Người

Tổng Cáp đi về phía trước, chẳng có chút ý tứ quay đầu lại nào, hắn đang cược, cược xem Lục Tử Hề có để ý đến hắn một chút nào hay không, cược xem y có thể vứt bỏ cái người vừa trở thành huynh đệ của mình để đuổi theo hắn hay không.

Ai cũng không biết, thì ra vị tướng quân cao cao tại thượng lúc đối mặt với chuyện tình cảm lại giận lẫy y như một đứa nhỏ.

Dần dần, phía sau truyền đến tiếng động, Tổng Cáp cảm thấy vui vẻ, trấn định tự nhiên bước về phía trước, bất quá, chỉ một lát sau hắn đã nghe thấy có tiếng thở dồn dập vang lên từ phía sau mình, Lục Bạch gọi với theo: “Chờ đã, tướng quân!”

Bước chân của Tổng Cáp dừng lại.

Lục Bạch thở hổn hển mấy hơi rồi nói: “Tướng quân, ngài muốn đi đâu?”

Tổng Cáp không nói lời nào.

Lục Bạch bước lên phía trước vài bước, nói tiếp: “Thẩm đại ca bọn họ biết đường ra ngoài, chúng ta mau đi nhanh thôi. Hiện đang buổi trưa, nếu không về nữa thì bọn Tử Tấn sẽ lo lắng.”

Tổng Cáp nhếch miệng lên khẽ cười một tiếng, chậm rãi quay đầu lại, bên trong con mắt màu đen càng thêm sâu thẳm hơn, không rõ có thâm ý gì.

Chẳng hiểu sao Tổng Cáp lại cười nhạo, hắn bước từng bước về phía trước, vừa đi vừa nói: “Thẩm đại ca? Tử Tấn? Người gọi bọn họ đến là thân thiết cơ.”

Lục Bạch không rõ ý hắn, nghi hoặc nói: “Người đây là có ý gì, Thẩm đại ca là bằng hữu của ta, Tử Tấn là huynh trưởng của ta, sao lại không thân thiết được, Tổng tướng quân hôm nay người làm sao thế?!”

Tổng Cáp cách y càng ngày càng gần, sự bá đạo càng ngày càng sâu nặng.

“Tổng tướng quân? Hừ...” Hắn cười nhạo, “Từ đó đến giờ, dù trong tình cảnh thế nào người vẫn đối xử với ta như thế. Tổng tướng quân, tướng quân, người đến tốt cùng là có rõ hay không, ngay cả một tia cảm tình cũng không có sao?!”

Ngón tay Tổng Cáp chạm vào lồng ngực Lục Bạch, gần từng tiếng càng ngày càng lớn, chất vấn hỏi.

“Người cứ gọi ta là tướng quân, dù cho có thân thiết da thịt cũng thế.”

Thân thiết da thịt.....

Lục Bạch nghĩ đến hai nụ hôn vừa rồi, đôi môi nóng ướt kề sát mình, vừa dụ hoặc vừa mang đến vô số cảm giác tê dại.

Tổng Cáp thấy y không trả lời, một tay đẩy Lục Bạch lùi thẳng tắp về phía sau, để y dựa vào một cái cây lớn, Tổng Cáp đưa tay chạm vào cổ y, ghé lỗ tai y nói rằng: “Người có muốn ta nói rõ hay không, Lục Tử Hề, ta thích người. Người muốn nghe những lời như vậy có đúng hay không, vậy người nghe cho thỏa này.”

“Lục Tử Hề, ta thích người.”

“Lục Tử Hề, ta thích người.”

“Tử hề, ta thích người, ta Tổng Cáp thích người!”

“Tử hề, ta thích người, ta thích người, thích người, Tổng Cáp thích Lục Tử Hề!!”

Theo từng câu từng chữ, lực tay của anh ta ngày càng mạnh hơn, hô hấp ấm áp phun lên cái tay trắng nõn mẫn cảm của Lục Bạch, từng tiếng “*thích*” như thể ma chú, khiến cho tâm thần y lung lay, không biết phải làm thế nào.

Tổng Cáp đột nhiên cắn cái vành tai trắng nõn nọ một cái, không phải là cắn yêu mà là cắn thật mạnh, xem chừng anh ta muốn lưu lại trên đó dấu vết chỉ thuộc về một mình mình.

Cả người Lục Bạch run rẩy, cắn môi không nói lời nào. Sau khi Tổng Cáp cắn xong thì bắt đầu mút, nhẹ nhàng liếm láp như thể đang thưởng thức một món ăn ngon.

Một lúc sau, hắn dừng lại trong phút chốc, môi kề sát vành tai y nói: “Người muốn trở về phải không, người không muốn gặp lại ta sao, người ở bên ta từng ấy ngày trời mà vẫn muốn dày vò ta đúng không?! Được thôi, như người mong muốn.”

Hắn buông Lục Bạch ra, đề bờ vai y lại ép y phải dời tầm mắt về mình, nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của y dần hiện lên một tầng ửng đỏ, hắn chậm rãi nói: “Trở về đi....”

Nói rồi xoay người nhanh chân đi mất, Lục Bạch không có ai đỡ nên thoáng cái mềm nhũn trượt từ thân cây xuống, y ngồi trên mặt đất, chôn đầu giữa hai chân mình, im lặng không nói.

Hắn thật sự, thích tôi sao.....?

Lục Bạch nhắm mắt lại, sờ sờ vành tay hầy còn hơi ẩm, trên đó có một dấu răng mờ, ấy vậy mà đã hồng rực rồi. Y im lặng kéo tóc phía sau của mình ra trước ngực, che kín vành tai mình.

Sau đó đứng lên, cúi đầu đi về phía trước, muốn đuổi kịp Tổng Cáp.

Lục Bạch hóa ra lại theo hần quay lại nơi vừa rồi, Lạc Vân và Thẩm Thanh còn ngồi dưới đất, hai người rúc vào nhau trò chuyện, thi thoảng lại nhìn xung quanh, như là đang đợi y. Mà Tổng Cáp thì đứng trên thân cây cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn ngọn cây, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thẩm Thanh thấy y đến thì buông Lạc Vân ra, “Ta qua xem cậu ta.”

Lạc Vân gật gật đầu, thấy Thẩm Thanh đi rồi thì im lặng ngồi một bên đợi anh.

Thẩm Thanh qua đó kéo Lục Bạch sang một bên, dẫn y đi đến dưới một tàng cây khác muốn nói chuyện với y, Lục Bạch mặc anh ta kéo đi, cũng không nói gì.

Thẩm Thanh nhìn Lục Bạch cúi đầu không nói, lại nhìn Tổng Cáp bên kia, hóa ra Tổng Cáp đang trông sang đây, Thẩm Thanh thấy thế thì cười ái muội một cái, gật gật đầu với Tổng Cáp.

Tổng Cáp đầu tiên là sững sốt, sau khi phản ứng lại thì cũng gật đầu.

Thẩm Thanh cười cười, thấy Lục Bạch vẫn cứ cúi đầu thì bất đắc dĩ lắc đầu, gọi: “Tử Hề ơi, Tử Hề?”

“Hả.....A?”

Lục Bạch ngẩng đầu thấy trong mắt Thẩm Thanh có sự bồn chồn thì ngần cả ra, “Thẩm đại ca, sao thế?”

“Sao thế cái gì, nên là ta hỏi ngươi sao thế mới phải!” Thẩm Thanh nói, “Tử Hề, ngươi lúc này thế nào ấy, gặp phải nan đề gì à?”

Lục Bạch lắc đầu: “Không có gì.”

“Còn nói không có gì, thế kia là sao?” Bỗng nhiên Thẩm Thanh nói, ngón tay chỉ vào vành tai Lục Bạch.

Về mặt Lục Bạch lập tức trở nên kích động, dùng một tay che đi tai của mình, ánh mắt né tránh: “Côn trùng cắn.”

“Côn trùng? Côn trùng nhà ai lợi hại như vậy, ngươi nói cho đại ca, đại ca từ nhỏ đã là cao thủ đánh côn trùng. Đến lúc đó sẽ bắt được cái tên đầu sỏ trên chọc ngươi.” Thẩm Thanh không thôi bồn chồn.

Lục Bạch biết đây là hấn trêu đùa mình, mặt mũi đỏ ửng, không biết nói gì.

“Tử Hề, quan hệ của các người, không phải bình thường đâu ha.” Thẩm Thanh nháy nháy mắt, ánh mắt liếc qua Tống Cáp.

Lục Bạch giật mình: “?”

“Ta nhìn ra được, hấn thích người.”

Lục Bạch tròn mắt, ra vẻ không sao tin nổi, Thẩm Thanh thấy y ra cái vẻ đó thì nở nụ cười, nói thẳng: “Nếu không thích người thì làm gì có chuyện hấn nửa đêm nửa hôm lặn lội lên núi tìm người, cứu được người lại không để ý nguy hiểm chịu rơi xuống vách núi cùng người. Nếu không phải thích người thì sao từ ánh nhìn đầu tiên của hấn nhìn cho ta lại sinh ra kẻ hở như thế, đó là ghen tị biết chưa, bởi vì hấn thích người, cho nên mới đem tâm tư của mình đặt lên người người khác, cho rằng người khác cũng thích người giống mình.”

Lục Bạch giật mình: “Đây là cái đạo lý gì?”

Thẩm Thanh nói: “Tình chỉ có một chữ, khó lòng hiểu rõ được. Hấn vừa rồi là ghen tị, cho nên mới bỏ đi khó hiểu thế đấy.”

“Làm sao người biết được?”

“Trong chuyện tình cảm thì ai chả như nhau, trước đây ta đã từng bỏ lỡ, cho nên, bây giờ ta rất quý trọng.” Thẩm Thanh thản nhiên nói, lướt qua Lục Bạch nhìn về phía Lạc Vân, ánh mắt sâu thẳm thẳm.

Lục Bạch cũng nhìn theo anh ta, rồi nghi hoặc: “Nhưng bọn ta đều là nam nhân a, giữa nam nhân có thể có tình yêu sao?”

“Thế thì người phải tự xem người, người tự hỏi lòng mình xem, lúc hấn nhìn người, người có cảm giác tâm động không?”

“Tâm động sao?” Lục Bạch nghi vấn.

Hình như không có, y chỉ khẩn trương hoảng hốt mà thôi, nào có tâm động.

Thẩm Thanh nhìn y tự hỏi, cũng chẳng thúc giục, cuối cùng vỗ vỗ bờ vai y, thở dài xoay người bỏ đi, Tử Hề y, sợ rằng còn cần nhiều thời gian mới có thể hiểu rõ lòng mình được.

20. Chương 20: Yêu Thì Thành Ma

Tổng Cáp nếu đã nói muốn đi thì sao Lục Bạch lại dám không suy xét đến cảm thụ của hắn để cản lại, để Lạc Vân và Thảm Thanh dẫn đường cho họ rời đi. Bọn Thảm Thanh trước đã từng đi nên đường đi cũng ngắn lắm, chưa đến một canh giờ, họ đã đứng trước một con đường nhỏ.

“Chính là ở đây, cứ đi theo con đường nhỏ này là có thể lên núi.” Thảm Thanh nói.

Lục Bạch cười đáp: “Đa tạ Thảm đại ca, chúng tôi cáo từ, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.”

“Nếu có duyên, nhất định có thể gặp lại.” Thảm Thanh kéo Lục Bạch qua, nhỏ giọng nói: “Tử Hề, cái này cho người.”

Nói rồi anh ta cầm một khối ngọc bài đưa cho Lục Bạch, Lục Bạch vừa thấy, bên trên có khắc tên của Thảm Thanh, xem tính chất thì chắc chắn đây là vật quý báu. Y vội vàng từ chối: “Cái này tôi không thể nhận đâu.”

Thảm Thanh cứng rắn nhét vào tay y, thành khẩn nói: “Chuyện của ta và Vân nhi ít nhiều đều có sự giúp đỡ của Tử Hề. Ôn này trọn đời khó có thể quên, nếu như có một ngày, Tử Hề cần sự giúp đỡ, chỉ cần gửi ngọc bài này Thảm gia trang ở Bắc Xuyên, dù ta có vượt qua núi đao biển lửa, ta cũng đến giúp Tử Hề.”

“Tử Hề vạn vạn lần hãy nhận đi, chớ nên từ chối.” Thảm Thanh nhìn y.

Lục Bạch thấy vậy, đành phải nhận nó bỏ vào trong lòng, “Thế thì, ngọc bài này cứ để Tử Hề giữ, sau này sẽ trả lại cho Thảm đại ca.”

Thảm Thanh gật gật đầu. Kéo Lạc Vân cùng cáo từ hai người rồi rời đi, bọn họ vẫn còn những nơi đẹp để thưởng thức, chặng đường hãy còn dài.

Sau khi hai người họ rời đi, Lục Bạch và Tổng Cáp liếc nhau, Lục Bạch mím môi, cúi đầu ánh mắt lóe lóe sáng, cũng chẳng thêm quan tâm đến anh ta nữa, đi theo con đường nhỏ.

Tổng Cáp nhìn bóng dáng y, cũng đi lên đường.

Cả hai đều không nói gì.

Đường là đường núi, có rất nhiều dốc đứng, muốn đi được thì phải bò lên rất mệt mỏi. Nhưng Lục Bạch như thể trong lòng có khí, liên tiếp bò lên dốc, mệt đến độ mồ hôi tuôn ra như suối, đầu óc cũng có chút choáng váng.

Đi hai bước nghỉ hai bước, trong lòng y có chút nghi hoặc, mình đã đi chậm vậy rồi mà sao vẫn không thấy Tống Cáp tiến lên đi cùng. Nghi hoặc thì nghi hoặc chứ y cũng không quay đầu lại xem, cứ đi thẳng về phía trước.

Trên đường cứ cách một đoạn là có một phần đất bằng, thoạt nhìn có vẻ là nơi dừng để nghỉ ngơi. Đợi Lục Bạch đến nơi bằng phẳng đầu tiên thì đã cảm thấy có chút đứng không vững, y vừa cố đứng lên trong đầu đã chao đảo một trận, tầm mắt đen xì còn người thì mềm nhũn cả ra.

Đầu y choáng váng, dưới chân lảo đảo, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, té xỉu ra mặt đất.

Nhưng y không có chạm đất, tiếp được y là một thân hình cường tráng, người nọ dịu dàng vuốt ve y, y còn nghe được dường như có người thở dài nói: “Cố chấp như thế làm gì....”

Sau đó hôn mê bất tỉnh, lại vô tri giác.

Tống Cáp ngồi dưới đất, ôm chặt y vào trong lồng ngực mình, nhìn khuôn mặt tuần tí tái nhợt của Lục Bạch, vươn tay tinh tế vuốt ve đôi mắt như họa mi của y, lòng hoảng hốt vô cùng.

Hơi hơi cúi đầu xuống, cánh môi ấm áp chạm vào mặt y, bắt đầu từ hôn môi, tới trán rồi tới cằm, tinh tế và thân mật. Kéo dài một hồi lâu, cuối cùng lại quay lại đôi môi màu đỏ nhạt nọ.

Ngậm lấy môi y, liếm láp mềm nhẹ nhưng cũng tràn đầy bá đạo xâm chiếm từng tác lại từng tác, như thể muốn nuốt chửng y vào trong bụng. Tống Cáp kìm lòng không được, càng ngày càng nặng, càng ngày càng dùng lực, mút, triển miên.

“Người cự tuyệt đi, Tử Hề, sao lại không cự tuyệt....Tử Hề, ta thích người.”

Tống Cáp rốt cuộc cũng nhắm hai mắt mình lại, ôm Lục Bạch lại càng chặt hơn, nhắm nháp cả môi trong môi ngoài của y, mỹ vị nhân gian sao so được với thứ này.

Nhưng như thế nào cũng không đủ, Tử Hề không đáp lại hắn, Tử Hề không biết hắn thích y đến nhường nào, Tử Hề còn đang hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại sẽ quên.

Hắn bỗng nhiên có cảm giác mình thật giống một tên điên!

Không hiểu sao lại thích y, ngay cả chính bản thân mình cũng không biết tại sao từ lần đầu tiên đã bắt đầu để ý đến y, nhìn y vui vẻ, muốn cho y cả thế giới, dù cho y không đáp ứng cũng muốn theo đuổi, vẫn muốn kề cận, không bao giờ buông tay.

Ai cũng nói cuộc đời hắn đam mê đến cực điểm, không yêu không cầu, nhưng lại chẳng có ai biết, một khi hắn đã yêu một ai rồi thì sẽ điên cuồng đến mức nào.

Không yêu thành tiên, yêu thì thành ma.

Cuối cùng Tổng Cáp hôn lên mắt y, từ từ nhắm hai mắt vào rồi sa vào, một hồi lâu sau mới ôm ngang lấy Lục Bạch rồi tiếp tục đi về phía trước.

Trong những dân từ diễm khúc đều từng có viết: *“Ôm lấy người mình yêu, đón gió hồng trần, ứng người trong lòng.”*

Trước kia không tin, nhưng vụng trộm nhìn người ta cuối cùng lại ôm một chút mong đợi, nay có thể thật sự âu yếm ôm lấy người mình thương trong ngực, thế mới biết đó quả nhiên là sự thật.

Nghĩ đến đây, hần mỉm cười, như mộc xuân phong. Ngay cả ngày đông cũng trở nên ấm áp đến lạ.

Một lúc sau, Tổng Cáp hơi mệt. Lại đi về phía trên vài bước, xuyên qua rừng cây và cỏ dại, sau đó đến một con đường xếp từng hàng đá xanh, Tổng Cáp ôm y đi lên trên, không đến một lát, đã thấy một bức tường đỏ.

Ngoài tường sơn lam tuyết sắc, trong tường là ẩm trang dịu dàng.

Ẩm trang là sinh ý của Lạc gia nơi kinh thành, chỉ mở cửa ngày đông, Tổng Cáp ôm y đến cửa trước, chỉ thấy tường đỏ dát ngọc cao ngất, nhìn từ bên ngoài thì cảm thấy to lớn hơn vạn phần.

Lần đầu tiên đi đến ẩm trang, không nghĩ đã bị tiểu tư ngoài cửa liếc mắt cái đã nhận ra, tiểu tư vui sướng muốn phần, cực kỳ có mắt bỏ qua hành động ám muội giữa hai người, khom người vấn an: “Tham kiến đại tướng quân, tướng quân muốn dùng tuổi ạ?”

Tổng Cáp cúi đầu nhìn Lục Bạch vẫn bất tỉnh như trước, trầm giọng nói: “Một đêm thì được, mặt khác, không được để lộ chuyện này ra ngoài.”

Nói rồi lấy một thỏi bạc từ trong tay áo ra, đưa cho tiểu tư: “Mau đi an bài đi.”

“Vâng, con hiểu rồi. Mời tướng quân!” Tiểu tư cúi thấp đầu cung kính mời Tổng Cáp vào.

An bài cho Tổng Cáp một sương phòng ở phía đông, nơi đó nằm ở phía trong cùng của ẩm trang, tuy rằng xa xôi nhưng lại chính là gian tốt nhất của ẩm trang, trong phòng có đầy đủ đồ dùng, khắp nơi đều có hương hoa, vật phẩm khắc lan, ngọc thạch trong suốt, vừa thanh lịch vừa phú quý.

Tổng Cáp tưởng cho tiểu tư rồi nói bọn họ không được quấy rầy, tiểu tư liên tục dạ vâng rồi cúi đầu rời đi.

Ôm Lục Bạch vào trong phòng, đặt y lên trên giường. Tổng Cáp nhìn bài trí trong phòng, vòng qua phía

sau bình phong có một con đường nhỏ, đường rất ngắn, bắt quá chỉ đi vài bước là đến, sau đó sẽ thấy vài khối cự thạch đặt bên trong, phía sau cự thạch là một ôn tuyền tự nhiên đang tỏa ra hơi nóng.

Lục Bạch còn đang ngủ, lúc này nhất định không được tắm nước nóng, Tổng Cáp cân nhắc xem mình có nên tắm không, thuận tiện đợi y luôn.

Nghĩ bụng là hắn cởi quần áo liền, treo cả lên trên giá cạnh ôn tuyền, mà bên cạnh đã chuẩn bị quần áo tắm chuyên dụng, chỉ đợi người tắm mặc vào.

Tổng Cáp ngâm mình trong ôn tuyền mới cảm thấy cả người thư sướng, tựa hồ như mọi ưu sầu lo lắng mấy ngày qua đều bay đi mất. Thư sướng đến độ ngay cả xương cốt cũng cảm thấy tê dại thoải mái khiến lòng hân rung động không thôi.

Khó trách người trong kinh thành đều thích ôn tuyền, hân hôm nay mới được thử lần đầu, quả nhiên là rất thoải mái.

Sương khói lượn lờ, bốn phía đều là đá ẩm tự nhiên, như thể một nơi rất gần thiên đường. Tổng Cáp tựa vào thành tuyền, nằm ngửa trên tảng đá, không hề nhúc nhích.

Lẳng lẳng tắm rửa, lẳng lẳng chờ đợi.

21. Chương 21: Hôn Lén

Lục Bạch chậm rãi mở mắt ra.

Đập vào mắt y là đỉnh giường khắc phượng và hoa lan, hình vẽ tỉ mỉ nhẵn nhụi, đẹp không sao tả xiết.

Trong phòng tràn đầy hương hoa thanh đậm, ngửi thật thoải mái, giống như cả người đều chìm trong giấc mộng êm đềm, như thật như giả.

Y một chút đi được, xương cốt toàn thân đều rã rời, lúc này hơi hơi vừa động, xương sống liền có cảm giác như thể trút được gánh nặng.

Y nhớ rõ là mình đang bò trên đường nhỏ, phía sau là Tổng tướng quân, y không muốn đối mặt với anh ta nên cứ bò lên phía trước một mình, không chịu ngừng lại một giây nào.

Sau đó liền không nhớ được cái gì nữa.

Tiếp tục nằm trên giường một hồi, y vùng dậy ngồi ghé vào mép giường, nhìn căn phòng ảm áp xa lạ trước mặt, hoảng hốt đứng lên nhìn xung quanh.

Vòng qua bình phong, đi qua đường nhỏ, đi đến bồn tắm lớn nọ.

Nhiệt khí xông lung hệt như tơ lụa đặc sệt, rèm vải bay phấp phới, mơ hồ nhìn thấy có một bóng người đứng bên trong. Lục Bạch thấy không rõ, sau đó tiến lại gần một ít, nghiêng người mở to mắt nhìn bên trong.

Ai ngờ đúng lúc này, dưới chân Lục Bạch trượt một cái, y lão đảo rơi vào trong ôn tuyền khiến cho một vòng bọt nước bắn lên.

Tổng Cáp dùng một tay đỡ hai mắt, che đi bọt nước. Nhìn qua bên đó chỉ thấy một người rơi tùm xuống nước, đáng cười nhất là rõ ràng ôn tuyền rất nông nhưng hai tay cậu ta vẫn cứ khua khoắng mãi.

Tổng Cáp mím môi cười, ngay cả cái chỗ sâu nhất trong ánh mắt cũng sáng lên, chân hần khẽ nhúc nhích, đi qua bên đó.

Hần đi đến bên cạnh Lục Bạch, nắm lấy eo y, kéo y về phía mình. Lục Bạch bất ngờ không kịp tránh nên cả người nằm sấp trên người Tổng Cáp, trán đụng phải trước ngực hắn, cảm giác cứng cứng khiến cho đầu óc mù mịt của y dần hồi phục lại.

Hoảng sợ ngẩng đầu, con ngươi bị nước làm ướt ánh lên bóng nước, cái nhìn đầu tiên đó đã rơi vào trong mắt Tổng Cáp.

Tổng Cáp cúi đầu, chỉ thấy quần áo màu xanh của Lục Bạch dính sát vào người, nước ướt sũng, khiến cho cả người y bày biện ra như thể một đóa sen chớm nở, trong trẻo ướt át.

Hần nhìn không được bắt đầu nhìn y chăm chăm, Lục Bạch cũng thấy tình cảnh này sao xấu hổ quá nên đẩy hắn ra, đẩy mãi đến độ không đẩy nổi nữa mới dừng lại, “Tổng tướng quân.”

Ánh mắt Tổng Cáp trầm xuống, thản nhiên hỏi: “Sao ngươi lại xuống đây?”

Lục Bạch hỏi: “Đây là đâu?”

“Ấm trang.”

Lục Bạch ‘Ha’ một tiếng rồi không nói nữa, y đang cảm thấy xấu hổ không thôi, từ phía này y có thể nhìn

thấy rõ của Tổng tướng quân đang ngâm mình trong nước, tóc anh ta dài rối tung xõa xuống trước ngực và sau lưng, vẻ mặt anh ta âm trầm nom rất giống một con báo biếng nhác.

Thật sự rất thân mật!

Y thấy Tống Cáp vẫn chưa để ý đến mình, nghĩ bụng có khi mình đột ngột tiến vào thế này là quấy rầy đến anh ta rồi.

Thế nên vội vàng đứng lên, giữ chặt quần áo ướt sũng trên người, nói vội: “Tướng quân, ta ra ngoài trước, người...”

“Đứng lại!”

Phía sau truyền đến một tiếng lớn, dưới chân Lục Bạch lão đảo, vội vàng đứng lại nhưng không dám xoay người. Chỉ nghe Tống Cáp nói tiếp: “Người không muốn thấy ta thế cơ à?”

“Ừm”, tiếng nước vang lên. Tống Cáp đi lên bờ, đưa lưng về phía y, mặc áo choàng tắm vào, lạnh lùng nói: “Người tự mình tắm rửa đi, ta ra ngoài trước.”

Nói xong liền đi qua mấy hòn đá, xuyên qua bình phong, đi vào phòng.

Lặng lặng chẳng nói chẳng rằng.

Lục Bạch cảm nhận được trong không khí yên tĩnh sự lạnh lẽo không hiểu sao lại xuất hiện trong ôn tuyền ấm áp, y run rẩy, chậm rãi xoay người ngồi xuống, để toàn bộ cơ thể mình chìm trong làn nước, chỉ chừa ra cái đầu dựa vào trụ tường đá.

Nhắm mắt cảm thụ cảm giác ấm áp toàn thân, trong lòng đột nhiên hiện ra một câu nói.

Hắn nói thích.

Có thể thích cái gì? Hai nam nhân, bèo nước gặp nhau, mà thôi

Dù sao có thật sự là thích thì cũng có thể duy trì trong bao lâu. Đó thủy chung không phải tình yêu, không có được tình cảm song phương thì chắc chắn không thể kéo dài lâu.

Ày, sao đừng y lại nghĩ đến chuyện này.

Tống Cáp qua loa như vậy, có lẽ chỉ là thú vui nhất thời. Nghĩ đến đây, Lục Bạch mới mở một nụ cười đã

lâu ngày không thấy, việc gì phải nhốt mình trong mai rùa, ngày qua ngày, có một số chuyện chỉ có thời gian mới phán định được.

Còn về nộ hôn kia....Lục Bạch sờ sờ khóe môi nóng ướt, cười một cái, có lẽ là do người nộ mê muội mà thôi.

Thật vất vả mới gạt được tạp niệm ra khỏi đầu, Lục Bạch nằm ngửa nhắm hai mắt lại hảo hảo hưởng thụ ôn tuyền ấm áp, một hồi lâu sau mới chậm rì rì đứng dậy từ trong nước, thay trường bào sạch sẽ rồi đi ra ngoài.

Trường bào là áo lông ống rộng, mềm mại rất thoải mái, Lục Bạch lười nhác đuổi thắt lưng, bước qua phiến đá đi vào đường nhỏ, vừa đi đến bình phong lại bị người giữ chặt từ phía sau.

Y giật mình cả kinh, muốn xoay người nhìn lại.

Ai ngờ y vừa định quay lại đã bị người che đi hai mắt, chỉ nghe người nộ nhẹ giọng nỉ non bên tai mình: “Đừng nhúc nhích.”

Chất giọng quen thuộc, Lục Bạch quả nhiên đứng im.

Tổng Cáp ôm lấy y từ phía sau, một tay che đi hai mắt Lục Bạch, một tay vòng qua thắt lưng y, với ưu thế cao hơn Tổng Cáo hơi hơi cúi đầu, cánh môi ấm áp lập tức chạm vào vết nước trên cổ y, sau đó chậm rãi di chuyển, ngậm lấy cánh môi Lục Bạch.

Cánh tay bên hông cứng rắn quá, Lục Bạch mím chặt môi lắc lắc đầu, Tổng Cáp cũng không để ý, ngậm được cái gì thì ngậm cái đấy, tách mở cánh môi mím chặt của y, đầu lưỡi thò vào.

Nước bọt trong suốt chảy xuống từ khóe môi Lục Bạch, làm ướt cả cằm y. Ánh mắt Tổng Cáp trầm xuống, thoáng rời khỏi môi y rồi xuống liếm cằm y, liếm toàn bộ nước bọt còn vương ở đó.

Lục Bạch được thả ra thì nói: “Tổng Cáp, người buông ra!”

Tổng Cáp mê loạn liếm cằm y, cho dù vết nước trong suốt trên đó đã biến mất không còn tồn tại nữa, hắn vẫn không ngừng liếm hôn.

Nghe thấy Lục Bạch nói, hắn cười khê một tiếng: “Tử Hề, không gọi ta là Tổng tướng quân nữa à....”

Sau khi nói xong lại xấu bụng hôn lên môi y, hết sức triền miên đến độ Lục Bạch hư nhược vô lực, ngã về phía sau ghé sát vào lồng ngực Tổng Cáp, như thể chỉ cần không chú ý tí thôi là sẽ trượt xuống đất mới thôi.

Lục Bạch híp mắt, không ngừng thở dốc, thanh âm khàn khàn nói: “Tổng Cáp, người....Người buông ra, buông ta ra....Tổng Cáp, dừng tay....”

Tổng Cáp quả nhiên buông môi y ra, nhìn đôi môi y bị hôn thành đỏ ửng thì cảm thấy vui vẻ, sau đó lại gần vành tai tay y, tặng nó vài nụ hôn nhỏ nhẹ.

Hắn thấp giọng nói: “Chỉ có người mới có thể khiến ta.....mê muội không dứt ra được?”

Lời này nghe rất không rõ ràng, Lục Bạch nghe thấy thì lắc đầu dồn dập, muốn thoát khỏi trói buộc của hắn.

Lúc này, cái tay đang quàng qua thắt lưng y của Tổng Cáp bắt đầu xướng lên trên, nắm lấy cằm y, xoay đầu y lại tiếp nhận nụ hôn của mình, bốn cánh môi chạm vào nhau, Tổng Cáp thở dài.

“Một lần cuối cùng thôi, cuối cùng....Ta không quên người...”

Hắn vừa nói xong, cái tay che kín mắt y rời đi, hai tay hợp lực đẩy mạnh Lục Bạch về phía giường lan, thân thể hắn mạnh mẽ đè lên, “Một lần cuối cùng...”

Sau đó là một nụ hôn long trời lở đất.

Điên cuồng như sói.

Quần quýt si mê như hổ.

Tử Hề, Tử Hề, Lục Tử Hề!

Trong lòng hắn không ngừng gọi cái tên của Lục Bạch, khát vọng được người nọ đáp lại trong nụ hôn, nhưng Lục Bạch chỉ thừa nhận, như một con rối gỗ.

Hắn biết đây là cách của Lục Bạch, hắn đã nghe Tử Tấn nói, cái người Lục Bạch này, lúc không muốn sẽ không phản kháng mà chỉ biết im lặng đón nhận, sau đó sẽ trở thành người lạ.

Nhất định phải quyết tuyệt vậy sao? Đây là suy nghĩ của hắn lúc này.

Nay, Lục Bạch không đáp lại hắn, nhưng trong lòng hắn vẫn ôm một chút hy vọng mỏng manh.

Lúc thích một người sẽ cảm thấy mình không giống với những người khác, Tổng Cáp cũng nghĩ vậy, cho nên hắn mới nghĩ Lục Bạch sẽ tha thứ cho hắn, cứ việc bá đạo không thêm để ý đến đối phương, sau rồi sẽ

được tha thứ.

Hắn rất tin tưởng bản thân mình.

22. Chương 22: Về Phủ An Toàn

Đầu lưỡi Tống Cáp với vào trong miệng y, lưu luyến hút hết nước bọt trong đó, cuối cùng vươn đầu lưỡi đến tận yết hầu y như thể muốn ăn tươi nuốt sống y vào trong bụng.

Lục Bạch chậm rãi mở mắt ra, thân thể trở cứng còng. Hạ thân có cái gì đó chạm vào, y cảm nhận được rất rõ. Sau đó mặt đỏ lựng.

Lại bị hôn, y nên làm cái gì bây giờ....

Y chớp chớp mắt, con ngươi đen đặc của Tống Cáp đang nhắm chặt, ngay trước mắt y, thoáng động là có thể chạm vào.

Trái tim y nhảy lên kịch liệt, còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy phía sau cổ đau đớn, hai mắt y nhắm tịt, không còn tri giác nữa.

Tống Cáp đánh y bất tỉnh.

Kéo y vào trong lòng, Tống Cáp hôn hôn trán y, đoạn đặt y lên trên giường còn mình thì ngồi ở mép giường nhìn y, mãi một lát sau hắn mới đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Gọi tiểu tư đến: “Người ở bên trong, chăm sóc cậu ta cho tốt, đợi đến khi tỉnh lại thì đưa người trở về phủ thượng thư an toàn.”

Tiểu tư: “Vâng thưa tướng quân!”

Tống Cáp gật gật đầu, lướt qua nó đi ra ngoài. Bỗng như thể nghĩ tới chuyện gì đó, cái mày rậm của hắn nhíu lại, xoay người nói thêm: “Nhớ là phải phải theo nhiều nhân thủ vào.”

Tiểu tư: “Con hiểu, nhất định sẽ đưa công tử trở về an toàn.”

Tổng Cáp gật đầu rồi đi.

Lúc Lục Bạch tỉnh lại thì đã nghe thấy tiếng đập cửa vang lên từ bên ngoài.

Y hoảng đến mức rơi từ trên giường xuống đất, xoa xoa cái cổ đau nhức, đi vài bước ra mở cửa, hóa ra là một tiểu tư, y nghĩ vẫn hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu tư khom người: “Công tử, trước khi Tổng tướng quân đi đã phân phó chúng con đưa công tử trở về phủ thượng thư an toàn, công tử xem xem, định khởi hành lúc nào?”

“Anh ta đi rồi?” Lục Bạch nghi vấn.

Tiểu tư ngẩng đầu muốn trả lời lại liếc thấy đôi môi đỏ ửng quá đáng của y thì cảm thấy chần động, bối rối vài giây rồi lại vội vàng cup mắt xuống, đáp rằng: “Dạ, Tổng tướng quân đi ước chừng hai canh giờ rồi.”

Lục Bạch sờ sờ mặt, kinh ngạc nhìn biểu tình của tiểu tư, nghe nó trả lời.

Thì ra, thật sự đã đi rồi, mang y đến nơi này mà lại không dẫn y trở về, thật sự không biết người nọ đang nghĩ cái gì. Còn có cái chuyện trước khi bị hôn mê nữa chứ...

Y lại nhớ đến thì cảm thấy bối rối vô cùng, che mặt, tùy tiện nói một câu “*Ngay bây giờ*” rồi vội vã vọt vào phòng đóng sập cửa lại.

Tốc độ nhanh đến độ tiểu tư đứng ngoài cứng cả lưỡi.

Tiểu tư nghĩ bụng dấu vết trên người vị công tử này có lẽ chính là dấu hôn thì không khỏi nhớ tới trước giờ có nghe người ta rỉ tai nhau nói rằng có mấy kẻ nhà giàu nuôi hoạn súc, nó không khỏi giật mình, nhanh chóng đuổi hết những ý niệm không bình thường trong đầu đi.

Tướng quân là loại người nào, nó sao có thể suy đoán linh tinh được.

Nếu vị công tử đó đã nói ngay bây giờ khởi hành thì nó phải mau chóng đi chuẩn bị thôi. Sau khi nghĩ thông thì nó nhanh chóng chạy đi.

Lục Bạch dựa vào cửa, che ngực há mồm hô hấp, trong lúc vô tình đụng đến hai má, y không khỏi nhớ tới phản ứng ban nãy của tiểu tư, đợi một lát rồi đi đến bên giường, cầm một cái gương đồng lên soi.

Chỉ liếc mắt một cái rồi y vội vàng bỏ xuống, tìm đập liên hồi.

Người trong gương có hai má đỏ lựng, hai tròng mắt ngập nước, ngượng ngùng vô cùng. Đôi môi sưng đỏ, có đôi chỗ còn sứt cả da, nhìn là biết chính là kết quả do bị người chà đạp.

Càng đáng giận chính là trên cái cổ trắng nõn của y có điểm một vết dấu hôn đỏ tươi, trắng đỏ đan xen, rõ ràng vô cùng.

Làm cái này lúc nào?!

Lục Bạch nằm trên giường, chôn cả khuôn mặt vào trong chăn, miệng mắng Tống Cáp, tức giận không sao chịu nổi.

Nghĩ đến chuyện trước khi hôn mê Tống Cáp hôn mình như thể muốn hút cả vào trong bụng, như lang như hổ, người nọ nói đó là lần cuối cùng, lẽ nào có ý đó chính là nụ hôn cuối cùng hay sao, lẽ nào, sau này sẽ không quần lấy y nữa à?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt ngượng ngùng của Lục Bạch nhăn nhó, ngay cả y cũng chưa phát giác trong đôi mắt mình xuất hiện sự kích động như thế nào.

Thế là anh ta bảo thích, đường đường là cái sự thích của đại tướng quân? Nguyên lai lại chẳng định nổi thời gian a, mới có hai ngày đã nói không bao giờ quần y nữa.

May rằng y chẳng tin, may rằng y chưa từng bỏ lại tâm, may mà y, may mà y không có....Lục Bạch thở dốc, may cái gì cơ?

Y lắc lắc đầu, nhìn dấu hôn đỏ tươi trước ngực, y thay một bộ trường bào có cổ. Cơ mà cái miệng sưng đỏ vẫn chưa tiêu, y đành mím môi lại, cố gắng che dấu rồi rời khỏi ẩm trang.

Lục Bạch được đưa về phủ an toàn.

Chuyện này Lục Tử Tấn vẫn chưa nói với mọi người trong phủ, đáng ra là hắn đang cùng một đội nhân mã loanh quanh dưới chân núi tìm người, lúc này vừa nghe có người đến báo, nói rằng tướng quân đã trở về an toàn, Lục Bạch cũng đã về đến nhà.

Hắn mừng không sao không chế nổi, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, thế nên bèn cùng An Tề Viễn và những tướng sĩ khác lặng lẽ thu quân.

Lúc chạy về Lục phủ là vừa khéo lúc Lục Bạch xuống xe, hắn vội vàng chạy tới, kích động ôm lấy Lục Bạch, cảm thán nói: “Tử Hề, đệ có bị thương hay không?! Rốt cuộc cũng trở lại rồi!!”

Lục Bạch dùng một tay che miệng mỉm cười: “Đệ không sao.”

Lục Tử Tấn hãy còn chưa phát giác Lục Bạch có chỗ không đúng, vội kéo y vào phủ, vừa đi vừa nói: “Chuyện này ta không dám nói với người trong phủ, chỉ bảo với họ là người có chuyện, muốn ra ngoài hai ngày thôi.”

Đi đến viện của Lục Bạch, hai người ngồi đối diện nhau trên ghế đá, Lục Tử Tấn hỏi: “Đệ mau nói cho ta nghe, chuyện ngày đó là thế nào, ai bắt đệ đi?!”

Lục Bạch lắc đầu: “Tất cả đều là hiểu lầm thôi.” Sau đó bèn kể lại chuyện của Lạc Vân và Thẩm Thanh cho anh ta nghe.

Bất quá chỉ là do một chữ tình, thật khiến y cảm khái vạn phần.

Lục Tử Tấn nghe xong cũng trầm mặc một phen, mãi lâu sau mới nói: “Không nghĩ tới, cô tiểu thư nhà họ Lạc lại có một đoạn cổ sự đau lòng đến thế. Bất quá, may mà chỉ là hiểu lầm, đệ trở về an toàn là tốt rồi.”

Lục Bạch cười: “Đúng, hai ngày này đã khiến người lo lắng rồi.”

”Ta có lo lắng, nhưng có người còn sốt ruột hơn cả ta đây, chính là....A!”

Hắn đột nhiên hét chói tai một tiếng, kinh ngạc nói: “Chính là tướng quân đó, tướng quân đi tìm đệ cùng ta mà, còn ôm đệ rớt xuống vách núi nữa, đúng rồi, hai người rơi xuống dưới đó xong có gặp nhau không, tướng quân có làm sao không?!”

“Ta....” Lục Bạch cúi đầu che môi, thật ra là che cái vẻ bối rối.

Lục Tử Tấn nghi hoặc: “Tử hê, đệ làm sao vậy?”

“Ta không sao!” Lục Bạch cắn môi nói.

Lục Tử Tấn nhìn Lục Bạch cúi đầu trước mặt, nghĩ bụng xem ban nãy mình có hỏi sai chuyện gì không, sao tự dưng nó lại như vậy chứ, hơn nữa, hắn cứ có cảm giác hôm nay Lục Bạch cứ là lạ.

Chắc là do nghỉ ngơi không tốt ha, ngủ bên ngoài hai ngày trời, một Lục Bạch thư sinh yếu nhược thể chịu sao nổi?

Nghĩ tới đây, Lục Tử Tấn mới hiểu mình quá vội vàng rồi, ít nhất cũng phải cho nó nghỉ ngơi hai ngày rồi mới hỏi chứ. Nghĩ đến đó, hắn vội vàng đứng dậy nói: “Tử Hê, ta thấy đệ có chút mệt, có muốn đi nghỉ....!”

Hắn còn chưa nói xong đã im bật, tròn mắt đã mở to, như thế thấy được cái gì khủng bố lắm.

“Tử hê?!” Lục Tử Tấn quát.

Lục Bạch cắn môi kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy Lục Tử Tấn nhanh chóng vọt đến, một phen vạch ống tay áo y ra.

Lục Bạch thất kinh, run rẩy đứng lên, không biết nên nói những gì.

23. Chương 23: Đầu Sỏ Gây Tội

“Chỗ này bị gì thế?!” Lục Tử Tấn kinh ngạc hỏi, chỉ tay vào môi y với vẻ quá đỗi ngạc nhiên.

Cái kiểu sưng đỏ đó, nếu là bình thường hẳn có thể còn nghĩ đến chuyện bị côn trùng cắn, nhưng nom Lục Bạch kích động lại liên tục che dấu thể này, hẳn liền thấy không bình thường.

Cái kiểu này, không lẽ Tử Hề bị người....

Hắn không dám tưởng tượng, vẻ mặt ngây ngốc nhìn y. Lục Bạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Tử Tấn thì thấy xấu hổ, vội vàng che miệng đi, xoay người định bỏ vào phòng.

Lục Tử Tấn thấy thế thì nhanh chóng đuổi theo, giữ chặt ống tay áo của y, Lục Bạch quay đầu lại, lúc này cả hai đều thấy bối rối. Áo Lục Bạch bị kéo, trường bào cao cổ bị lệch xuống một chút, lộ ra áo trong màu trắng và cái cổ thon dài trắng nõn của y.

Lục Tử Tấn nhìn cảnh sắc trước mắt thì đồng tử trợn to, vẻ mặt không thể tin nổi.

Trắng nõn, đỏ thắm, là....dấu hôn?!

Bị phát hiện mất rồi? Lục Bạch cảm thấy khí tức của mình không ổn, trong lồng ngực có cái gì đó đang bốc lên, bị Tử Tấn phát hiện làm y cảm thấy xấu hổ không thôi, lúc này lại bị bắt lấy, y đành cúi đầu, muốn đáp lại bằng sự im lặng.

Lục Tử Tấn không biết lúc này mình nên nghĩ những gì, tóm lại, trong đầu hắn có vô số những suy nghĩ loạn thất bát tao.

Tuy rằng hắn biết trong quân doanh có rất nhiều huynh đệ yêu thích nam phong, hắn cũng cảm thấy cái kiểu nhu nhược ôn nhu của Lục Bạch mà ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành vưu vật trong mơ của khối người,

nhưng khi sự việc thật sự xảy ra trên người Tử Hề, hắc ngoại trừ kinh ngạc ra thì còn thấy cả lo lắng.

Tử Hề chỉ mạnh miệng chứ thân mình nhu nhược, đối xử với mọi người lại ôn nhu, sao nó có thể cho phép.....?

Lục Tử Tấn càng nghĩ lại càng lo, hai tay bắt lấy bả vai Lục Bạch, nâng đầu của nó lên, hơi hơi ôm nó vào lòng, lấy tư thế bảo hộ vây quanh nó.

“Tử Hề, nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?”

Lục Bạch cúi đầu không nói, cảm thấy bối rối lắm, ngượng lắm, chuyện đó làm sao y có thể nói ra khỏi miệng?!

Lục Tử Tấn cảm thấy y vẫn chẳng nói gì thì lại tưởng người bị làm sao cho nên mới kinh hoàng không muốn nói. Hắc vội vàng an ủi nó, phảng phất như trong ánh mắt hắc giờ đây ngoại trừ sự ngây thơ ra còn có thêm cả nét kiên định.

Nói: “Có phải có người bắt nạt đệ hay không, nói cho ta biết, đệ đừng lo lắng, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ca ca nhất định sẽ đòi lại công đạo cho đệ!!”

Ca ca.

Lục Bạch kinh ngạc ngẩng đầu, lần đầu tiên nghe thấy Tử Tấn nói chuyện trịnh trọng với mình như thế, giống như rất dỗi thành thực, lấy quyền lợi của một người anh ra để bảo hộ người em của mình.

Lục Bạch có chút hốt hoảng.

Ngẩng đầu lên, Tử Tấn qua đó càng thấy rõ cánh môi sưng đỏ của y, có chỗ còn sứt cả ra, phải hôn mạnh bạo đến mức nào mới có thể hôn thành như vậy, hắc càng xem càng kích động, càng xem càng phần nộ, hận không thể lập tức tìm đến tên đầu sỏ để cho nó một đao chết tươi!

“Tử Hề, đệ đừng lo lắng, nói cho ta biết ai bắt nạt đệ, ca ca lập tức đi giết chết nó!”

Giết?

Lục Bạch vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc, đây là lần đầu tiên y nghe thấy từ này từ miệng Tử Tấn, thế nên y đành phản thủ kéo lấy hắc, nhẹ giọng nói: “Ca đừng đi, đừng đi, đệ không sao, thật đó.”

Lục Tử Tấn giận dữ: “Cái gì mà thật đó, đệ nhìn đệ mà xem, đã ra thành cái dạng này rồi, bảo ta yên tâm thế nào được. Đệ là cái hũ nút, cái gì cũng không chịu nói.”

“Đệ nói thật mà....” Lục Bạch nói.

Lục Tử Tấn mặc kệ y, nói thẳng: “Như vậy, đệ cứ nghỉ ngơi cho tốt trước đi, ta đi tìm tướng quân, nhất định ngài ấy sẽ tra ra được, giết chết nó, dám bắt nạt đệ đệ ta, ta sẽ cho nó biết mất!”

Cái gì, tìm tướng quân?!

Việc này sao có thể tìm Tống Cáp, mắt thấy Lục Tử Tấn muốn đi ra ngoài liền thì y vội vàng giữ chặt lấy hắn, cắn môi kinh hoàng lắc đầu, khẩn cầu nói: “Đừng, người trăm ngàn lần đừng đi!”

Tử Tấn khó hiểu, hỏi lại: “Sao lại không thể đi, người yên tâm, tướng quân là người một nhà, sẽ không nghĩ nhiều đâu. Thủ hạ cao thủ của ngài ấy nhiều như mây, nhất định sẽ có biện pháp.”

Chính là do tướng quân không nghĩ nhiều mới không được, Lục Bạch nghĩ bụng, nắm chặt lấy tay hắn ra sức lắc đầu: “Ta thật sự không có việc gì, không ai bắt nạt ta cả, ca đừng đi tìm hắn.”

Thấy Lục Bạch khẩn cầu như thế, Lục Tử Tấn phát hiện ra được một ít manh mối, hắn xoay người nhìn chăm chăm vào mắt Lục Bạch, nhấn mạnh từng chữ nói: “Vậy người nói cho ta biết, rốt cuộc là ai?”

Lục Bạch bắt đắc dĩ, thở dài thật sâu.

Nhìn Tử Tấn càng ra vẻ kiên định, y sững sốt, lập tức cúi đầu xuống, nói ra một câu nhẹ như không.

“..... Tống Cáp, là Tống Cáp.”

Nói rất nhẹ nhưng lại nổ trong lòng Lục Tử Tấn như thể một viên kinh lôi.

Trong thư phòng phủ Tướng quân.

An Tề Viễn vội vàng chạy vào, thấy sau bàn là đại tướng quân hoàn hảo không sức mẻ chỗ nào thì mới cảm thấy an tâm, cuối cùng cũng thể loại trừ sự lo lắng suốt mấy ngày nay rồi.

Bận rộn không ngừng nghỉ tiến lại gần, thở dài nói: “Ta nói tướng quân này, ngài có thể xem như trở lại rồi. Nhiều ngày thế làm các huynh đệ mệt muốn chết.”

Tống Cáp người: “Đã làm các người lo lắng rồi, ta không sao.”

”Đại tướng quân, không kể cái chuyện “*diễm ngộ*” của ngài cho vị huynh đệ này biết sao?” An Tề Viễn treo mắt phượng leo lên cái ghế bên cạnh ngồi rồi hỏi.

Tổng Cáp nhú mày nhìn về phía anh ta: “?”

An Tề Viễn hừ hừ: “Tử Tấn kể với ta rằng, ngươi vì cứu đường đệ của hắn nên bị rơi xuống vực, ta còn không biết tâm tư của ngươi sao, khai báo thành thật đi, có phải thích người ta rồi không, đã đắc thủ chưa?”

“Còn nữa, có muốn ta dạy ngươi mấy chiêu đỡ vợ không nè?” Anh ta hỏi tiếp.

Tổng Cáp ngẩng đầu, hiển nhiên đã bị những lời ấy hấp dẫn. An Tề Viễn vừa thấy hắn ta như vậy thì trong lòng mừng hóm, nghĩ bụng không khéo vị này cũng sẽ giống mình, về sau phỏng chừng sẽ bị vợ quản nghiêm.

Tổng Cáp nói: “Ta quả thật có một chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Nói đi, để cái thân từng du hí hoa từng phiến điệp mà không dính thân người của ta giải thích nghi hoặc cho ngươi.”

Tổng Cáp không nhìn ra cái sự không đứng đắn của anh ta, suy tư một lát rồi nói: “Ta quả thật thích cậu ấy.”

“Ách....Thật à?!” An Tề Viễn kinh hãi.

“Ta cũng nói với cậu ấy rồi.” Tổng Cáp nói tiếp.

An Tề Viễn gật gật đầu xác nhận: “Ừa, không sai, tiên hạ thủ vi cường*.”

**Ra tay trước sẽ chiếm được thế mạnh.*

“Ta còn hôn cậu ấy nữa.”

“Ừa ~” An Tề Viễn gật một cái thật mạnh, “Giỏi quá ta, gạo nấu thành cơm, phi thường tốt.”

Tổng Cáp nhin không được cho anh ta một cái liếc mắt, lại nói: “Thế nhưng cậu ấy lại không thích ta.”

“A? Cảm tình của ngươi là tình đơn phương à?”

“Hình như, còn rất ghét ta ấy chứ.”

An Tề Viễn nhin không được đứng lên, kinh hãi: “Như thế sao được, hai người các người nom có giống thế đâu?!”

Tổng Cáp nghĩ nghĩ, nói: “Lúc ta hôn cậu ấy lần cuối cùng, ta đã nói rằng, sau này sẽ không quên cậu ta nữa.”

“Cái gì?!” An Tề Viễn hận không thể nhảy dựng lên, “Cuối cùng cái gì, người đã hôn người ta bao nhiêu lần rồi? Xem ra ta xem thường người rồi a.”

Tổng Cáp không nói gì: “Trọng điểm không phải ở đó. Người nói xem, ta nên làm gì bây giờ, thật sự không thể quên cậu ấy nữa sao, nhưng mà, ta cứ có cảm giác rất khó chịu dù rằng mới chỉ vừa rời khỏi cậu ấy thôi.”

“Tề Viễn, dạy ta đi.”

An Tề Viễn nhìn bạn mình ra vẻ vô cùng buồn rầu thì cũng không đùa cợt hấn nữa, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vì sao người lại nói thế, không quên cậu ta nữa thì không phải ngay cả đường lui cũng không lưu lại cho mình hay sao?”

“Lúc ấy, cậu ấy vẫn cự tuyệt ra, nhìn thương tâm lắm. Ta không đành lòng, trong lòng đau xót nên mới nói thế.” Tổng Cáp thành thật.

An Tề Viễn gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi: “Vấn đề này dễ thôi, dù đã nói không quên nữa nhưng chẳng lẽ không thể đổi ý sao, muốn ở bên người ta mà ngay cả chút mặt dày cũng không có thì mới không tốt ấy.”

Anh ta nghĩ bụng hồi xưa mình cũng dày mặt theo đuổi con nhỏ kia, mãi rồi mới đắc thủ được, từ nay về sau ân ái không buông còn gì.

“Vấn đề hiện tại là, tướng quân ngài ơi, người thật sự thích cậu ta à? Ta nhớ rõ hai người mới quen chưa đầy hai tháng, trong đó cũng ít gặp nhau đến đáng thương cơ mà.”

Tổng Cáp không chút do dự gật đầu, “Ừ, ta thích cậu ấy.”

24. Chương 24: Giải Đáp Thắc Mắc Trong Lòng

“Tuy rằng ta với cậu ấy rất ít gặp nhau, nhưng mỗi khi ta gặp cậu ấy, tâm tình nhin không được thấy xao động, muốn ôm lấy cậu ấy, hôn cậu ấy, thương cậu ấy, cưng chiều cậu ấy. Chưa từng có ai có thể khiến ta xúc động đến vậy, ta tuy rằng chưa từng yêu ai, nhưng ta cũng biết, thích một người chính là như vậy, người nói xem có phải không?”

An Tề Viễn chép miệng một tiếng, gật đầu đáp: “Quả thật là như thế.”

Anh ta bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, hỏi: “Tướng quân, thế cậu ta có từng có vẻ thích người hay không, chỉ là thoáng qua thôi cũng được?”

Tổng Cáp lắc đầu, có chút ử rữ “Ta không biết.”

“Thế lúc người hôn cậu ta, cậu ta có phản kháng kịch liệt hay không?”

Tổng Cáp nói: “Cũng không phải là quá kịch liệt, có đôi khi cậu ấy đối xử với ta rất tốt.”

An Tề Viễn vỗ tay, cười to nói: “Thế thì tốt rồi, xem ra, cậu ta dù cho không thích cũng không phản cảm đâu.”

Anh ta có chút cảm thán: “Không nghĩ tới đâu ha, tướng quân người cũng có ngày có suy nghĩ như vậy, ta thấy người thích cậu ta như thế, có lẽ cũng có vài phần nhất kiến chung tình, nếu người quyết định sẽ nghiêm túc thì phải nghe ta.”

Tổng Cáp vội đáp: “Người nói đi.”

“Từ giờ trở đi, người phải chung sống với người ta thật chậm rãi, chớ vội vàng xao động, nhất kiến chung tình không khỏi có chút không đáng tin, phải là lâu ngày sinh tình mới là ổn nhất. Người phải dần dần dung nhập vào cuộc sống của cậu ta đồng thời cũng để cậu ta dung nhập vào cuộc sống của người. Đừng theo đuổi gấp quá, phải dùng chính cõi lòng ấm áp của mình để khiến cậu ta thấy cảm động.”

“Như vậy sao....” Trong mắt Tổng Cáp ánh lên sự mê mang.

“Hiện tại người là thích. Thích một người chứng tỏ người muốn đặt người ta vào trong lòng mình, sau này dần dần ở chung người sẽ phát hiện người ta tốt, sau đó đặt người ta vào trong sự yêu thương của mình, chiều chuộng người ta, đó mới là yêu.”

“Yêu?”

“Đúng thế, chỉ có toàn tâm toàn ý thương người ta mới có thể nhận được hồi đáp tương xứng, cảm tình nhiều khó khăn vậy đó, người đối tốt với người ta, người ta thấy người tốt, là được.”

Tổng Cáp đại hỉ, giật mình hiểu ra.

Phải đối tốt với cậu ấy.

“Ta hiểu rồi, cảm ơn người Tề Viễn.”

An Tề Viễn chẳng ngờ hần lại kích động đến thế, do dự một lát mới hỏi: “Nếu người đã nghĩ xong thì ta muốn hỏi người một chuyện.”

Tổng Cáp nói: “Cái gì?”

“Cậu ta là đàn ông, người có nghĩ đến tương lai không? Có thể các huynh đệ sẽ ủng hộ người thế nhưng phu nhân, liệt tổ liệt tông họ nhà Tổng thì đồng ý thế nào được. Cho đến lúc ấy, cậu ta sẽ rơi vào hoàn cảnh nào, người có từng suy xét qua chuyện đó hay không?” An Tề Viễn nhú mày hỏi.

“Ta....”

Tổng Cáp giật mình, nhưng chỉ một lát, sau rồi hần ta kiên định đáp: “Nếu đã như vậy, ta sẽ đối mặt cùng với cậu ấy, tuyệt đối không để cậu ấy phải nhận một điểm thương tổn nào. Đương nhiên, ta sẽ dốc lực khuyên nhủ mẫu thân, để bà chấp nhận.”

An Tề Viễn vỗ vỗ vai hần: “Thế thì ta an tâm rồi. Bất quá chuyện này để sau này suy xét sau, chuyện còn chưa tới, người còn phải cố gắng thật nhiều thì mới ôm mỹ nhân về được.”

“Nói gì thì nói, chừng nào người mới dẫn người ta về ra mắt các huynh đệ.”

Tổng Cáp trừng mắt: “Chừng nào theo đuổi được hăng nói.”

“Ha ha ha, thì ra đường đường là đại tướng quân mà cũng có lúc không được như ý cơ, đợi ta kể cho các huynh đệ nghe, bọn họ chắc phải vui mất mấy ngày.” An Tề Viễn cười to không thôi.”

Tổng Cáp hừ một cái, mặc trong lòng vẫn không khỏi sinh chờ mong: “Nói bọn họ chuẩn bị tiền mừng cho tốt đi!” Nói xong thì bèn rời khỏi đó, lưu lại một mình An Tề Viễn trong thư phòng, anh ta sờ sờ mặt, ra vẻ đang suy nghĩ sâu xa.

Xem ra, thật sự đã sụp hố rồi a.

Sau khi Tổng Cáp rời khỏi thư phòng thì liền đi đến quân doanh một chuyến, ngày ấy rời đi vội vàng, giờ thì hãy còn vương bận chuyện Lục Bạch nên suýt nữa thì quên.

Ra cửa, quân gia dẫn ngựa ra, hần còn còn chưa kịp lên nghia đã bị một tiếng gầm giận dữ từ xa làm cho giật cả mình.

“**Tổng Cáp, người đứng lại đó cho ta!**”

Tổng Cáp quay đầu lại, hóa ra là Lục Tử Tấn đang chạy như bay tới, mặt mày giận dữ ùng ùng. Tổng Cáp không biết là có chuyện gì mới có thể khiến Tử Tấn thất thố đến thế, híp mắt, đứng đó đợi anh ta đi tới.

Lục Tử Tấn thấy anh ta vẫn ra vẻ như chẳng có chuyện gì, lại nghĩ tới ánh mắt âm ức của Tử Hề mới nãy, trong lòng hấn giận không sao kìm nén nổi, cũng không quản người nó có phải tướng quân hay không, anh ta giờ nắm đấm lên, nhắm thẳng vào cằm Tổng Cáp.

Trong mắt Tổng Cáp ánh lên sự lạnh lẽo, phản thủ ngăn trở. Tử Tấn đắc thủ không được, lại đến một quyền nữa, lại bị Tổng Cáp bắt được, vươn tay chống cự, khóa cứng cả người, “Người làm gì!”

Tử Tấn bị khóa không sao động được, thế nên quát văng lên như thể một đứa trẻ: **“Người cái tên hỗn đản này, một ta coi người như thần tượng, người thế nhưng lại bắt nạt Tử Hề, khốn kiếp, lưu manh, không bằng cầm thú!”**

Thì ra là vì Tử Hề, Tổng Cáp nghe hiểu.

Hấn nhếch môi cười: “Ta bắt nạt cậu ta thế nào?”

“Người, ta đã thấy được, người có biết Tử Hề có bao nhiêu âm ức hay không, người thế nhưng còn hôn nó...” Thanh âm của hấn càng ngày càng nhỏ, loại chuyện này cũng không phải hấn làm, nhưng Tử Hề, muốn hấn nói ra khỏi miệng làm sao đây.

“Cậu ấy âm ức lắm sao?”

Lục Tử Tấn kêu lớn: “Đương nhiên âm ức rồi, Tử Hề là đàn ông, người cũng là đàn ông, sao người lại có thể làm thế?! Người làm vậy Tử Hề biết nghĩ thế nào!”

“Cho nên người liền đến giáo huấn ta!”

“Đương nhiên, Tử Hề cái hũ nút kia cứ chẳng nói chẳng rằng, kể cả người có là tướng quân của ta thì hôm nay ta cũng phải lấy lại công đạo cho Tử Hề.” Nói rồi Tử Tấn lại ra tay, muốn đánh nhau với hấn.

Nhưng anh ta nào phải đối thủ của tướng quân, Tổng Cáp một phen bắt được anh ta, kéo anh ta vào ngõ nhỏ bên cạnh. Trên đường có rất nhiều người qua lại, loại chuyện này nói ra không hay, Tử Tấn cũng biết, thế nên mới mặc hấn lời mình đi.

Sau khi hai người đi vào trong ngõ, Tử Tấn lại phát điên, “Rốt cuộc là người có ý gì với Tử Hề, sao lại làm vậy với nó!”

Tổng Cáp im lặng không nói.

Tử Tấn nghiêng răng nghiêng lợi, “Người nói chuyện mau!”

Tổng Cáp nhìn Lục Tử Tấn đang sốt ruột không thôi thì mỉm cười, đoạn nói: “Tử Hề có ca ca như người thì coi như không tệ đâu. Người muốn biết nguyên nhân, ta sẽ nói cho người biết.”

Nói gì thì nói Tử Tấn cũng đang đối mặt với tướng quân uy nghiêm đỉnh đỉnh nhà mình, mới nãy hắn vừa nói mà vừa thấp thỏm không thôi, một bên là tướng quân mình sùng bái, một bên là huynh đệ chí thân, nhưng hắn cũng không thể để Tử Hề chịu thiệt.

Lúc này tướng quân muốn lên tiếng, hắn nào dám động, chỉ biết đứng một bên nghe ngài ấy nói.

Tổng Cáp nói: “Người là thằng ngốc sao, hôn môi một người, ngoài thích ra thì còn có thể vì gì? Ta thích Tử Hề, muốn chung sống chung với cậu ấy, ta hôn cậu ấy là do ta tìm lòng không đau, là muốn cậu ấy để ý tới ta. Tuy rằng lỗ mãng, nhưng ta một chút cũng không hối hận, vui vẻ chịu đựng thôi.”

“Tướng quân người?” Lục Tử Tấn kinh ngạc. *Đúng là thích không?*

Tổng Cáp tự giễu: “Rất đáng cười đúng không, đường đường là một đại tướng quân như hoa mỹ quyến muốn gì có nấy, đợi nhiều năm như vậy lại đi thích một người đàn ông, đã thế người nọ lại còn chẳng thích lại.”

Hắn cười khổ: “Nhưng nào có biện pháp đâu, ta thích Tử Hề, không đổi được.”

Lục Tử Tấn lần đầu tiên nghe tướng quân mình sùng bái tâm sự, trong lòng đương nhiên cũng không cần nhiều lời, anh ta ngây ngốc hỏi: “Tử Hề không chấp nhận người?”

Tổng Cáp gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn bao hàm cả chờ mong: “Tuy rằng như vậy nhưng tháng năm còn dài, ta sẽ khiến cậu ấy chấp nhận ta.”

25. Chương 25: Đưa Tặng Sách Cổ

Thích, thích, chuyện liên quan đến chữ tình đều không dễ nói, đôi mắt Lục Tử Tấn lóe sáng không ngừng, có vẻ như đang cân nhắc xem bây giờ phải làm cái gì.

Tổng Cáp thấy anh ta bối rối thì cười buông tay: “Người cũng đừng nghĩ nhiều quá, chuyện này là do ta không đúng, ta không nên bắt buộc cậu ấy mới phải. Nếu người chưa hết giận, thì đánh đi, ta không động đây gì đâu.”

Tướng quân....

Tướng quân như thế.....

Lục Tử Tấn thở dài một hơi, bóp trán nghĩ, tướng quân như vậy thì anh ta biết ra tay thế nào cho được.

Anh ta cắn môi quỳ phịch xuống đất, hành quân lễ nói: “Tướng quân, mới này thuộc hạ không biết tôn ti, xin ngài thứ lỗi! Thuộc hạ nguyện ý nhận trừng phạt!”

Tổng Cáp không ngờ Lục Tử Tấn lại công tư phân minh như thế, cảm thấy cảm thán nên đi qua đỡ anh ta dậy, Tử Tấn không có ý chối từ đứng lên, lại vội vàng nói: “Tuy rằng như thế, nhưng tướng quân không được bắt nạt đệ đệ ta, ngài phải cam đoan với ta, về sau nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với nó, không bao giờ để nó chịu ức.”

Tổng Cáp kinh ngạc nhìn về phía anh ta: “Người không phản đối à?”

Lục Tử Tấn thản nhiên nói: “Sao lại phản đối, nếu Tử Hề không thích người thì đã đành nhưng nay ta xem phản ứng của Tử Hề thì quả thật có hảo cảm đối với tướng quân, ta đương nhiên không thể hủy đi mối nhân duyên này rồi. Tướng quân nếu đã hữu tình thì hãy hứa cho nó một danh phận, khiến nó chấp nhận người. Bằng không, ta liều chết che chở Tử Hề!”

Tử Hề có hảo cảm với mình? Tổng Cáp chú ý tới những lời này thì vui sướng không thôi.

“Đa tạ.”

Tử Tấn ngại ngần quay đầu, anh ta sẽ không chịu thừa nhận mới này mình đã cảm thấy tướng quân và Tử Hề rất xứng đôi đâu.

Bên này hai người vẫn đang nói chuyện thì Lục Bạch vội vàng chạy tới, y nhớ tới bộ dạng vừa rồi của Tử Tấn, hung dữ lắm, sợ anh ta làm ra chuyện gì thế nên y mới vội vã đuổi theo.

Loanh quanh ngoài cửa, y không biết lấy danh phận gì để vào, quay đầu lại thấy hai người kia vừa đi ra khỏi hẻm nhỏ vừa nói chuyện gì đó. Y vội chạy tới, vọt đến trước mặt hai người họ.

Quay lưng lại với Tổng Cáp, y thở dốc đối diện với Tử Tấn nói rằng: “Tử Tấn, người đừng xúc động, ta thật sự không sao đâu.”

Tử Tấn lướt qua Lục Bạch thoáng nhường mảy với Tổng Cáp.

Tổng Cáp cúi đầu đặt ánh mắt lên người Lục Bạch, không muốn dời.

Lục Tử Tấn nhìn Lục Bạch hầy còn đang nôn nóng, hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Lục Bạch nhú nhú mày, kéo tay Tử Tấn muốn rời đi, y nói: “Tử Tấn, ngươi theo ta về đi, đừng nghe hần nói, ngươi đừng quậy nữa.”

“Đi thôi.” Y giật giật Tử Tấn.

Nhưng Tử Tấn lại chẳng nhúc nhích, nhượng mày nhìn Tổng Cáp. Tổng Cáp mím môi cười, duỗi tay nắm lấy cánh tay Lục Bạch, Lục Bạch thế là bị đổ về phía sau, về mặt hoảng hốt rơi vào trong lòng Tổng Cáp.

Tổng Cáp thấp giọng nói: “Đừng nghe ai cơ?”

Lục Bạch nhắm mắt, sau đó mở ra thoáng hiện lên vẻ suy yếu vô lực, y thản nhiên nói: “Tướng quân, anh buông ra.”

“Sao có thể buông ra được, Tử Hề, trước theo ta đã.”

Nói rồi hần liền lôi Lục Bạch đi, Lục Bạch tránh không thoát, bị hần giữ chặt bên người không sao giãy dụa được. Lục Tử Tấn xoay người vội vàng hô: “Tử Hề, tướng quân, ngài!”

Tổng Cáp đi ở phía trước nhếch môi cười nhẹ: “Lục Tử Tấn, tự đến quân doanh lĩnh phạt.”

Tử Tấn thở dài, đối diện với Lục Bạch vừa quay đầu lại, anh ta nhỏ miệng cười, nhún nhún vai, rất chi là khó hiểu.

Linh phạt, ai ~

Lục Bạch nhìn không hiểu biểu tình của Tử Tấn, đợi đến khi y phản ứng lại đã bị Tổng Cáp đặt lên ngựa, hần cũng leo lên, ngồi ở phía sau y.

Hai tay hần vòng qua y nắm lấy dây cương, hô “*Giá*” một tiếng, tuấn mã nhanh chóng phi đi.

Ngựa chạy rất nhanh, chỉ một lát đã ra khỏi thành đến ngoại ô, ngoại ô rất ít nhà cửa cho nên gió rất lớn, gió mạnh đánh vào mặt y phát đau.

Lục Bạch thấy lạnh thì rút cơ thể lại. Tổng Cáp để ý thấy động tác rất nhỏ ấy thì ôm y chặt hơn nữa, để cho cả người y lui cả vào trước ngực mình.

“Nhanh đến thôi.” Tống Cáp nói.

Lục Bạch nghe thấy, không trả lời, dựa vào lồng ngực kiên cường phía sau, cảm giác rất ấm áp.

Tuần mã phi nhanh, phía sau dẫn lên khói bụi, trước người là gió lạnh nhưng ở giữa lại ấm áp vô cùng, như thể thái dương chiếu rọi, khiến người ta không muốn rời đi.

Tống Cáp dẫn y đến quân doanh.

Sau khi xuống ngựa, Tống Cáp bỏ áo choàng hồ cừu trên người xuống mặc cho Lục Bạch, đứng trước mặt y sửa sang lại trang phục, sau đó lại sửa lại mái tóc dài phía sau của mình.

“Bên này rất lạnh, đừng để bị cảm.”

Lục Bạch vẫn bất động, y không rõ vì sao Tống Cáp còn muốn dẫn y đến đây, lần trước không phải chính anh ta đã nói sau này sẽ không quấn lấy y nữa sao.

Lúc này quân doanh còn đang thao luyện, vốn tưởng Tống Cáp sẽ dẫn y tới nhìn quân đội thao luyện, nào ngờ lại bị dẫn vào một gian phòng.

Sau khi Tống Cáp đi vào phòng thì đi thẳng đến một ngăn tủ khóa kín.

Lục Bạch đứng trước cửa, nhìn Tống Cáp bận rộn, hỏi: “Rốt cuộc thì người mang ta tới đây làm gì?”

“Người chờ ta chút.” Tống Cáp đứng quay lưng đáp lại y.

Lục Bạch đành chờ.

Một lát sau, Tống Cáp cười hì hì ôm một cái rương quay người lại, thấy Lục Bạch hãy còn đứng ngoài cửa thì vội vàng dẫn y lại: “Người tới xem này, có thích hay không?”

Lục Bạch do dự một lát thì đến gần, thấy Tống Cáp ra vẻ như đây là một vật quý giá lắm thì ngần ra.

Tống Cáp mở rương ra, bên trong đầy sách cổ, một tầng lại một tầng, sắp xếp chỉnh tề.

Trên cùng là quyển “*Kinh Lăng Nghiêm*”, nom bìa đã biết nó rất cổ xưa, vừa ố vàng lại có dấu vết bị xé rách. Y nhẹ tay lấy ra, nhìn chữ trên trang đầu tiên, bên tai vang lên tiếng Tống Cáp.

“Ta biết người trước đây từng sống trong chùa, nhất định có nghiên cứu kinh Phật, đây đều là bản đơn, người có thích không?”

Lục Bạch không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm rương sách.

Tổng Cáp lục lợi trong rương một chút, bậm rộ nói: “Không chỉ có mỗi thể đâu, còn có ”*Kinh Vô Lượng Thọ*“, ”*Kinh Trường A Hàm*“, ách, Địa Tàng Bồ Tát, Tàng, Địa Tàng Bồ Tát Bản...”

Tổng Cáp chắc lưỡi, hơi quên mất tên kinh Phật, vội vàng lục lợi trong rương, “Gọi là cái gì nhỉ.”

Lục Bạch thấy hắn như thế thì cười khúc khích nói: “Là ”*Địa Tàng Bồ Tát Bản Nguyên Kinh*“ à?”

“Bản Nguyên Kinh?” Tổng Cáp nhỏ giọng lặp lại, bỗng nhiên nhếch miệng cười, ngừng tìm kiếm, gật gật đầu nói: “Đúng rồi, chính là nó.”

Hắn sửa sang lại rương rồi đẩy về phía Lục Bạch, “Bên trong có nhiều thể loại nữa, đều là bản đơn, góp nhặt từ nhiều nơi lắm, tặng cho người.”

Lục Bạch không nhìn nổi nụ cười của hắn, quay mặt qua một bên nói: “Ta không thể nhận.”

Tổng Cáp có chút thất vọng, nhưng hắn nghĩ nghĩ rồi lại nở nụ cười tươi sáng. Hắn dùng một tay ôm lấy rương vào trong ngực, lướt qua Lục Bạch đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta biết người sẽ thích mà, ta mang về giúp người.”

Lục Bạch nhìn hắn giả ngu thì ngạc nhiên: “Tướng quân, người nói bậy bạ cái gì đó?!”

Tổng Cáp mặc kệ lời y nói, một tay ôm thùng, một tay kéo Lục Bạch ra ngoài, “Người giữ nó mà xem, vốn định đưa người từ ba ngày trước rồi, ai ngờ xảy ra nhiều chuyện quá suýt nữa thì quên mất.”

“Ta thật sự không cần.” Lục Bạch đẩy Tổng Cáp ra, đứng ở trước mặt hắn cau mày, “Tổng tướng quân, rốt cuộc thì người có ý gì?”

26. Chương 26: Mê Mang Suy Nghĩ

Hai người đứng trong phòng, một người cười khở, một người nhú mày.

Tổng Cáp ôm thùng lẳng lặng chờ y nói chuyện, Lục Bạch khề cấn môi ghét hận hành vi đó của Tổng Cáp, anh ta có ý gì chứ, vì sao cứ muốn xuyên tạc lời y nói, rõ ràng đã nói sẽ không dây dưa nữa, thế thì phải

buông tay ra, hai người hai lối mới đúng!

Cần gì phải tặng y cái này cái nọ, chộc y bất an trong lòng?

Tổng Cáp nhếch môi người với y, trong đôi mắt đen kịt có thêm vài tia tà mị, hần nói: “Ta chỉ là muốn đối tốt với người thôi.”

Lục Bạch cứng đờ.

Tổng Cáp tiếp tục nói: “Ngày ấy hôn người là do ta kim lòng không đậu. Lại không suy xét đến cảm thụ của người nữa, ta rất xin lỗi. Người có thể từ chối thích ta nhưng xin người đừng từ chối tâm ý của ta. Từ Hề, nhận lấy đi.”

Lục Bạch cơ hồ muốn chạy trốn chết.

Đối tốt với y, hần muốn đối tốt với y....

Chưa từng có một ai từng nói, muốn đối tốt với y.

Trước đây Nguyễn Trú toàn tâm toàn ý muốn y chấp nhận anh ta, miệng niệm nói muốn cái là làm liền tay, cứ nói với y rằng anh ta thích y đến nhường nào, thương y đến nhường nào, cho nên y nhất định phải chấp nhận anh ta. Không hề suy xét đến cảm thụ của y, chỉ chăm chăm áp đặt tình cảm của mình lên người y.

Nguyễn Trú từng cho rằng như vậy mới là yêu.

Y thiếu chút nữa đã tin tưởng.

Cho đến khi Nguyễn Trú gặp Thương Hoàn, cho đến khi y lên chùa, đến kinh thành, có một người nói với y rằng, *ta chỉ muốn đối tốt với người thôi.*

Rốt cuộc thì thích là gì, yêu là gì đây?

Cuối cùng y vẫn để hần ôm cái rương kia về phủ, là Tổng Cáp đưa y trở về. Đến cửa, Tổng Cáp đặt rương vào trong tay y, Lục Bạch ngây ngốc ôm lấy, nhìn hần rời đi rồi mới chậm chạp đi vào phủ.

Đặt rương lên bàn đá trong viện, y dùng hai tay chống cằm ghé vào trên bàn, nhìn chăm chăm rương sách trước mặt, đôi mắt không chớp cũng không thấy đau.

Thật ra trong lòng y đã suy đoán được tâm tư của Tống Cáp, thi thoảng vẫn sờ môi sau đó lại hoảng hốt một trận.

Lúc Tử Tấn tìm đến, y sắp ngủ đến nơi.

“Đây là tướng quân đưa cho người à?”

Lục Bạch gật gật đầu, hoảng hốt giật mình, ngửa đầu nghi hoặc nhìn Lục Tử Tấn, hỏi: “Người nói xem tướng quân là người thế nào? Không, ý ta là, hắn sẽ thật lòng thích một người sao?”

Lục Tử Tấn nghe vậy thì lắc đầu thở dài, xem chừng anh ta thấy bất đắc dĩ.

”Tử Hề, chuyện đã tới nước này, người còn suy đoán hắn có thật lòng hay không sao?”

Lục Bạch kinh ngạc: “Ta...”

“Ta còn tưởng người sẽ không rơi vào, lại chẳng nghĩ rằng, người đã động tâm rồi.” Tử Tấn nói.

“Không, ta không có!”

“Tử hề, chuyện tới nay, người còn đang suy nghĩ hắn chân tâm sao?”

Tử tấn: “Còn nói không có, nếu người mà không thích hắn thì cứ nói thẳng đi. Vì sao còn muốn hỏi tới hỏi lui ngờ vực vô căn cứ chân tâm của hắn? Tướng quân có thật lòng không ta không biết, người thế nào ta lại càng không biết. Điều quan trọng nhất hiện tại là tại sao người lại do dự lâu đến thế, thích thì thích, không thích thì thôi, nào có khó như vậy, người phí tâm cố sức nghi ngờ hắn vô căn cứ mà lại quên mất cái tâm của mình.”

“Bây giờ người còn dám nói người không có sao?”

“Ta không biết.” Lục Bạch ủ rũ.

Tử Tấn không còn lời nào để nói với đệ đệ ngọc nhà mình, hắn sờ sờ đầu y, an ủi rằng: “Nếu đã không biết thì đừng phí tâm suy nghĩ nữa. Đợi thời cơ đến là người sẽ hiểu rõ thôi.”

“Thời cơ, lúc nào cơ?”

Tử Tấn cười, chớp chớp mắt với y, thần bí nói rằng: “Chính là, lúc nào mà người vừa thấy tướng quân, đã muốn hung hăng ăn hắn vào...”

Ăn, ăn vào?

Lục Bạch ngạc nhiên, phản ứng lại rồi mặt mũi đỏ ửng lên, nổi giận nói: “Ăn vào cái gì!” Y nào có nghĩ muốn ăn Tổng đại tướng quân.

“Được rồi, Tử Hề đừng nghĩ nhiều nữa.” Anh ta chỉ chỉ rương sách nói, “Nhiệm vụ của người hiện tại là nghĩ xem làm sao có thể xem hết cả đống sách này, ông trời của tôi ơi, tướng quân đúng thật là cường hãn, đưa nhiều sách như vậy thì đến bao giờ mới đọc xong!”

Lục Bạch thấy hần lại bắt đầu không đứng đắn, vươn tay lấy sách ra, “Sách thì đương nhiên phải từ từ mà xem rồi, đừng nói bậy.”

Lục Tử Tấn nhắc tay đầu hàng, “Ai bảo ta là vũ phu đâu, nào so đọc sách với mấy tên thư sinh nho nhã bọn người được !”

Lục Bạch vừa thẹn vừa giận, ôm rương sách chạy vào phòng.

“Tướng quân, xem ra ngài còn phải đợi lâu a....”

Tướng quân hơi hơi thở dài. Ngồi phịch xuống ghế rồi lại đập bàn đứng lên, sờ sờ phía sau, cắn răng cười khổ. Hôm nay hần thật sự bị đánh thảm, mông nở hoa cả rồi. Hần thề, về sau sẽ không dám trêu chọc cái vị tướng quân “*mặt người dạ thú*” kia nữa, đúng là thù dai.

Lại thở dài, sau đó mới chậm rì rì đi ra ngoài, vẫn phải đi bôi chút thuốc đã.

Lục Bạch mở rương sách ra, lấy sách cổ bên trong ra, dọn chúng lên giá sách, nhìn từng quyển sách cổ căn bản không thể tìm được trên thị trường, đầu ngón tay y chạm vào gáy sách, chợt hoảng hốt nhớ tới những lời Tổng Cáp đã nói trước đó.

Là góp nhặt từ nhiều nơi về sao?

Còn có cả kinh Phật, không nghĩ tới người nọ thế nhưng lại biết chuyện mình từng tu hành trên chùa, còn tặng mình cả kinh thư nữa, nhớ đến dáng vẻ khó xử của Tổng Cáp khi quên mất tên kinh, Lục Bạch nh่อ miệng cười cảm thấy người nọ cũng khá là đáng yêu.

Ngón tay mảnh dài lướt qua từng quyển sách, y buông hai mắt xuống, không biết đang suy xét cái gì.

Đã có sách mới để đọc lại thêm thời tiết càng ngày càng lạnh, thế nên y cả ngày đều trốn trong phòng đọc sách. Không phải, là sáng sớm tỉnh dậy mặc áo khoác thật dày rồi trèo lên giường đọc sách.

Y đọc rất chậm, nói gì thì nói y vẫn là vừa đọc vừa nghiên cứu mà, gặp được chỗ khó khăn xa lạ thì sẽ đứng dậy tìm kiếm tài liệu liên quan trong phòng, có đôi khi tìm non nửa ngày vẫn chẳng thấy mệt.

Nhưng trong lòng không mệt chứ thân thể lại thấy ăn không tiêu.

Bình thường đã không rèn luyện nay lại cả ngày ru rú trong phòng đọc sách, y càng ngày càng gầy, da dẻ càng ngày càng tái nhợt.

Lục Tử Tấn cũng thường mắng y, nói y phải ra ngoài một chút, phải hô hấp không khí trong lành, nhưng y dù đáp lời chứ người cứ bất động. Cứ có cảm giác càng ngày càng lười, suy nghĩ sâu xa cái là mệt, chẳng biết vì đâu.

Thật sự không rõ mình thay đổi, Lục Bạch chỉ rời giường, ăn cơm, đọc sách, đọc sách, đọc sách, cứ đọc cho đến khi mệt thì nghỉ ngơi, đây là sinh hoạt một ngày của y, giống như mặc kệ có chuyện gì xảy ra cũng không làm y nổi tinh thần lên được.

Lục Tử Tấn lo lắng, Lục Bạch cũng rất là bất đắc dĩ.

Nhưng y không có biện pháp, y thậm chí còn có cảm giác không biết có phải mình bị bệnh rồi không.

Hôm nay, bên ngoài bắt đầu có tuyết rơi.

Y vẫn biết kinh thành gần phương Bắc, trời lạnh nhiều tuyết, tuyết rơi so với Linh Châu đúng là đẹp dễ không sao tả xiết. Chỉ là, ban đầu thấy tuyết rơi thì cũng thích thật đấy nhưng giờ y không có tâm tư đi ngắm cảnh, y ngồi trên giường, ôm lò, cầm trên tay một quyển kinh thư, lẳng lặng đọc.

Bên ngoài gió lớn tuyết lớn, y khóa cửa chặt chẽ, giữ ấm cả căn phòng, sau đó liền làm ổ trong đó, không hỏi thế sự.

Lục Tử Tấn đứng ngoài cửa, thở dài thật sâu, gọi một tiểu tư tới nói: “Đến phủ Tướng quân, nói cho Tổng tướng quân biết ta mời ngài ấy đến đây một chuyến.”

Tiểu tư vội vàng chạy tới.

Lưu lại một Lục Tử Tấn đứng lắc lắc đầu, nhìn tuyết hoa đầy trời, bỗng nhiên cảm giác Tử Hề cần một người hảo hảo yêu thương nó, người kia không thể là thân nhân bằng hữu mà chỉ có thể là ái nhân, chỉ có như vậy mới an ủi được cõi lòng cô quạnh của nó.

27. Chương 27: Khiến Người Nổi Điên

Tổng Cáp mặc áo choàng màu đen vội vã chạy tới, bước qua tiểu viện trắng tuyết, đang muốn đẩy cửa xông vào thì lại bị Lục Tử Tấn chặn ngoài cửa.

Tổng Cáp vừa thấy Lục Tử Tấn đã gặng hỏi: “Tử Hề làm sao?”

Tử Tấn lắc đầu, kéo hắn qua một bên, nhìn cửa phòng Lục Bạch rồi nói: “Mấy ngày nay Tử Hề rất kì lạ, lúc nào cũng ru rú trong phòng đọc sách, ỉu xiu cả ngày, giờ càng ngày càng nhợt nhạt.”

“Câu ấy có xảy ra chuyện gì không?!”

“Không có, người cũng biết nó chính là cái hũ nút mà, chẳng nói gì đâu. Ta lo lắng nó cứ thế thì sẽ sinh bệnh mất.” Tử Tấn lo lắng nói.

Tổng Cáp nghe vậy thì hoảng: “Ta đi xem xem.” Nói rồi liền vội vàng chạy vào, Tử Tấn thấy hắn thế thì trong lòng cũng thả lỏng, xoay người rời đi.

Tổng Cáp đang chuẩn bị đẩy cửa thì tay khựng lại, do dự một hồi mới gõ cửa, bên trong vang lên tiếng nói thỉn thợt như vãn của Lục Bạch.

“Vào đi.”

Tổng Cáp đẩy cửa đi vào, đập vào mắt chính là Lục Bạch đang nửa ngồi tựa vào ván giường.

Lục Bạch còn tưởng là Tử Tấn ai ngờ lại là Tổng Cáp, y kinh ngạc hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Tổng Cáp nhìn Lục Bạch mặt mũi tái nhợt rúc trong chăn đọc sách, cái khuôn mặt nhỏ nhắn suy yếu làm người ta thương tiếc vô cùng, trong lòng hắn chợt hoảng, vội vàng đến gần, ngồi xuống giường giơ tay thử nhiệt trên trán y.

Lục Bạch chẳng hiểu gì ráo.

Tổng Cáp sờ đi sờ lại, thấy không phát sốt mới yên lòng, hắn hỏi: “Tại sao lại trở nên suy yếu như thế? Tử Hề, rốt cuộc là người có thể tự chăm sóc mình được không đó?”

Lục Bạch vẫn ngây ngốc nhìn Tổng Cáp từ khi hắn tiến vào, nhìn hắn nôn nóng, nhìn hắn ngồi cạnh mình, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện khí tức của Tổng Cáp, chỉ mấy ngày không gặp mà y cảm thấy xa lạ lắm.

Còn chưa kịp phản ứng, Tống Cáp lại bắt đầu nói chuyện: “Người nhìn người xem, mặt mũi tái nhợt, người có nghỉ ngơi không đấy!” Đột nhiên, hắn nhìn Lục Bạch hãy còn cầm sách trên tay, lửa giận bốc lên, giơ tay giật quyển sách đi.

“Người làm gì đấy?!” Lục Bạch cả kinh.

Tống Cáp hung hăng: “Ngày nào người cũng đọc mấy cái này mà không chịu nghỉ ngơi, không ra phơi gió. Sớm biết người như vậy ta đã không đưa rương sách kia cho người, người nhất định phải làm ta lo lắng sao!”

Lục Bạch chẳng hiểu tại sao hắn lại tức giận như vậy, y nhắm mắt lại vô lực nói: “Thế người cầm đi, ta không cần....”

“Người!”

Lục Bạch: “.....”

Tống Cáp nhìn Lục Bạch như vậy thì nào phát hỏa được nữa, hắn hơi hơi thở dài, cúi xuống mềm nhẹ ôm lấy Lục Bạch, hòa nhã nói: “Người đừng như vậy. Người có biết không, lúc Tử Tấn gọi ta đến ta lo lắng đến nhường nào, sợ người giận ta, sau đó không đối xử tốt với thân mình.”

Lúc này Lục Bạch không đẩy hắn ra, nhắm hai mắt lại hỏi: “Giận người cái gì?”

Tống Cáp ôm chặt chút: “Giận ta hôn người, giận ta không tôn trọng người.”

Về mặt hắn hốt hoảng, nhớ lại một lần mê muội một lần, hắn chậm rãi cúi đầu xuống, mỗ một cái lên đôi môi trắng nhợt của Lục Bạch rồi buông ra ngay lập tức, trên đầu nói: “Như thế này này.”

“Người.....!” Lục Bạch thấy gương, giơ tay đẩy hắn ra, “Người lại phát điên cái gì?”

“Ta không có điên.” Ngón tay hắn sờ sờ môi Lục Bạch, nhẹ nhàng ma sát, cười nói, “Chăm sóc cơ thể thật tốt, bằng không ta sẽ hôn người, ngày nào cũng hôn cho người phát điên luôn.”

Tống Cáp càng ngày càng nói tình thoại, Lục Bạch chẳng biết trả lời thế nào nên đành phải cúi đầu xuống, mặt mũi đỏ bừng.

Thế nhưng y vừa cúi đầu đã bị Tống Cáp nâng lên nói, “Nói cho ta nghe, người làm sao vậy?”

Lục Bạch cắn môi dưới, “Ta có làm sao đâu.”

“Còn nói không sao, nếu đã không sao thì vì sao lại nằm trên giường cả ngày, không có sức lực không có tâm tư, làm gì cũng miễn cưỡng. Tử Tấn nói người đã lâu rồi không ra ngoài, sắp mọc nấm đến nơi rồi. Có phải là có chuyện trong lòng hay không, nói cho ta nghe, ta giải đáp giúp người.”

Lục Bạch nghe hần nói thì càng cảm thấy ngượng ngùng, mặt đại tướng quân rất dày, nói gì cũng đều nói thẳng.

Y xoay đầu nói: “Người cũng chẳng là gì của ta, có gì ta phải nói cho người biết.”

Lại nói, y có bị gì đâu, chỉ là trong lòng buồn phiền lại có một cỗ khí liều mạng không biết từ đâu mà có, không có tinh thần, đúng dịp mùa đông tới nên sinh lười biếng thôi, có gì đâu?

Tổng Cáp nghe Lục Bạch nói vậy thì lòng khó chịu lắm, y quả nhiên không đặt hần vào trong lòng. Nhưng hần lập tức hồi phục lại tinh thần, Tử Tấn và Tề Viễn đều đã nói, con đường truy thê cần lâu dài, vạn vạn không thể cô cầu tốc độ.

Trong lòng hần phiền muộn nhưng vẫn cứ nhếch môi cười: “Người không muốn ta cũng không ép người, thế thì, ta mang người ra ngoài một chút.”

Trong lòng Lục Bạch nhói lên, không biết tại sao y thấy Tổng Cáp cười như vậy chướng mắt vạn phần, anh ấy quả thật không để ý sao, cho nên mới cười như thế....

“Không muốn đi.” Y quay đầu nói.

Tổng Cáp thấy y rẻ vẻ như trẻ con cáu kỉnh, trong lòng vừa động, nói: “Ta đã quyết định rồi, mau đứng lên đi theo ta.”

Lục Bạch khê cần môi, dứt khoát lui vào trong chăn, che đầu nói: “Nói rồi ta không đi đâu.”

Tổng Cáp cười nói, kéo chăn ra: “Nhất định phải đi, nhanh lên, không thì ta sẽ giận đó! Tử Hề, đừng như vậy, cẩn thận đau đầu.”

Lục Bạch uốn éo trong chăn, hừ: “Người giận đi.”

“Ta thấy người không biết sự lợi hại của ta rồi, đứng lên.” Tổng Cáp dùng lực kéo chăn ra, lộ ra cái đầu của Lục Bạch.

Lục Bạch quay đầu lại trừng hần, Tổng Cáp chớp chớp mắt trừng lại, cúi người vớt Lục Bạch lên, ôm ngang y vào lòng ngực.

Lục Bạch giãy dụa nổi giận nói: “Này! Người làm gì đó, mau buông ra! Để người khác nhìn thấy sẽ chê cười, người buông ta ra!”

Tổng Cáp còn lâu mới chịu buông, ôm y xuống giường, “Ai dám cười?”

“Tổng Cáp, người buông ra!”

Lục Bạch càng không ngừng lộn xộn, chọc Tổng Cáp ngứa ngứa, hấn nhướn mi, cúi người hôn môi y một cái, đoạn dưới cái nhìn ngây người của Lục Bạch, hấn nhếch môi cười: “Người mà động ta sẽ hôn người.”

“Người! khôn khiếp!” Lục Bạch muốn xuống, Tổng Cáp lại không cho, hai người đành phải dùng tư thế này đầu đá một hồi, Tổng Cáp không thất hứa, Lục Bạch cứ động là hấn cúi đầu xuống hôn, chọc y xấu hổ không thôi.”

Lục Bạch thật sự không có sức, ngồi phịch trên người Tổng Cáp, Tổng Cáp cười nói: “Như vậy mới ngoan, hảo hảo ngủ một giấc đi, ta mang người ra ngoài chơi.”

Lục Bạch là trạch nam điển hình, nào có thích đi chơi, nhưng nay đã bị Tổng Cáp ôm cứng, y cũng chẳng có khí lực nên đành phải tùy ý gật gật đầu, nhắm mắt lại.

Hừ, mắt không thấy tâm yên bình.

Tổng Cáp thấy y bắt đầu nghe lời thì cười, xem ra, Tử Hề chính là một con lừa quật cường, nếu không phải cơ thể yếu quá thì sợ rằng mấy con bò cũng không giữ nổi.

Bé y đi ra ngoài, lúc này trong phủ có bao người nên tư thế ái muội của hai người không bị ai nhìn thấy, đến cửa sau có một cỗ xe ngựa dừng ở đó, Tổng Cáp ôm y đi vào, sau đó lái xe rời đi.

Cúi đầu nhìn nam tử trong lòng, khuôn mặt tái nhợt nho nhã, dầu không phải tuyệt đại nhưng lại có thể khiến hấn vừa nhìn đã động tâm.

28. Chương 28: Tướng Quân Leo Núi

Đi xuyên qua những ngã tư phồn hoa trong kinh thành, rồi đi về phía bắc hoàng cung, ở đó có một ngọn núi do dân gian góp vốn sửa sang lại, dùng để phục vụ việc leo núi cường kiện cơ thể, bất quá đệ tử nhà giàu trong kinh được nuôi chiều từ bé đều không hề bén mảng đến đây, trái lại không thiếu dân chúng tiến đến du ngoạn mỗi ngày.

Tổng Cáp thường xuyên tới đây leo núi nên rất có kinh nghiệm.

Ngồi bên trong kiệu, cúi đầu nhìn Lục Bạch ra vẻ buồn ngủ mê mang, nhéo nhéo mắt y gọi, “Tử Hề, dậy đi, Tử Hề?”

Lục Bạch chậm rãi mở to đôi mắt ra, dụi dụi mắt một lát rồi liếc mắt nhìn Tống Cáp phía trên, y chặc lưỡi, hỏi: “Đến đâu rồi....?”

Có lẽ là do vừa tỉnh ngủ nên giọng y mềm mềm mại mại, thậm chí còn kéo dài âm cuối, tạo ra một cảm giác rất dỗi dụi êm. Tống Cáp nghe mà ngây cả người.

Đoạn hần nâng y dậy, dịu dàng nói: “Mau đứng lên, ta dẫn ngươi ra ngoài chơi.”

Lục Bạch đứng lên, thân mình vô lực tựa vào người Tống Cáp, đúng là làm nũng trong vô thức: “Chơi cái gì mà chơi, không muốn chơi, ta muốn ngủ....”

Tống Cáp rất là hưởng thụ y dựa vào làm nũng mình như thế, mặt đầy sủng nịnh quay đầu, thấy mắt Lục Bạch thậm chí còn đang nửa khép nửa mở thì bất đắc dĩ cười cười.

Ôm Lục Bạch xuống xe như trước, Lục Bạch bị gió lạnh lừa vào thì lạnh đến mức rụt cả vào trong ngực Tống Cáp. Chợt, y giật mình tỉnh lại, cảm thấy cả kinh, vội vàng đứng lên từ trong lòng hần, khụ khụ, như thể trấn định nhìn chung quanh.

“Tướng quân, tới đây làm gì?” Lục Bạch nhìn triền núi trước mắt.

Tống Cáp đáp: “Leo núi.”

“Leo, leo núi?” Lục Bạch ngẩn cả ra, vội vàng vẫy vẫy tay nói, “Không cần, ta muốn trở về.”

Tống Cáp giữ chặt Lục Bạch đang muốn lâm trận bỏ chạy, kéo y đến trước người, nghi vấn hỏi, “Chẳng phải trước đây ngươi cũng thường dạo chơi khắp nơi sao, nói vậy nhất định đã được lĩnh hội rất nhiều phong cảnh thanh sơn, sao giờ lại không muốn.”

Lục Bạch trừng hần: “Đó là trước kia, giờ ta không muốn.”

“Không được, cơ thể ngươi rất yếu, phải ra ngoài vận động thường xuyên. Nghe lời đi, ta mang ngươi lên.” Nói rồi, Tống Cáp bèn cầm lấy tay Lục Bạch.

Chung quanh có rất nhiều dân chúng đến leo núi, nhìn thấy hai người dây dưa thì đều nhin không được ghé mắt sang nhìn thêm lần nữa, vài người có nhãn lực còn nhận ra một vị trong đó chính là đại tướng quân uy chấn bát phương nên đều muốn tiến đến vấn an, hoặc biết đặt sự ngưỡng mộ trong lòng.

Tổng Cáp ai cũng đáp lại, cuối cùng thấy chung quanh không có ai mới ấn bả vai Lục Bạch xuống, muốn dẫn y đi.

Ngọn núi này có rất nhiều bậc thang để mọi người lên núi cho tiện, mỗi dịp mùa đông có tuyết rơi sẽ có người tự nguyện đến quét tuyết. Cho nên hiện tại chỉ nhìn thấy phần ở giữa là sạch sẽ chứ chung quanh đều là tuyết trắng đầy đất.

“Tướng quân, ta mệt quá, thật sự không muốn đi.” Lục Bạch kéo hắn lại nói.

“Mệt à?” Tổng Cáp nhíu nhíu mi, “Còn chưa lên núi mà sao đã mệt rồi? Người có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Lục Bạch nhíu mày, đột nhiên nhỏ giọng “A” một tiếng, nói: “Đúng vậy, ta không thoải mái. Đưa ta trở về đi.”

Tổng Cáp nhướng mày nói, “Không thoải mái?”

“Ừ, người ta khó chịu lắm. Rất muốn ngủ.”

Tổng Cáp không nói gì, nhìn Lục Bạch ra vẻ không tin, lại nhìn y hơi hơi nhắm mắt lại như kiểu sắp mệt chết đến nơi thật sự rất khôi hài, Tổng Cáp bị y chọc cười, nâng cằm y lên, “Mệt lắm à?”

Lục Bạch gật gật đầu.

“Thế thì ta ôm người đi lên.” Nói rồi hắn hơi cúi người xuống làm động tác muốn ôm, Lục Bạch hoảng sợ, vội vàng né tránh, “Người làm gì đấy?!”

“Không phải người mệt sao, ta ôm người đi lên, người chỉ cần ngủ thôi.”

Lục Bạch cúi đầu: “Không, không cần.”

Tổng Cáp nói: “Tóm lại hôm nay người nhất định phải vận động ở bên ngoài, không được về phòng tự kỷ nữa.”

“Người dựa vào cái gì mà quản ta!” Lục Bạch trừng mắt nhìn hắn.

Tổng Cáp ôm lấy eo y, nhướng mày vui vẻ nói: “Dựa vào...khí lực của ta lớn hơn.” Dứt lời liền ôm ngang Lục Bạch lên bắt đầu leo núi.

Lục Bạch thật sự không muốn leo núi nhưng nhìn động tác của Tống Cáp lại dần dần sinh ra ý cười, sự phiền muộn không hiểu do đâu vì đâu trong lòng mấy ngày nay cũng dần dần tiêu thất, y không biết vì sao, nhưng giờ y thấy cả người thư sướng, mi nhân doanh doanh.

Thế nhưng, tâm tình thì tốt cơ mà cơ thể của y thì quả thật không tốt, vẫn không thể leo a.

Nhìn Tống Cáp đứng ở phía trước, y đột nhiên nhớ lại lúc leo núi đến âm trang, là y đi trước Tống Cáp, quật cường không chịu quay đầu, nào ngờ, Tống Cáp lúc trước ở phía sau y nay đã đứng ở trước mặt.

Quả nhiên, lòng người sâu không sao lường được.

Nay y vẫn không biết cảm tình của mình dành cho Tống Cáp là gì, không giống vô tình cũng không giống hữu tình, thế nhưng vẫn có ái muội.

Y ngừng đi tới đi lui, Tống Cáp phía trước như thể có mắt ở gáy, y vừa dừng lại là hắn cũng dừng lại.

Tống Cáp quay đầu vươn một bàn tay ra, cười nói: “Nhanh đến đây.”

Lục Bạch nhìn nụ cười tùy ý an nhiên của hắn thì hơi hơi sửng sốt, giữa mi nhân thanh tú thoáng hiện thêm một tia mê hoặc, y do dự vươn tay, đặt bàn tay mảnh khảnh trắng nõn lên tay Tống Cáp.

Tống Cáp nắm thật chặt, sự thô ráp mềm mại bao lấy. Thoáng một cái, Lục Bạch đã đặt chân lên thượng giai.

Lục Bạch đi rất chậm, Tống Cáp cũng đi chậm theo, hai người chậm rãi trèo lên đỉnh, mãi đến chiều mới xong.

Lục Bạch hận không thể nằm dài xuống mặt đất giãn gân cốt, suy rồi y cũng làm. Trên đỉnh núi chỉ có hai người bọn họ, Lục Bạch cũng coi như Tống Cáp không tồn tại, vịn eo một cái, tư thế ngồi lập tức biến thành nằm gửa ra đất.

Giơ tay lên, y nhìn trời cao, trên đó thì thoảng có rơi xuống vài bông hoa tuyết trắng, nhẹ nhàng chạm vào mặt y, sau đó hóa thành nước, rất thoải mái.

Mắt không chớp, y bỗng nghiêng đầu nhìn về phía Tống Cáp hỏi: “Tuyết sẽ không rơi nhiều đâu nhỉ?”

Tống Cáp quay sang nhìn y một cái, lại ngẩng đầu nhìn trời cao, đáp: “Không đâu.”

Lục Bạch cũng không hỏi hắn nguyên nhân, ừ một tiếng rồi nằm tiếp, tay giơ lên trời nhẹ nhàng chạm vào không khí. Tống Cáp trông thấy kì quái, cũng nằm xuống mặt đất, hai người nằm song song cạnh nhau.

“Người đang làm gì thế?” Tống Cáp cũng đưa tay lên không trung thử chọc.

Lục Bạch quay đầu cười với hắn, “Ta đang đếm a.” Nói rồi liền né tay hắn ra, tiếp tục đếm.

Tống Cáp nghe vậy thì tay bắt đầu làm giống động tác của Lục Bạch, vừa đếm vừa nhíu mày hỏi: “Đếm tuyết sao?”

Hai người nằm song song trên mặt đất, cùng mở to mắt nhìn bầu trời, cùng giơ tay làm cùng một động tác. Nghe tiếng tuyết rơi, cảm thụ cảm giác nhu hòa khi tuyết hạ xuống mặt mình.

Trong nháy mắt, như thể sinh ra một loại ảo giác. Tống Cáp nghiêng đầu nhìn trác mắt của Lục Bạch, da thịt trắng nõn cũng mỹ lệ như tuyết vậy, lòng hắn chợt hốt hoảng nghĩ nếu như sau này có thể đến đây làm bạn cùng Tử Hề thường xuyên thì quả thật khiến người ta quá đổi mơ màng.

“Vì sao muốn đếm nó?” Tống Cáp hỏi.

“Bởi vì...”

29. Chương 29: Ngắm Tuyết Cùng Người

Lục Bạch mỉm cười, “Người có từng nghe đến một truyền thuyết không?”

“Truyền thuyết gì?”

“Thần Tuyết ấy, người đã nghe đến bao giờ chưa?” Lục Bạch cười nói với hắn.

Tống Cáp dùng ngón tay vẽ một bông hoa tuyết, tinh tế vuốt nó cho đến khi nó hóa thành một giọt nước rồi tan đi không thấy nữa, “Người kể cho ta nghe xem nào.”

Lục Bạch lục lọi lại hồi ức: “Truyền thuyết kể rằng Thần Tuyết thi thoảng sẽ chạy lên một ngọn núi, mỗi lần đến nơi là sẽ có những bông tuyết mềm mại như tơ rơi xuống từ trên trời cao, tuyết thật sự rất rất nhỏ, phải chạm được vào mới cảm nhận được. Chỉ cần người đếm từng bông từng bông một, Thần Tuyết sẽ cho người tiến vào mộng đẹp, thành toàn cho người một giấc mơ tròn vẹn.”

Tống Cáp thắc mắc: “Người nghe ai kể?”

“Mẫu thân....”

“Thực sự có chuyện tốt như vậy sao?”

Lục Bạch lắc đầu nhăn mày lại, “Tốt chỗ nào cơ, đó là tuyết, vĩnh viễn không thể đếm nổi, thế nên ta sẽ chẳng bao giờ có được mộng đẹp, không có được thế nên mới gọi là mộng.”

Tổng Cáp hỏi: “Vậy ngươi tin sao?”

“Tin chứ, rất tin.” Y cường điệu nói.

Tổng Cáp nghiêng đầu nhìn y: “?”

“Ta tin rằng chỉ cần dụng tâm làm một chuyện thì nhất định sẽ nhận được hồi báo, Thần Tuyết cũng vậy, chỉ là không có ai để tâm đến thôi.”

Tổng Cáp lắc đầu nói: “Con người không nói quái lực loạn thần, Tử Hề, ngươi đọc nhiều sách thánh hiền như thế mà sao lại có những suy nghĩ kì lạ quá vậy, trên đời này làm gì có Thần Tuyết.”

“Có lẽ là vậy đi, nhưng lòng người dễ đổi, sợ rằng sẽ chẳng có ai đếm nổi số hoa tuyết này, thế nhưng, Tổng Cáp?”

Tổng Cáp nhìn y, lại nghe Lục Bạch nói: “Trên đời liệu có thần tiên không, nếu mà có thần tiên thì nhất định họ sẽ đếm được?”

Tổng Cáp nhìn đôi mắt hàm chứa sự mong đợi của y thì không tự giác vươn tay ra sờ sờ thái dương y, khẽ cười nói: “Lại nói ngốc gì rồi, thần tiên có pháp lực, há lại tham luyến một giấc mộng đẹp của Thần Tuyết?”

Lục Bạch hạ mắt: “Cũng phải ha....”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Lục Bạch hôm nay quả thật có chút không thích hợp, nhất là hiện tại, hình như là có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng cũng không được, hình như đã quên mất kẻ hở giữa mình và Tổng Cáp.

“Ta lớn vậy rồi, những ngày thấy tuyết nhiều hơn mười năm trước rất nhiều.”

“Ngươi thích tuyết lắm à?”

“Cũng chưa hẳn là thích, chỉ là lúc nhỏ thấy tuyết ta đã rất ngạc nhiên, cũng có lẽ là, không chiếm được

nên mới càng cố chấp.” Y nhìn Tống Cáp, như thể đang nói hoa tuyết, cũng như thể đang nói chính bọn họ.

Tống Cáp nghe vậy thì cười, nhìn vào hai mắt Lục Bạch, vẫn không cử động: “Phải rồi, không chiếm được nên mới càng cố chấp, đến lúc chiếm được thì sẽ càng quý trọng.”

“Tuyết ở Linh Châu thật sự rất ít.” Chẳng hiểu sao tự nhiên Lục Bạch lại nói câu này.

Tống Cáp ngồi dậy cạnh y, giữ chặt cái tay vẫn đang giơ lên không trung của y, phản thủ đặt nó ở trước ngực mình sưởi ấm cho y. Hắn nói: “Thế thì đừng về nữa, ở lại kinh thành, ta ngắm tuyết cùng ngươi.”

“Ngươi cùng ta?”

“Ừ.”

“Nhưng ta muốn về nhà, hiện tại rất muốn về.”

Tay Tống Cáp không khỏi nắm chặt hơn: “Chờ một chút.”

“Chờ cái gì?”

Tống Cáp thả lỏng tay, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lục Bạch, hơi hơi cúi đầu xuống, đặt môi lên trán y, lạnh lạnh, âm âm, tuyết lạnh lẽo nhưng nụ hôn thì ấm áp.

“Chờ người thích ta đã, Tử Hề, ta tin ngươi, nhất định ta sẽ đợi được ngày ấy.” Trong đôi mắt thâm thúy của Tống Cáp phản chiếu khuôn mặt kinh ngạc của Lục Bạch.

Lục Bạch giơ tay đẩy hắn ra, mạnh mẽ đứng lên, vội vàng xoay người sang chỗ khác, hơi mím môi: “Muộn rồi, xuống núi đi.”

Tống Cáp vội vào kéo y đối diện mình.

Tống Cáp sờ đầu y, nhẹ nhàng nói: “Tử Hề, ta muốn năm nào cũng có thể ngắm tuyết cùng ngươi.”

Mí mắt Lục Bạch run lên, cúi đầu nói: “Thế thì năm nào ta cũng đến kinh thành du ngoạn một lần. Đến lúc đó thì hẹn ngươi, cùng nhau đi ngắm tuyết.”

Tống Cáp cảm thấy trái tim mình bị người ta đánh một quyền, đau đến phát hoảng.

Lục Bạch không hề nhìn hấn, vội vã quay người bước nhanh về phía trước: “Chúng ta mau xuống núi thôi.”

Hoàng hôn đến rất nhanh, hai người chậm chạp xuống núi, ngồi trên xe ngựa nhanh chóng trở về. Sau khi đưa Lục Bạch về Lục phủ, Tống Cáp không trở về mà cưỡi ngựa đến nhà Tề Viễn.

Lục Bạch ăn qua loa cho xong bữa cơm chiều thì về phòng tiếp tục đọc sách, nhưng vừa cầm sách lên lại chẳng muốn đọc, cứ cảm thấy hồn vía của mình bay đi đâu mất, y cảm thấy mình hình như càng ngày càng kì quái. Y đành bỏ sách xuống, nằm xuống định đi ngủ.

Lục Bạch ngủ cũng không ngon giấc, còn bên Tống Cáp đã nôn nóng lắm rồi.

Sau khi An Tề Viễn thành thân thì an trí cho mình một tiểu viện, cách phủ Tướng quân một ngã tư đường.

Lúc Tống Cáp sốt ruột gõ cửa, An Tề Viễn còn đang ân ái ngọt ngào dùng bữa với nương tử, đột nhiên bị quấy rầy, ai mà chẳng thấy phiền. Nhưng sau khi nghe người đến báo người tới là tướng quân thì anh ta giật sao dám cho nổi, đành phải thành thành thật thật ra ngoài tiếp khách giải ưu.

Đến giờ này thì phỏng chừng lại gặp vướng mắc gì trong chuyện tình cảm rồi.

Vội vàng đi đến tiền thính, Tống Cáp đang đi tới đi lui ở đó, sắc mặt sốt ruột ghê gớm.

An Tề Viễn chạy tới, thở hổn hển nói: “Ta nói Tống tướng quân này, lại xảy ra chuyện gì thế?”

Tống Cáp kể cho anh ta nghe suy nghĩ của mình hai ngày nay, An Tề Viễn nghe rồi hỏi: “Người quả thật không muốn đợi, nhưng cậu ta đâu có đáp lại người đâu, vạn nhất là người tự mình đa tình thì sao?”

“Không đâu, ta cảm nhận được trong lòng cậu ấy có ta.”

“Có hay không là một chuyện, nói không chừng cậu ta coi ngươi là bằng hữu bình thường ấy chứ. Người cứ đợi đã xem nào, tể thủy trường lưu* không tốt sao, đến lúc đó sẽ danh chính ngôn thuận.”

****dòng sông nhỏ nhưng chảy dài:** Ý chỉ chuyện tình cảm lâu dài không chớp nhoáng mà diễn biến dần dần theo thời gian*

“Ta đợi không nổi, cậu ấy muốn rời khỏi ta, nói muốn về nhà. Tề Viễn, ta nên làm gì bây giờ, hai ngày nay cậu ấy bất mãn kì lạ lắm, có phải là do cảm thấy ta phiền quá hay không?”

“Khoan đã!” An Tề Viễn bắt được điểm quan trọng, “Người nói hai ngày nay cậu ta kì quái lắm à?”

Tổng Cáp thành thật gật đầu: “Đúng thế, toàn ở một mình trong phòng không nói không rằng, càng ngày càng gầy yếu.”

“Là người nói thích cậu ta trước rồi cậu ta mới kỳ quái à?”

“Ừ, người biết rõ còn gì?”

An Tề Viễn thở dài, ai nha hai tiếng nói: “Hai người các người a, cái này gọi là kẻ trong cuộc thì mê.”

“Là sao?”

“Là thế này, vị kia nhà người chỉ sợ là rất ngốc trong chuyện tình cảm, cậu ta nghe người tỏ tình, lại không tin người, cảm giác như thể người đang lừa cậu ta, thế nhưng trong lòng cậu ta lại chờ mong phần tình cảm này, thế là trong lòng mới sinh mâu thuẫn, rối rắm nên mới biến thành như vậy. Người lại nói, hôm nay người dẫn cậu ta ra ngoài chơi chứ gì?”

Tổng Cáp bị lời của anh ta lay động con tim, trong lúc nhất thời nhỏ miệng cười ngây ngô, cũng chẳng nghe lời anh ta nói. An Tề Viễn đập hấn một cước, hấn mới nói: “Ban đầu không định đi, nói là mệt lắm muốn ngủ, sau này thì ổn hơn, còn nỗ lực cười với ta nữa.”

An Tề Viễn không khỏi trợn trắng mắt, người này, xem ra không phải thê tử nghiêm dạng vừa đâu.

“Sau đó không phản kháng à?”

Tổng Cáp gật gật đầu, do dự một chút rồi nói: “Ta còn hôn cậu ấy nữa.”

An Tề Viễn chép miệng hai tiếng gật gù: “Chắc chắn là vậy rồi, lúc trước nương tử nhà ta cũng thế, cứ nghĩ ta lừa giỡn cổ, vì thế nên khó chịu một hồi.”

“Thế sao người dỗ cô ấy được?”

An Tề Viễn nghiêng mắt trừng: “Sơn nhân tự có diệu kế.”

Anh ta lại ngẩn người, nói thêm: “Cơ mà, vị kia của người lại là đàn ông, tuy rằng đúng hoàn cảnh nhưng phương pháp không thể giống nhau được.”

“Ta nên làm thế nào bây giờ?” Tổng Cáp vội hỏi.

30. Chương 30: Ớt Hoàn Thánh

An Tề Viễn nói phương pháp tốt nhất là tặng quà, khiến cho người ta có cảm giác mình rất thương yêu người ta, sau đó thừa dịp người ta không chuẩn bị để xuống tay.

Tổng Cáp nói quà ta đã tặng rồi.

An Tề Viễn hỏi tặng cái gì?

Tổng Cáp đáp là một thùng sách.

An Tề Viễn “*phut*” một tiếng phun hết nước trong miệng ra: “Tặng sách là tốt nhưng lại không thể hiện được người coi trọng cậu ta từ trong ra ngoài, người phải tặng cái gì mà cậu ta đem theo bên người được ấy, đúng rồi, sắp tới có tiết Hoa thoa đây, ta chỉ gợi ý vậy thôi, người cân nhắc cho cẩn thận.”

An Tề Viễn nhún nhún lông mi, mặt cười rất chi là đều cáng.

Tổng Cáp nghĩ nghĩ, cũng lộ ra ý cười đến giật mình.

Cảm ơn với An Tề Viễn xong, hần vội vàng trở lại phủ, còn An Tề Viễn thì tươi cười hơn hở trở vào ăn cơm tiếp với nương tử nhà mình.

Phủ Tướng quân.

Tổng Cáp đi vào phòng, leo lên giường, với tay lấy một hộp gỗ. Sau khi mở ra thì chỉ thấy bên trong có một cây trâm ngọc màu xanh lung linh, chính là cây trâm thuần thể hần mua trên phố lần trước.

Lần đó đi ra ngoài, trên đường bắt gặp một sạp nhỏ, hần vừa liếc mắt đã coi trọng cây trâm này, hần cảm thấy màu xanh này rất xứng với Tử Hề, lại thêm sắc ngọc lóng lánh trong suốt, giữa màu xanh còn có vài đường trắng điểm xuyên xen kẽ, đặc biệt mỹ lệ.

Cho nên hần mới mua, cho dù vào thời điểm đó, hần đối với Lục Bạch có động tâm nhưng chưa dám ngỏ lời.

Tổng Cáp nhẹ nhàng vuốt ve trâm ngọc, vuốt đến độ trâm ngọc lạnh lẽo cũng biến thành ấm áp, lúc này mới đi đến trước bàn, lấy từ một nơi khác ra dụng cụ điêu khắc, bắt đầu khắc lên cây trâm cái gì đó.

Tiết Hoa thoa là thịnh thế nơi kinh thành, do công chúa hoàng gia chủ trì với hai ngày chính hội. Là ngày hội của các cô nương thiếu gia muốn định thân thành hôn trong kinh thành.

Năm nay trung tâm chính hội được an trí ở hồ Đông Linh, trong hồ có một cây cầu lớn, cuối cầu là một tiểu đình nằm ở trung tâm hồ, vậy đình đẹp đẽ.

Lục phủ mọi năm chỉ có một vị tiểu thư chưa thành thân, năm nay lại có thêm một vị thiếu gia nữa, thế nên họ hoan hỉ vô cùng, bận rộn chuẩn bị khắp nơi. Phu nhân Thượng thư và Lục Nguyệt đã cùng Lục Bạch chuẩn bị tốt áo quần, Lục Nguyệt cầm cây trâm của mình cho Lục Bạch xem.

“Tử Hề ca ca, cho muội nhìn của ca đi.”

Lục Bạch lấy từ trong hộp nhỏ ra đưa cho nàng. Hôm qua y mới nghe Tử Tấn nói rằng tiết Hoa thoa là đại sự, không thể bỏ qua, nhất là những thiếu nam thiếu nữ chưa có hôn ước, tất yếu phải thủ cho mình một cây trâm. Y thì chẳng có ham thích gì với chuyện này thế nên đã mua bừa một cái trên đường.

Lục Nguyệt nhìn nhìn, nhíu mày ghét bỏ trả lại cho y: “Tử Hề ca ca, ca keo kiệt quá đi, quá khó nhìn.”

Lục Bạch cúi đầu nhìn, là một cây trâm gỗ mộc mạc, bên trên chỉ khắc vắn vện một cái lá trúc, nhìn rất đơn điệu. Nhưng y lại cảm giác không tệ lắm, ít nhất y cũng phải đi dạo vài cửa hàng mới nhìn trúng cái này.

Lục Bạch cười cười, “Tốt thôi, ta là một đại nam nhân, không dùng được những loại màu mè quá.”

Lục Nguyệt phản bác: “Nhưng cái này có phải cho ca đâu, là cho người mà Tử Hề ca ca gặp trong tiết Hoa thoa rồi thích ấy chứ.”

Lục Bạch lại cười: “Giải thích thế nào nhỉ, đến lúc không đưa được cho ai thì sẽ về tự dùng.”

“Sao thế được, Tử Hề ca ca tuần tú lịch sự, nhất định...”

Lục Nguyệt còn chưa kịp nói xong, Lục Tử Tấn đã mở miệng: “Muội đừng có nói nhiều nữa, mau đưa cho đại ca ca xem nào, cái này vẫn là cái mấy năm trước muội xài đúng không?”

Lục Nguyệt cười doanh doanh: “Đương nhiên rồi, chưa từng thay đổi.”

“Tiểu nha đầu nhà ngươi, đến khi nào mới tìm được người tri tâm chứ?” Lục Tử Tấn cảm thán, lắc lắc đầu như thể một ông lão.

“Hừ, ca ca đừng có nói muội, tiết Hoa thoa năm nay ca ca sẽ đi cùng tẩu tử sao?”

Lục Tử Tấn cười, vẻ mặt nhiễm lên tình ý: “Ừa, ta đã hẹn với Linh nhi rồi.”

Tiết Hoa thoa ngày đó. Trước cửa gia môn đều treo rất nhiều đèn lồng đỏ, những sạp hàng nhỏ cũng nhiều lên, vui mừng như thể đón tết. Hôm nay, bên trong thành còn dựng lên loi đài cho các cô nương thiếu gia tỉ thí, ai thắng sẽ nhận được túi tú do công chúa ban thưởng.

Đêm đến, công chúa ngồi trong tiểu đình ở giữa hồ Đông Linh, thời gian vừa điểm đã ra lệnh bắt đầu khai hội.

Đầu tiên là đốt pháo hoa, các cột pháo với màu sắc hỗn độn được bắn lên bầu trời, sau đó biến thành một bông hoa nở rộ, rồi lại rơi xuống đất.

Lục Tử Tấn đi chơi với hôn thê của anh ta, Lục Nguyệt đi chơi cùng vài hảo hữu khuê các, Lục Bạch chẳng muốn đi, ngồi một mình trong quán hoành thánh, gọi một bát hoành thánh nhỏ.

Hoành thánh được đưa lên, y dịu dàng nói một câu cảm tạ làm lão bản hơn hử lên hẳn.

Lục Bạch nhìn bát hoành thánh sánh nước, bỗng nhiên lại có cảm giác không có vị gì, nghĩ bụng, y gọi lão bản xin một ít ớt thả vào, vẫn không có vị gì, thế là y đổ càng nhiều ớt vào hơn.

Nhìn bát hoành thánh biến thành đỏ rực, trên mặt thậm chí còn có vài miếng ớt đỏ trôi nổi, y ném một miếng, cay không sao chịu được, nước mắt lạt tức trào ra.

Cay quá.

Nhanh chóng cầm cốc nước đổ vào miệng, vị cay thế mới tiêu đi phân nửa.

Y há miệng hít thở, cúi đầu xuống chuẩn bị ăn lại thấy có một bóng người ngồi xuống trước mặt, bát hoành thánh bị người ta rời đi, Lục Bạch ngẩng đầu, hóa ra là Tổng Cáp.

Tổng Cáp nói: “Nhìn xem người ăn cay thành cái dạng gì rồi mà còn ăn.”

Lục Bạch tròn mắt, vươn tay đòi lại bát hoành thánh, “Không cần người quản.”

Tổng Cáp một tiếng cười khế, nhìn người trước mặt mắt mũi đều hồng hồng thì trong hân nổi lên một cổ ngọt ngào, hân vươn tay lau lau khóe miệng Lục Bạch, lau bột ớt trên mặt y đi.

Sau đó nói: “Ăn cay không tốt cho dạ dày đâu, ngoan, gọi bát khác đi.”

Tay Lục Bạch vẫn không chịu buông bát hoành thánh, lẩm bẩm nói: “Miệng không có hương vị, ta muốn ăn.”

“Làm sao thế, có phải cảm lạnh rồi hay không, ta dẫn người đi tìm đại phu.” Tổng Cáp lo lắng hỏi.

“Không có.” Lục Bạch lắc lắc đầu, “Chỉ là muốn ăn chút gì đó thôi, miệng khó chịu.”

Tổng Cáp thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẫn dùng lực kéo bát hoành thánh lại, cầm một muỗng nhỏ xúc một miếng cho vào miệng, đoạn cả giận mắng: “Bát hoành thánh này quá cay, người không được ăn, ta dẫn người đi ăn cái khác.”

Lục Bạch vội nói: “Cay đâu mà cay, ta thấy ngon lắm, người mau đưa cho ta!”

“Thế thì, ta gọi cho người bát khác.....Lão bản!” Nói rồi liền gọi lão bản, chuẩn bị gọi một bát hoành thánh khác cho y, nào ngờ Lục Bạch vừa thấy lão bản đến đã *hừ hừ* hai tiếng.

Nói: “Ta không ăn đâu, người có gọi ta cũng không ăn.” Nói rồi liền cúi đầu xuống không nhìn hắn nữa.

Tổng Cáp bất đắc dĩ liếc mắt nhìn y, trong ánh mắt mang theo sự sùng nịnh, nhìn cái y dỗi như vậy làm hắn thấy hoan hỉ ghê gớm, dịu dàng nói: “Tử Hề, ta dẫn người đến chỗ khác ăn, có được không?”

“Không muốn đi.”

Tổng Cáp nói: “thế thì người ở đây chờ ta, ta đi mua chút gì đó ngon miệng cho người?” Nói rồi hắn liền đứng lên.

Lục Bạch vội nắm tay kéo hắn lại, hừ một tiếng: “Ai biết người có mua thứ ngon hay không chứ.”

Tổng Cáp cảm giác Lục Bạch càng ngày càng ngạo kiều, thở dài nói: “Vậy người nói xem, làm sao bây giờ? Tóm lại không thể ăn bát hoành thánh này nữa.”

Lục Bạch đặt tiền lên bàn, cất bước đi trước: “Cùng nhau đi.”

Đương nhiên là Tổng Cáp chấp nhận, nhanh chóng đuổi theo, bắt đầu đi lang thang trên đường

31. Chương 31: Dần Dần Thành Ma

Tổng Cáp nhìn trái nhìn phải xem có cái gì ăn ngon hay không, cố tình Lục Bạch vừa rồi lại đã ăn rồi, lúc này chỉ đi theo bên người hắn chứ chẳng nói chẳng rằng gì.

Trên đường cực kì phồn hoa náo nhiệt, khắp nơi đều là người cười nói rôm rả.

Tổng Cáp khí phách lẫm lẫm, lúc này lại khẽ mỉm cười mang theo khí chất thiết sáo, quần áo trên người hoa quý, vừa thấy đã biết là không phải dạng người tầm thường. Những người đã biết hắn là tướng quân lại càng bị hắn hấp dẫn hơn cả.

Có rất nhiều cô nương vừa vịn đi qua người Tổng Cáp thì cười với hắn, dùng bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại dâng lên một cái hoa thoa, Tổng Cáp với ai cũng lắc đầu không nhận.

Có rất nhiều cô nương làm vậy, cứ vây quanh hắn thành bầy, bắt đầu oanh ngôn mềm giọng.

Quá nhiều người khiến cho Lục Bạch bị đẩy ra ngoài, nhìn nam nhân đứng giữa bầy cô nương tươi cười hớn hở, trong lòng y bỗng thấy khó chịu, khẽ cắn môi tìm đường chen vào

Một cô nương cầm ngọc thoa màu đen nhét vào tay hắn, Lục Bạch thấy vậy thì cầm lấy tay Tổng Cáp, giữa đầu nói với hắn rằng: “Có đi ăn cái gì hay không, ta đói rồi.”

Tổng Cáp sao có thể không đi, nhanh chóng nắm tay Lục Bạch chen ra ngoài, cũng chẳng quản mấy nữ tử phía sau phản ứng ra sao.

Cuối cùng cũng cách xa các nàng một chút, Lục Bạch giật mạnh tay khiến hắn buông ra rồi đi về phía trước.

Tổng Cáp thấy cái vẻ không được tự nhiên của y thì dở khóc dở cười, sờ sờ cây trâm trong tay áo, hắn vừa động thì y đã đi đến trước mặt hỏi,

“Đi đâu đây?” Lục Bạch vội hỏi.

Tổng Cáp giữ y lại càng chặt, hai người rẽ vào một hẻm nhỏ, nơi này ánh sáng rất yếu, chung quanh lại hoang vu cho nên chẳng có mấy người qua lại, Tổng Cáp đẩy y áp lưng lên tường rồi dùng thân thể đè lên.

Lục Bạch bối rối không thôi: “Người làm gì?!”

“Đừng lo lắng, ở đây không có ai đâu.” Tổng Cáp nói, tay không nhịn được chạm lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhũn nhụi của y, nhẹ giọng nỉ non: “Từ Hề, nói đi, có phải vừa rồi ngươi đã ghen không?”

Đây không phải câu hỏi mà là câu khẳng định.

Lục Bạch nghe vậy thì xù lông, vừa thẹn vừa giận nói: “Ai ghen cơ?!”

“Người.” Tổng Cáp nói.

Lục Bạch đỏ bừng mặt, không nghĩ tới Tổng Cáp vừa nhìn thấy vậy ánh mắt lại càng sâu thẳm đến chói mắt: “Ta chưa ăn dấm chua, ai ăn dấm chua của ngươi chứ?”

Tổng Cáp không tin, xoay mặt y lại, nói: “Thế vì sao vừa nãy lại kéo ta đi?”

Lục Bạch hừ hừ: “Không vì cái gì cả.”

“Ta không tin...” Tổng Cáp nhẹ giọng nói, trong thanh âm mang theo cả sự thất thố, hẩn nhìn đôi môi hồng nhuận của Lục Bạch, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, ngậm lấy nó.

Gắt gao ngậm trong miệng mình, chỉ đựng phải một cái lòng đã tràn đầy hoan hỉ, tựa hồ ngay cả một chút bất an trong lòng cũng biến mất, âm dịu thật thoải mái.

Đầu tiên là mút vào, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của y lên nhịn không được bắt đầu mê muội.

Lại sắp thành ma, đem tắc tắc da thịt trên môi y hút vào miệng, khó bỏ một phen nào.

Sau đó dùng cái lưỡi vuốt ve kẽ răng y, thò vào di chuyển khắp nơi trong miệng y.

Tắc tắc da thịt, đều khiến ta yêu đậm sâu.

Tổng Cáp sắp diên đến nơi rồi, dù rằng đã tiếp xúc da thịt cùng y, giúp đỡ nhau trong lúc hoàn toàn nhưng giữa hai vẫn có một bức tường xa cách khiến hẩn nôn nóng, hẩn vội vàng xao động, dùng lực hôn môi y, hôn say đắm Lục Bạch.

“Ah a.....Mau buông ra, tướng quân...”

Tổng Cáp tùy tiện liếm láp một nơi trong miệng y, gọi cái lưỡi của Lục Bạch lên, ngậm lấy một phen, dùng lực lớn để mút vào.

Từ cánh mũi Lục Bạch phát ra một tiếng hừ, ánh mắt Tổng Cáp tối sầm lại, chậm rãi lùi lại, nói: “Đừng gọi ta là tướng quân, gọi ta là Tổng Cáp, Tử Hề, Tử Hề....”

Sau đó lại một lần nữa áp lên, tinh tế triển miên.

Lục Bạch trong mơ hồ bị người ta đối đãi ôn nhu, người nọ nói y hãy gọi mình là Tổng Cáp, người nọ hôn y, vuốt ve hai má y, tê dại cả cõi lòng.

Vì thế y gọi, thanh âm tuy rằng nhỏ nhưng lại mềm mại, e ấp khiến lòng người rạo rức: “Ha....Tống Cáp, Tống Cáp, Tống Cáp....”

Tống Cáp hôn càng sâu hơn: “Đây, ta đây, ta ở đây, ở đây.”

Hai người dây dưa trên tường, cái gáy của Lục Bạch bị đè đến phát đau, y nhú lông mày lại, miệng phát ra tiếng hừ hừ, Tống Cáp thấy vậy thì chuyển hai tay đang ôm má y ra sau đầu, ôm lấy đầu y, áp y vào lòng mà hôn.

Tư thế đấy rất hưởng thụ đối với người thừa nhận, cho nên Lục Bạch toàn lực ỷ vào trong lòng Tống Cáp, cảm giác bị sức ấm vây quanh người khiến cả người y thư sướng, khiến cho y cảm giác mình được quý trọng.

Mi nhân vui mừng.

Y bị loại cảm giác ấy kích thích, khe khẽ giật giật môi, cái lưỡi cũng bắt đầu động đậy, đụng tới đầu lưỡi đang vói vào của Tống Cáp.

Tống Cáp giật mình vui sướng, dùng đầu lưỡi quấn lấy y, bắt đầu giao triền, nước bọt ái muội theo khoeo miệng y chảy xuống. Cái hôn của Tống Cáp trượt xuống, liếm từng chút từng chút nước bọt, đụng phải cái cảm lạnh lẽo của Lục Bạch, ánh mắt hấn trầm xuống, bắt đầu hôn xuống dưới.

Dùng trên cái cổ bóng loáng của Lục Bạch.

Lục Bạch nép vào trong lòng hấn, ngửa đầu thở dốc dồn dập, đôi mắt hơi hơi hé mở, lộ ra một tia trầm mê. Hai má y hồng nhuận, tròng mắt đầy ập nước, trái tim nhảy liên hồi.

Đột nhiên người kia dùng sức hôn một cái, mút một cái tạo ra một dấu hồng ngân. Lục Bạch bị hôn đau kêu “A” một tiếng rồi mắng: “Tống Cáp, ngươi khốn kiếp.”

Tống Cáp nghe thấy thế thì buông đầu y ra, chạm vào mặt Lục Bạch, hôn vài cái lên mặt y, hấn vẫn biết tư vị của Lục Bạch đối với hấn là khó bỏ khó phân nhưng vẫn nhịn không được thấy trầm mê: “Phải, ta khốn kiếp thật.”

Lục Bạch mở to mắt, đẩy Tống Cáp ra, dựa vào tường thở dốc không ngừng.

Miệng mắng: “Đồ điên, Tống Cáp, ngươi đừng có mà nổi điên.”

Tống Cáp ôm lấy y, lắc đầu: “Không, ta không có nổi điên.”

“Còn nói không, vậy ngươi còn hôn ta làm gì, ta là đàn ông ngươi có biết hay không, đàn ông với đàn ông

làm sao mà thành được?!” Lục Bạch nhắm chặt mắt lại, cuối cùng cũng nói ra rồi.

Tổng Cáp vội vàng phản bác: “Vì sao lại không thể, Tử Hề, có phải ngươi cũng thích ta hay không?”

“Ta không có.” Thanh âm suy yếu rất khó để người ta phân rõ thật giả.

Tổng Cáp đương nhiên tưởng giả, hần sờ sờ mặt Lục Bạch nói: “Ta không tin, lúc ta hôn ngươi ngươi rõ ràng rất vui vẻ, ngươi ghen, ngươi cười với ta, ý lại vào ta, đáp lại ta, rõ ràng ngươi có thích ta, vì sao lại không chịu thừa nhận.”

“Ngươi lo lắng chúng ta đều là đàn ông phải không? Cho nên vài ngày nay cứ phiền muộn vô lực, chính là bởi vậy đúng không?”

“Không phải.”

Tổng Cáp nắm lấy bờ vai y: “Vậy ngươi nói xem, sao vừa rồi ngươi lại không phản kháng, vì sao lại đáp lại ta?!”

“Ta....” Lục Bạch nhắm chặt mắt, không biết nên nói những gì.

Tổng Cáp ôm y lại càng chặt, vui sướng không thôi: “Ta biết mà, ta biết mà, Tử Hề, ta yêu ngươi, Tử Hề.”

Lục Bạch chân tay luống cuống, cúi đầu không đáp nhưng tâm lại ngày càng ấm, hai má nóng lè.

Tổng Cáp lấy từ trong tay áo ra một cây trâm ngọc được bọc trong khăn tay, đưa tới trước mặt Lục Bạch.

“Hôm nay là tiết Hoa thoa, phải đưa trâm cho người mình thích, Tử Hề, ta thích ngươi. Đây là cây trâm ngọc mà ta chuẩn bị lần đầu tiên, là ta tự tay khắc, ngươi có muốn hay không.”

Lúc Tổng Cáp nói những lời cuối cùng thì kiên định đến dị thường, gần từng chữ ra, mắt hàm chứa sự mong đợi nóng bỏng nhìn Lục Bạch.

Lục Bạch chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cây trâm ngọc nọ.

32. Chương 32: Tâm Ý Sáng Tỏ

“Wow, hóa ra tướng quân thích cái thể loại này, phải nhớ kĩ mới được.”

“Tháng sau chính là tiết Hoa Thoa mỗi năm một lần, đến lúc đó mỗi người đều phải chuẩn bị một cây trâm ngọc, sau đó đưa cho người trong lòng mình. Nhất định là như vậy, chẳng lẽ tướng quân có người mình thích rồi?!”

“Trời ơi. Tướng quân mua, màu lục nhạt, một hồi nữa ta đi hỏi lão bản xem hình dạng thế nào.”

“Người đứng là chẳng thú vị gì cả, đợi đến khi biết hình dạng trâm ngọc tướng quân chọn thì đến Tiết Hoa Thoa, ta sẽ chú tâm tìm xem là tiểu thư nhà nào lợi hại như vậy, thế nhưng lại có được tâm của Huyền Vũ đại tướng quân.”

“Thì ra tướng quân chỉ mua một cây ngọc trâm thuần thế, thế mới nói mắt ta tốt vậy mà sao lại không nhìn thấy hoa văn trên đó?”

Những lời Tử Tấn nói một tháng trước như thể lặp lại trong đầu y, Lục Bạch ngẩn ra, nhìn hoa văn trên cây trâm ngọc.

Trên đầu trâm có khắc ba phiến lá trúc, hình dáng khẳng khít gắn bó, chạm trổ nhẵn nhụi, ngay cả hoa văn lá trúc cũng đẹp mắt vô cùng, Lục Bạch nhìn kỹ, trong hai phiến lá đó có khắc hai chữ.

Hề, Cáp.

Y ngẩn ra, nhớ tới chính mình cũng tùy tiện mua một cây trâm gỗ, cũng có hình lá trúc, vừa đúng có nghĩa thiên soa địa biệt.

Trên mình cây trâm có điểm vài đóa hoa, sờ lên có cảm giác sần sùi, thế nên nếu cái nó lên đầu chắc chắn sẽ không rơi xuống.

Lục Bạch nhìn cây trâm ngọc trong tay Tống Cáp mà chần chờ.

Tống Cáp hỏi lại: “Tử Hề, người có muốn hay không?”

Lục Bạch nghe giọng hần lạnh lùng trong đó có chứa cả một tia hoảng hốt thì bỗng ngẩn ra, cố ý qua loa nói: “Tống Cáp, người biết rõ hai người đàn ông đến với nhau sẽ như thế nào mà?”

Tống Cáp chỉ nhìn chằm chằm y chứ chẳng nói một lời nào.

“Mẫu thân người sẽ không đồng ý, liệt tổ liệt tông nhà họ Tống sẽ không đồng ý, cha mẹ ta sẽ không đồng ý, trên dưới họ Lục sẽ không đồng ý, tất cả mọi người đều sẽ không đồng ý, người có hiểu hay không?!”

Tổng Cáp nói: “Ta chỉ muốn người đồng ý.”

Lục Bạch thản nhiên cười: “Thế có lợi lộc gì đâu?”

“Sao lại vô dụng, chỉ cần người đồng ý, bất luận phát sinh chuyện gì ta đều sẽ ở bên người. Ta sẽ khuyên bọn họ, đến một ngày nào đó họ cũng sẽ đồng ý thôi.”

“Vô dụng, vô dụng....” Lục Bạch còn quá nhiều băn khoăn.

Tổng Cáp bước từng bước tới gần: “Nhận lấy nó đi, Tử Hề, nhận lấy nó.”

“Không, không, người đừng ép ta.” Cuối cùng Lục Bạch cũng không chịu nổi nữa, không nhận lấy cây trâm nọ mà mạnh mẽ xoay người chạy đi, để lại một mình Tổng Cáp đứng đực ở đó với cây trâm ngọc trong tay.

Lục Bạch nằm trên giường, vô lực nhìn trần nhà, trong đôi mắt trống rỗng tràn đầy sự yếu đuối.

“Cha, nương, con nên làm gì bây giờ.....?”

“Thật sự thích rồi, thật sự yêu mất rồi, làm sao bây giờ?”

“Tổng Cáp ơi....”

Lục Bạch bị bệnh, cứ ngủ không chịu tỉnh.

Tìm rất nhiều đại phu, nhìn một lần lại một lần, ai cũng nói y có tâm bệnh, không có thuốc giải đâu.

Tổng Cáp tìm đến, ngồi bên giường y thủ cả một đêm.

Ba ngày sau, Lục Bạch tỉnh lại, Lục Tử Tấn hoan hỉ không thôi, vội vàng nói cho cha mẹ và muội muội, người nhà đến thăm hỏi một hồi rồi Lục Tử Tấn muốn đi báo cho Tổng Cáp.

Lục Bạch gọi anh ta trở lại.

“Tử Tấn, ca ca, ta nghĩ thông rồi, đừng đi tìm anh ấy.”

Tử Tấn nghi vấn hỏi: “Tướng quân lo cho người lắm, ba ngày nay ngày nào hấn cũng đến chăm sóc người. Để ta đi báo cho hấn để hấn bớt lo.”

Lục Bạch nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt như tuyết, ánh mắt yếu đuối không sao chịu nổi, y nói: “Tử Tấn, ta mệt rồi, ta muốn về nhà. Xin lỗi, ta không thể tham gia hôn lễ của ca.”

Tử Tấn do dự: “Người....là vì tướng quân sao?”

Lục Bạch buông mí mắt xuống, che giấu sự thương tâm trong đó.

Lục Tử Tấn hít một hơi thật dài, nói: “Thật ra, người không cần lo lắng như vậy đâu, tuy rằng thế gian không chấp nhận tình yêu giữa hai người đàn ông nhưng người sao phải để ý đến ánh mắt của người khác chứ, người nhà họ Lục ai cũng là người thông tình đạt lý, người nên biết điều này.”

Lục Bạch mở to mắt nhìn Lục Tử Tấn, sự bất an áy náy và mong chờ trong đó khiến Lục Tử Tấn hoảng hốt một trận.

Lục Bạch nói: “Thân thể mẹ ta không tốt, ta không muốn khiến bà ấy đau lòng vì chuyện này. Còn có liệt tổ liệt tông nhà họ Lục nữa, ta đọc sách thánh hiền, làm như vậy là vôong đoạn chuyện luân thường, rất có lỗi với tổ tiên nhà họ Lục.”

Lục Tử Tấn lắc lắc đầu, ngồi xuống cạnh y giảng đạo lý: “Tử Hề, người nghĩ sai rồi.”

“A?” Lục Bạch chớp chớp mắt, vẻ mặt vô thố.

“Tuy rằng thân mình của thím không tốt, nhưng người phải biết kỳ vọng lớn nhất của người làm mẹ là gì, là hạnh phúc của con cái. Người mẹ là người vĩ đại nhất trên thế giới này, bà có thể bao dung với sai lầm của chúng ta, cũng sẽ không làm ra chuyện khiến chúng ta không hạnh phúc đâu.”

Anh ta nói tiếp: “Người nhìn ta mà xem, từ nhỏ đã nghịch ngợm gây sự, chẳng nghe lời ai, sợ rằng là người vô dụng nhất nhà họ Lục rồi. Nhưng mà ta lại dám nói một câu, ta Lục Tử Tấn đường đường là nam nhi bầy thước, trên không hổ với trời, dưới không hổ với ai, tình trung đền nợ nước như thế sao lại có lỗi với liệt tổ liệt tông cho được?!”

“Tử Hề người đọc đủ loại sách vở, chỉ bảo cho người khác, làm gương cho người ta, chí khí ngút trời. Chẳng qua là thích một nam nhân, có phải làm chuyện gì ghê gớm đâu, đó là chân tình chân ý của người, liệt tổ liệt tông há lại không cho?”

Lục Bạch: “.....Ta.”

Lục Tử Tấn lại nói: “Nếu người vẫn không tin thì người hãy về Linh Châu đi, nói chuyện này cho chú thím nghe, ta dám cam đoan bọn họ nhất định sẽ chấp nhận thôi.”

“Vì sao?”

Lục Tử Tấn sờ sờ đầu y, ôn thanh tiểu ngữ nói: “Bởi vì, đệ đệ à, ngươi là con của họ....Là đứa con họ đau họ thương, bọn họ đều yêu ngươi nên sẽ bảo vệ ngươi.”

”Tử Hề, không cần để ý lời nói của thế tục đâu, con người sống trên đời là vì chính mình. Chỉ có khi ngươi hạnh phúc thì mới có dũng khí đối mặt với hiểm nguy trên thế giới này, sau đó đường đường chính chính nói với mọi người rằng: *Người Lục Tử Hề ta thích chính là Tổng Cáp, các ngươi có thể làm gì được ta.*”

Lục Bạch “phụt” cười ra một tiếng, nghe Lục Tử Tấn nói làm y có cảm giác sự tình có vẻ không khó khăn như y nghĩ.

Mi nhân dần giãn ra, ngay cả khuôn mặt cũng đều nổi lên nét cười.

Trong lòng y nóng lòng muốn thử, mỉm cười nói: “Tử Tấn, ngươi thật dũng cảm.”

“Ngươi rồi sẽ giống ta thôi.”

“Cảm ơn ngươi, Tử Tấn.”

“Người ngươi phải cảm ơn không phải ta đâu.” Lục Tử Tấn nói.

Lục Bạch giật mình: “?”

“Phải cảm ơn Tổng Cáp ấy, là hắn khiến ngươi trở nên dũng cảm.”

“Ta....” Mắt Lục Bạch hơi hơi đanh lại.

.....Một lát sau.

“Tử Tấn, ta muốn về Linh Châu một chuyến.”

“Ngươi nghĩ thông rồi à, muốn nói cho bọn họ biết sao?”

Lục Bạch mỉm cười: “Ừ, ta nên nói tâm ý của mình cho cha mẹ, làm cho họ bớt lo lắng và hạnh phúc thay ta.”

Lục Tử Tấn cũng rất kích động: “Ta đi nói cho tướng quân một tiếng.”

Lục Bạch vội giữ chặt hắn lại nói: “Đừng nói cho anh ấy biết, ta nghĩ rồi, ta muốn cho anh một kinh hỉ.”

“Ừa.” Lục Tử Tấn cân nhắc một chút, “Thế cũng được, tướng quân cũng đã vất vả nhiều ngày rồi, đến lúc được kinh hỉ thôi.”

“Vậy bao lâu người trở về.”

Lục Bạch nghĩ nghĩ, bỗng nhiên phát giác lòng mình có chút vội vàng, y nói: “Ngày mai khởi hành.”

“Gấp thế sao?”

“Ừ.” Lục Bạch mỉm cười.

“Được, ngày mai ta sẽ chuẩn bị tốt xe ngựa, phái theo vài nhân thủ dẫn người về Linh Châu an toàn.” Lục Tử Tấn vốn định mình cũng về Linh Châu, khổ nỗi hấn lại có hôn sự phải làm, thêm quân doanh thi thoảng lại có chuyện nên không thể rời đi.

33. Chương 33: [chương Kết] Làm Bạn

Lục Bạch trở về Linh Châu cũng không mất bao nhiêu thời gian, cũng chẳng phải chuyện to tác gì cho nên y không hề khua chiêng gõ trống báo cho tất cả mọi người trong phủ Thượng thư, chỉ có một số nha hoàn tiểu tư hầu hạ y và anh em Lục Tử Tấn Lục Nguyệt là biết chuyện.

Ngày ấy, Lục Bạch biến mất khỏi kinh thành.

Ngày ấy, Tổng Cáp bởi lo lắng cho Lục Bạch nên tìm đến phủ Thượng thư, ấy thế mà lại chẳng thấy người trong lòng đâu.

Hấn lo lắng nôn nóng không thôi, vẫn chưa có ai nói cho hấn biết suy nghĩ trong lòng của y nên hấn bắt đầu suy nghĩ miên man, Tử Hề có tâm bệnh, cho nên mới nằm lâu như thế, người có thể khiến cho y mắc phải tâm bệnh không phải mình thì còn có thể là ai?!

Nay Tử Hề không thấy đâu, nhất định là do y không muốn gặp mình cho nên mới đi, sự quyết tuyệt như vậy khiến cho hấn ngay cả một tia phòng bị cũng không có.

Lục Tử Tấn không ở trong phủ, Tổng Cáp bèn đi tìm Lục Nguyệt, sốt ruột hỏi Lục Bạch đi đâu rồi.

Lục Nguyệt rất kinh ngạc đối với cái vẻ sốt ruột ấy của Tổng Cáp: “Tử Hề ca ca đi rồi.”

“Cậu ấy đi đâu?!”

“Về....về Linh Châu.”

Cô vừa dứt lời, Tổng Cáp liền chạy đi mất. Linh Châu, thế nhưng lại lặng lẽ trở về Linh Châu, y thật sự không muốn gặp lại mình nữa hay sao, y thật sự chán ghét mình như vậy sao?

Tổng Cáp cảm thấy trong lòng mình khó chịu vô cùng, giống như bị thứ gì đó chi phối vậy.

Hắn lắc lắc đầu, bỗng nhiên chạy đến chuồng ngựa, dắt một con ngựa ra sau đó vội vàng sai bước rồi đi.

Sẽ không có chuyện Tử Hề không thích hắn, Tử Hề, Tử Hề, hắn muốn đi tìm Tử Hề, nói cho cậu ấy nghe hết những tâm tư của mình, khiến cậu ấy thích mình, khiến cậu ấy không rời khỏi mình.

Ra roi thúc ngựa, lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng dù cho nhanh đến thế nào, con ngựa cũng không sao chịu nổi, trên đường hắn đổi cả bảy ba con ngựa cuối cùng cũng đến được Linh Châu.

Nôn nóng suốt mấy ngày làm hắn rất mệt mỏi, trên người do vội vàng cũng chẳng rửa mặt chải đầu, vừa đến nơi đã vội hỏi xem nhà Lục Bạch ở đâu. Có người chỉ đường cho hắn thế là hắn lại vội vàng chạy đến.

Đi đến trước cửa Lục phủ, hắn lại ngừng lại.

Nôn nóng ban đầu bị sự hoảng hốt thất thố đè xuống, hắn đứng đó ngây ngốc tại chỗ, nghĩ bụng không biết đến lúc gặp Lục Bạch sẽ nói gì, là hung hăng hôn lấy y, tiên hạ thủ vi cường hay là nên nói rõ tâm ý của mình trước, đỡ tâm phòng của y xuống.

Chép miệng một tiếng, Tổng Cáp có chút nôn nóng, nhú chặt lông mày.

Lúc này, cửa lớn mở ra, một tiểu tư đang muốn ra ngoài liếc mắt nhìn thấy trước cửa nhà mình có một nhân vật tuấn mã nhưng y quan lại có chút không chỉnh tề thì sững sốt hỏi: “Chào ngài, ngài tìm ai thế?”

Cái vẻ nôn nóng trên mặt Tổng Cáp bị đánh vỡ, hắn khụ khụ hai tiếng ổn định lại thân mình: “Xin hỏi, công tử Lục Lục Tử Hề có ở nhà không?” Hắn chẳng hiểu sao lúc này mình vẫn có thể dùng cái giọng điệu đứng đắn như vậy để nói chuyện.

Tiểu tư thấy người nọ tìm thiếu gia thì vội nói: “Thiếu gia và lão gia phu nhân đi thăm tổ miếu rồi, hiện giờ không có ở nhà.”

Tổng Cáp gặng hỏi địa chỉ tổ miếu rồi vội vàng chạy qua.

Tổ miếu nằm dưới một ngọn núi, lúc Tống Cáp chạy đến thì vừa lúc nhìn thấy đoàn người nhà Lục Bạch đi về phía này, Tống Cáp vừa nhìn thấy Lục Bạch thì khí diễm cả người biến mất đi chẳng còn dấu vết, chỉ biết đứng đó ngây ngốc nhìn y.

Kỳ quái nhất là, lúc này cha mẹ Lục Bạch lại mỉm cười với hắn, dắt tay nhau rời đi, để lại một mình Lục Bạch đứng cách hắn không xa, mi nhãn mỉm cười, nhìn hắn chằm chằm.

Tống Cáp rốt cuộc cũng chịu không nổi, vội vã tiến lên, vội lấy Lục Bạch ôm vào trong ngực.

“Tử Hề, rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi rồi, vì sao muốn đi, vì sao lại rời khỏi ta, người căm ghét ta đến vậy hay sao, ngươi không muốn nhìn thấy ta nữa à?!”

Những câu hỏi liên tiếp của Tống Cáp khiến cho Lục Bạch cảm thấy không sao hiểu được.

Y ngây ngốc ngẩn đầu, nghi vấn: “Ngươi làm sao vậy? Ta chỉ về quê thôi....”

“Đừng nói, đừng nói! Bây giờ ta chỉ muốn hảo hảo ôm ngươi thôi.” Nói rồi Tống Cáp than một tiếng, ôm lại càng chặt hơn.

Lục Bạch vẫn không nhúc nhích, bị sự nôn nóng khó hiểu của Tống Cáp chọc cho lòng dạ y ngứa ngáy, thoải mái vô cùng.

Hai người ôm nhau một hồi lâu, bỗng nhiên Lục Bạch nhỏ giọng nói: “Tống Cáp, cha mẹ ta đồng ý rồi.”

Tống Cáp sững sốt, buông y ra hỏi: “Đồng ý cái gì cơ?”

Lục Bạch đầu tiên là nghi hoặc, chẳng lẽ Tử Tấn không nói cho anh ấy biết nên anh ấy mới tìm đến đây sao. Thế nhưng y vẫn cứ thành thật đáp: “Ta nói cho họ nghe về chuyện của chúng ta rồi, bọn họ đồng ý.”

“Ngươi.....!” Lòng dạ Tống Cáp phát run hết cả, kinh hỉ không thôi, đối với Lục Bạch mặt đầy nhu hòa vừa giận lại vừa yêu, “Tại sao không nói cho ta biết, ta nên đối mặt cùng ngươi mới phải. Tử Hề, ta thật sự may mắn, ngươi không bỏ ta đi.”

“Sẽ không bỏ ngươi đâu, sẽ không bao giờ....” Lục Bạch ôm chặt hắn.

Lục Bạch chủ động như vậy khiến Tống Cáp sao có thể không động tâm, cúi đầu gờ cằm y lên, Lục Bạch thuận theo ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn.

Tống Cáp hơi hơi cúi đầu, trong đôi mắt tràn đầy sự mê hoặc, hắn chậm rãi tới gần.

Lục Bạch nhìn hắn một cái, nhắm tịt mắt lại, chờ đợi Tổng Cáp chạm vào. Nhưng, y nhắm mắt thật lâu mà vẫn chẳng có cảm giác gì, y thấy ngạc nhiên nên mở vội mắt ra, bên trong mang theo sự nghi hoặc.

Tổng Cáp nhìn bộ dáng như vậy của y thì nhướn mày cười nói: “Người cho rằng....Ta muốn hôn người?”

Lục Bạch chớp mắt mấy cái: “....”

Tổng Cáp nhướn mày: “....”

Lục Bạch thế mới biết mình bị trêu đùa, y mím chặt môi, trong mắt thậm chí còn nổi lên bọt nước, muốn quay mặt đi không thèm nhìn hắn nữa.

Nào biết đầu vừa chuyển đã bị Tổng Cáp dùng hai tay giữ chặt, cánh môi bị cái hôn triền miên của hắn mút vào, không lưu lại một khe hở nào.

Giữa lúc trầm mê, Lục Bạch mơ hồ nghe thấy hắn nói: “Đoán đúng rồi, ta muốn hôn người.”

Lục Bạch ah a hai tiếng nhưng đều bị Tổng Cáp nuốt cả vào trong miệng.

.....

.....

“Vì sao đột nhiên lại về Linh Châu, người định khiến ta lo lắng à?”

“Không, không phải đâu, chỉ là ta nghe Tử Tấn nói, cảm giác nếu cha mẹ ta mà đồng ý thì tốt hơn là ta tự nghĩ linh tinh....tra tấn lẫn nhau.”

Tổng Cáp bắt lấy y: “Người hay quá ha, ta nói với người nhiều như vậy mà người chẳng chịu tin ta bao giờ. Sao Tử Tấn nói cái mà người đã tin liền. Hả Tử Hề.”

“A?”

“Tử Hề, ta ghen đấy.” Tổng Cáp vừa hừ vừa nói.

Lục Bạch vội vàng xua tay nói: “Không phải, không, không phải là ta không tin người, ta chỉ là, ta....”

Tổng Cáp thấy y nóng lòng biện giải thế thì ngực ngọt ngào quá đổi, hắn bèn an ủi: “Được rồi, ta không

nên nói như vậy, Tử Hề, ta biết rằng trước đây ta đã khiến người thương tâm, cho nên mới không tin ta. Thế nhưng ta thề, tương lai ta nhất định sẽ đối tốt với người, chiều chuộng người, khiến người chân chân chính chính yêu ta.”

“Ừ~” Lục Bạch chôn mặt vào trong lòng hắn.

N năm sau.

Trang thiếu chủ nhà họ Thẩm ở Bắc Xuyên được hạ sinh, trang chủ Thẩm Thanh vui mừng không sao kìm hãm được, cả ngày chỉ ôm hài tử không ôm, cứ ôm đến ngày nó tròn trăng, bọn họ thương lượng cũng nên lo liệu tiệc trăng tròn cho con, cho nên phát thiệp mời vài vị hảo hữu.

Lục Bạch đương nhiên là được mời.

Y cầm ngọc bài trong tay rồi vuốt cho phẳng, nhìn hai chữ Thẩm Thanh bên trên mà suy nghĩ thật lâu, nghĩ bụng thời gian quả nhiên trôi đi nhanh quá, y đã tới kinh thành cùng sống với Tổng Cáp, Tổng phu nhân rất vừa lòng với y, chỉ là, y có thể cho Tổng Cáp tình yêu, có thể cho Tổng phu nhân sự hiếu thuận nhưng lại không thể cho bọn họ một đứa con để nối dõi tông đường.

Chuyện này đối với Lục phủ còn dễ nói bởi họ nhà Lục có nhiều con cháu, lại còn có cả Tử Tấn lợi hại. Nhưng họ nhà Tổng thì nhất mạch đơn truyền, phụ thân Tổng Cáp đã qua đời từ lâu, y rất tiếc hận vì không thể đem chuyện tốt nhất đến cho Tổng Cáp.

Tổng Cáp vào phòng, nhìn thấy Lục Bạch còn đang ngăn người, hắn lắc lắc đầu, mặt đầy sùng nịnh.

Kéo Lục Bạch vào trong lòng, để y ngồi trên đùi mình, dựa vào lồng ngực mình.

“Tử Hề, sao thế, không vui à?”

Lục Bạch lắc đầu: “Không có.” Sau đó đưa ngọc bài cho Tổng Cáp, nói: “A Cáp, Thẩm Thanh mời chúng ta đi Bắc Xuyên, tham gia tiệc trăng tròn của hài tử.”

Tổng Cáp vừa nhìn thấy ngọc bài đã tức giận, cầm nó trong tay: “Tử Hề, sao ngươi vẫn giữ thứ này?!”

Lục Bạch chẳng hiểu sao hắn lại giận, ngẩng đầu lên hồn nhiên nhìn hắn: “A Cáp, ngươi làm sao vậy?”

Tổng Cáp nghĩ phải duy trì hình tượng cho mình nên khụ khụ nói: “Không có việc gì đâu, ách, bao giờ thì chúng ta đi.”

“Xuất phát ngay ngày mai đi.”

“Được, đều nghe lời người.”

Tổng Cáp ghé vào lỗ tai y nỉ non, cổ y phun hô hấp vào vành tai y, chọc Lục Bạch run rẩy một trận.

Lục Bạch xoay người lại, ánh mắt ngập sương mù, Tổng Cáp nhìn không được ôm lấy y bắt đầu hôn, Lục Bạch lập tức đáp lại, sự vội vàng đó khiến Tổng Cáp ngẩn ra, nhưng lập tức càng thêm mãnh liệt, giữ lấy y như thể sói.

Hai người thuận thể ngã xuống giường, Lục Bạch mơ mơ màng màng mở to mắt ra, trong mắt tràn đầy xuân thủy, y vươn tay ôm chặt lấy cổ Tổng Cáp, dâng môi của mình lên.

Tổng Cáp thấy vậy thì vui lắm, tận tình liếm láp.

“A Cáp, ta muốn có hài tử...” Trong mơ hồ hắn nghe thấy người dưới thân nói vậy.

Thì ra Tử Hề hôm nay không vui là vì chuyện này, do Thẩm Thanh mời nên y cảm thấy bất an sao?

Tổng Cáp cảm khái không thôi, dần đi xuống theo lời nói của y, vừa hôn môi vừa chẳng buông tay. Hạ thân chống dưới thân Lục Bạch, giật giật chân nói: “Được, cho người hài tử, sinh hài tử cho ta.”

“Được.” Lục Bạch phát ra một tiếng cười, nâng hai chân lên quấn chặt lên thắt lưng Tổng Cáp, hạ thân trưởng quá làm y không khỏi vuốt ve.

Xuân ý dần dần dày, tú trưởng hạ da thịt tương thiếp, lại một lần nữa nước sữa hòa vào nhau.

“A Cáp, ah a....A Cáp, ta muốn cho người, muốn....sinh hài tử.”

Tổng Cáp cúi người ôm y vào trong lồng ngực, môi chạm vào vành tai đỏ lựng của Lục Bạch mà nhẹ giọng thì thào.

“Thế nhưng ta không muốn làm người đau đâu...”

N+1 năm sau.

Mộc Dương Ánh Nguyệt nâng Tổng Phu nhân đến Phu Già tự.

Tổng phu nhân mỉm cười ôn nhã nói: “Bái kiến Không Trần đại sư, tục gia Tổng Lâm thị đến cầu nguyện.”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-tu-he>